

DERİN ÇETE SERİSİ 4

ALİ ERKAN KAVAKLI

CEHENNEM VADİSİ

ROMAN

© NESİL

Cehennem Vadisi
Ali Erkan Kavaklı

Jenerik

Yayın Yönetmeni: Ali Erdoğan
Yayın Danışmanı: Metin Karabaşoğlu
Editör: Bahadır Pamukcu
Tashih: Mehmet Nebioğlu
İç Tasarım: Nuran Kırılgil
Kapak Tasarımı: Gökhan Koç
ISBN: 978-605-131-360-3

Sanayi Cd., Bilge Sk., No: 2 Yenibosna
34196 Bahçelievler / İstanbul
Tel: (0212) 551 3225
Faks: (0212) 551 2659
www.nesilyayinlari.com
nesil@nesilyayinlari.com

© Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince bu eserin yayın hakkı anlaşmalı olarak **Nesil Basım Yayın Gıda Tic. ve San. A.Ş.**'ye aittir.
İzinsiz, kısmen ya da tamamen çoğaltılıp yayınlanamaz.

Dijital Yayıncılık Direktörü: Uğur Turan
Dijital Yayın Tarihi: Ocak 2013
Bu eserin e-kitap çevrimi **Nesil Digital** tarafından yapılmıştır.
www.nesildigital.com

Ali Erkan Kavaklı

1952 yılında Konya'nın Seydişehir ilçesine bağlı Kavak köyünde doğdu. İlkokulu Kavak'ta, orta ve liseyi Konya'da okudu. 1971 yılında liseden mezun olunca İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne girdi; 1976 yılında fakülteden mezun oldu ve öğretmenliğe başladı. Hatay, Sivas, Divriği, Suşehri, Çanakkale ve İstanbul'daki çeşitli okullarda, altı yıl da Almanya'da edebiyat öğretmenliği yaptı. Yazı hayatına hikâye ile başladı; ilk hikâyesini 1974 yılında yayınladı. Daha sonra çeşitli dergi ve gazetelerde sürekli yazılar yazdı. Halen Yeni Akit Gazetesi'nde haftalık yazılar kaleme alıyor ve çeşitli dergilerde yazıyor. 1988 yılında Milli Eğitim Bakanlığı'nın açtığı imtihanı kazanarak Almanya'ya gitti, altı yıl orada kaldı, Almanca öğrendi, Alman edebiyatı ve modern literatür ile ilgili kurs ve seminerler takip etti. Bugüne kadar 1250'den fazla konferans veren Kavaklı, 45'ten fazla kitap yazdı. Hâlen bir lisede mesleğini sürdürüyor; kişisel gelişim ve eğitim seminerleri veriyor. Almanca ve Arapça bilen yazar, iki çocuk babası.

YAYINLANAN ESERLERİ KİŞİSEL GELİŞİM VE EĞİTİM KİTAPLARI

- Başarıya Götüren Yol
- Öğretmeni Başarıya Götüren Yol
- Evde ve Okulda Başarılı Eğitimin Sırları
- Başarı İnanç İşidir
- Beyin Gücünü Etkili Kullanma Sanatı
- Yüzyılın Pedagojik Yanlışı Karma Eğitim
- En Sevilen Öğretmen Hz. Muhammed
- Derdimi Seviyorum
- Başarının Manevî Dinamikleri ve Bediüzzaman
- Yüreğini Ateşle (Başarılı İnsanların Hayat Hikâyeleri)

ROMANLARI

- Gülü Koklayamadım
- Alman Doktor
- İnsanlık Ayağa Kalk
- Başkaldırıyorum
- Hicran
- Gecenin Siyah Kalbi
- Umudun Rengi Soldu
- Hançer Saplı Yüreğimde
- Çılgılık
- Kader Kapımı Çaldı
- Gülen Öğretmen
- Bilge Öğretmen
- Zorluklar Sırtıma Binin
- Mafya Kiskacında Vurgun
- İtiraf Ediyorum

- İntikam
- Cehennem Vadisi
- Ergenekon'un Şifreleri

HİKÂYELERİ

- Avrupalı Mevlevî
- İslâm'a Gönül Verenler
- Yemin
- Gönülleri Fethedenler

ŞİİR SEÇKİSİ

- Güldeste
- Sevdalı Şiirler

DERS KİTABI

- Türk Dili ve Edebiyatı
- Dil Bilgisi
- Kompozisyon

1. BÖLÜM

Ölüm Pusuda...

DIYARBAKIR, AA, 29 Aralık 2000

Akşamın alaca karanlığı sokağa çökmüştü. Adam, bitkin bir vaziyette eve dönüyordu. Endişeli, tedirgin ve gergindi. Beyni zonkluyor, gözleri sızlıyordu. Sinirleri felç olmuştu. İkinci vakti yeni bir tehdit telefonu daha almıştı. Sesi tanıyor gibiydi ama emin değildi. Adam sesini değiştirmek için homurtu halinde konuşmuştu. İçi içini yiyordu. Dükkânını erkenden kapatıp yola çıkmıştı. Her gürültü, beyinde balyoz etkisi yapıyor, ayak seslerinden bile korkuyordu. Tehdit edildiğini polise bildirmişti ama dükkân komşusu Hasan Usta'nın da dediği gibi, polis cinayetlerden sonra mesaiye başlıyordu.

Yeni bir ayak sesi duydu, korkuyla arkasına dönüp baktı.

İki kişi koşarak kendisine doğru geliyordu.

Tabana kuvvet kaçmaya başladı.

Sokağın karşısında yüzleri maskeli iki kişi daha belirdi. Eve ulaşmaya az kalmıştı. Kapıdan içeri kendisini bir atabilse kurtulurdu. Bütün gücüyle koşuyordu. Yüreği güm güm atıyor, korkudan ödü patlıyordu. Önden gelenler daha hızlı idiler. Arkadan da ayak sesleri geliyordu. Gözlerinin karardığını hissetti. Tam bu sırada iki yaşındaki küçük oğlu Azmi gözlerinin önüne gerildi. Yanaklarından yaşlar süzülüyordu:

“Baba, babacığım! Bizi bırakma!”

Hamımı Zeynep, iki gözü iki çeşme yalvarıyordu:

“Bey, çocukları kime bırakıyorsun? ”

Kızları Yeliz ve Yelda, çığlık çığlığa yalvarıyorlardı:

“Babacığım, seni seviyoruz. Bizi bırakma!”

Eve yetişemeyeceğini anlayınca maskeli adama yöneldi. Elini belindeki bıçağa attı. Hiç değilse birini haklamalıydı.

Arkasından koşanların da kendisine yaklaştığını hissediyordu. Kıskaç girmişti. Yarı karanlıkta adamlar, hayalet gibiydi. Gözleri, kara maske içinde kara bir oyuktan ibaretti. Adama yetişemeyeceğini anladı. Bıçağı fırlattı.

Bu sırada kulağına tabanca sesi doldu. Ayakları birbirine dolaştı. Belinde müthiş bir sızı duydu, içi kıyıldı, dizleri titremeye başladı, canının kesildiğini hissetti. Artık koşamıyor, hatta yürüyemiyordu. Olduğu yerde sendeledi. Dizlerinin bağı çözüldü. İki büklüm oldu, yere yığıldı. Burnu yere sürüldü. Taşların buz gibi soğuşunu bedeninde hissetti. Burnundan kan sızmaya başladı. Gözleri kimseyi seçemiyordu. Kulağına homurtular doldu.

“Omuriliğine sık!”

Tabanca namlusu ensesine değdi. Ürperdi. Nefesini tuttu:

“Allah kahretsin, alçaklar!..”

Öfke kokan, alaycı bir ses:

“Bu son duan olacak!”

Sesi tanıdı. Telefonda kendini tehdit eden adamdı.

Tabanca patladı. Mehmet'in yüzü toprağa sürüldü. Yanağı kendi kanıyla boyandı. Kan, toprağı ısıtmıştı.

Soğuk bir ses bağırdı:

“Herkes ayrı sokağa!”

Ayak sesleri yanından hızla uzaklaşmaya başladı. Ensesi alev alev yanıyordu. Kaçanları görmek için gözlerini faltaşı gibi açtı. Yıldızlar yere döküldü. Gözüne yıldızlar doldu. Gök üstüne çöktü. Ensесinden sızan kanlar boynunu ıslattı. Eliyle kanını silmek istedi. Elleri kendisine itaat etmiyordu. Hareketsiz yere uzanıyordu. Şimdi taşlar ateş gibiydi.

Bir ara sesler duydu.

“Adam vurulmuş! Koşun, yetişin! Araba çağırın!”

Bu sese feryatlar, çığlıklar, hıçkırıklar karıştı.

* * *

Müfettiş Safa Bey elindeki gazeteye göz gezdirdi. Cinayet haberi gözüne çalınıverdi. Gözlerinin içinde alevler yandı, söndü. İçi burkuldu. Dikkat kesildi.

DIYARBAKIR’DA 1 KİŞİ SİLAHLI SALDIRI SONUCU ÖLDÜ.

Diyarbakır’ın Bağlar beldesinde akşam saatlerinde 6 kişinin silahlı saldırısına uğrayan Mehmet Kaya (26) adlı kişi hayatını kaybetti.

Mehmet Kaya, 5. Nisan Mahallesi Ay Sokak’taki evinin önünde yüzleri kar maskeli 6 kişinin silahlı saldırısına uğradı. Kaya, yaralı olarak kaldırıldığı Dicle Üniversitesi Hastanesi’nde hayatını kaybetti. Emniyet müdürlüğü yetkilileri, olayda Takarow marka silah kullanıldığını, terör örgütü Hizbullah’ın bir iç hesaplaşmasının söz konusu olabileceğini, soruşturmanın bu yönde sürdürüldüğünü bildirdiler.

Gazeteyi sehpanın üzerine fırlattı. Gözlüğünü çıkarıp masaya koydu. Oturduğu sandalyeden kalktı. Televizyonu kapattı. Düşünmesini engelliyordu. Son günlerde bir yandan gazete okurken bir yandan da televizyondan haberleri dinlemeye başlamıştı. Odada sinirli sinirli dolaşmaya başladı. Öfkeyle söylendi:

– Takarow, Hizbullah, cinayet!.. Yine bir ocak söndü, alçaklar!.. Ortadoğu’yu cehenneme çevirecekler. Irak, Suriye, İran, Afganistan, Libya hatta Türkiye hedefte. Üçüncü Dünya Savaşı çıkaracaklar.

Binbaşı Cem Ersever’in bıraktığı yerden devam ediyorlar, diye düşündü. Yer yine Diyarbakır’dı. Güneydoğu illerini seçiyorlardı. Zaman zaman İstanbul ve Ankara... Başbakan, içişleri bakanı, emniyet müdürü hatta il jandarma alay komutanı ile görüşmeli, esaslı bir araştırma yapmalıydı. İşin ucu nereye varırsa varsın...

Cep telefonu çalmaya başladı.

“Ah, Hüseyin yanımda olsaydı... Ne yapıp edip onu birlikte çalışmaya ikna etmeli.”

Telefonun tuşuna bastı:

“Alo buyurun!”

Ses yoktu. Derken telefon kapandı.

“Yer tespiti yapıyor alçaklar!” diye söylendi. Canı sıkıldı. İçi içini yiyordu. Cinayetlerin söndürdüğü ocakları, yetim kalan çocukları düşündükçe yüreği yanıyordu. Evi bir an önce terk etmeye karar verdi.

Saatine baktı. 8.22. Geç kalıyordu.

Öbür odadan eşi Zahide’nin sesi geldi:

“Müfettiş, ben çıkıyorum. Geç kaldım. Öğleyin telefonlaşırız. Akşam zamanında gel. Geç kalman hoşuma gitmiyor. Tamam mı sevgilim?

“Bu kız yeni şeyler öğreniyor. Geç kalman hoşuma gitmiyor. Sevgilim... Ben daha dizimdeki romatizmalara lâf anlatamıyorum. O romantik sevgilerden bahsediyor. Güzel de söylüyor. Ne de olsa genç.”

Kapıya kadar geldi. Zahide’yi süzdü:

Açık yeşil bir bluz, lacivert ceket ve etek giymişti. Çorapları kalındı. Saçlarını arkaya toka yapmıştı. Ökçesiz siyah ayakkabılarını giymek üzereydi. Dağda, PKK’nın içinde bulunduğu günlerde mekap bot giymeye alıştığı için topuklu ayakkabı giyemiyordu.

– Ben de çıkıyorum. Birazdan şoför gelecek. Seni hastaneye bırakalım.

– Metroyla giderim. Daha kolay. Senin araban gelene kadar...

– Sınavlar ne zaman?

– İlgilenmediğin belli. Akşama anlatırım. Hoşça kal.

– Cebini aldın mı?

– Çantamda.

Çoktan merdivenleri inmişti.

Müfettiş bahçeye baktı. Yeşil çimenler ruhunu okşuyordu. Bahçe demirlerine sarılmış hanımellerine bayılıyordu. Burnuna mis gibi çiçek kokuları doldu. Güller de açmıştı. İkinci üzeri balkona sandalye atıp keyif çayı içmeli, hatta yemeği de burada yemeliydi.

Alelacele ceketini sırtına geçirdi, ayakkabısını bezle sildi, çekecekle giydi. Diyarbakır cinayeti huzurunu kaçırmıştı. İçinden bir his, oraya gideceksin, diyordu. Kendi kendine söylendi:

“Bu pis işlerden bıktım. Kimin eli kimin cebinde belli değil. Eda’yı bu yüzden kaybettim. Arabam bu yüzden havaya uçuruldu. Bu yüzden üç ay komada yattım. Bu yüzden...”

Arabaya binerken kafası allak bullaktı. Böyle haberleri okuyunca yüreği sıkışıyor, asabı bozuluyordu. Dizlerinin titrediğini hissetti. Yüreğini korku sardı.

“Kimdi bu yer tespiti yapan adamlar? Rasim’le görüşmeliydi. Hatta başbakana ulaşmalıydı...”

2. BÖLÜM

Terörü Patlatacaklar...

ARABAYA BİNER BİNMEZ telefon çaldı. Müfettişin yüreği hopladı. Eline çabuk adamlardı. Yoksa yola bomba mı koymuşlardı? Yine mi arabayla havaya uçuracaklardı? Zahide haklıydı, bundan sonra işe metroyla gitmeliydi. Bu şoför de zaten...

Telefonu açtı.

Ses tanıdıktı.

– Ooo Hüseyin, ne güzel sesini duymak!

– Sizininki de müfettiş, beni aramışsın. Az önce meşguldüm, kusura bakma!..

– O da nereden çıktı? Aramayı düşündüm sadece.

– Aynı şey. Söyleyecekleriniz ikinci derecede gizli şeylerse dönüşte konuşalım. Telefonlar dinleniyor.

– Ne zaman dönüyorsun?

– Belli değil, ortalıkta kötü kokular var. Bir süre daha kalmam gerekebilir.

– Ne?.. Sen otobüs şoförlüğü yapmıyor musun?

– Bu konuyu ancak baş başa konuşabiliriz.

– En kısa zamanda... Bizim şefle görüştüm, seni...

Telefon kesildi.

Safa Bey çok şaşırmıştı. Hüseyin, istihbarat elemanı gibi konuşuyordu. Ne kokusu almıştı? İstihbaratçılık insanın ruhuna işliyor, otobüs şoförlüğüne de başlasanız kötü ruhlar peşinizi bırakmıyordu.

Dikiz aynasına baktı. Şoförle göz göze geldiler.

– Hüseyin Bey, Diyarbakır’dan mı arıyor efendim?

– Allah Allah, sen nereden biliyorsun?

– Tahmin, bildiğimden değil...

– Ne işle uğraştığını da tahmin et bakalım.

– Hizbullah dosyasıyla mı uğraşıyor?

– Öf!.. Neden Hizbullah?..

– O dosyada çok iş var. Hizbullah’a çok temizlik yaptırdılar, yaptırıyorlar.

– Temizlik mi?

– Hem de üst düzey... Terörü patlatacaklar, casuslar oraya yığılıyor.

– Nasıl yani?

– Beyim, benimle dalga geçmeyin, siz daha iyi bilirsiniz.

– Sen ne biliyorsun?

– Hiç, gazetelerdeki haberlerin satır aralarını okuyorum, o kadar. Sovyet Bloğu dağıldıktan sonra Batı’nın iki binden fazla casusu güneye kaydırıldı, yazıyor gazeteler. İki bin adam... Ne yapacaklar? Oturup tavla oynayacak halleri yok. Ortadoğu’yu karıştıracaklar...

Müfettiş bu kadarını beklemiyordu. Bakışlarını dışarıya çevirdi:

“Satır arası, Ortadoğu... Vay anasını! Bana şoför diye verdikleri tam bir ajan. Bundan kurtulmalı.”

– Veysel, sen müthiş adamsın! Doğrusu ben Hizbullah’ın işi çoktan bitti, sanıyordum.

Şoför, dikiz aynasından müfettişe bir bakış fırlattı. Hiç tereddüt etmeden:

– Örgütün misyonuna bir süre daha ihtiyaç var. Oralar karışacak.

– Demek karışacak...

Emniyet müdürlüğüne gelince müfettiş indi. Dizlerinin sızısı azalmıştı. Doktor, günde en az bir saat yürümelisin, diyordu ama şartlar...

* * *

Odasına girer girmez telefon çaldı.

Arayan istihbarat şefi Rasim'di, görüşmek istiyordu.

Müfettiş, çantayı masaya bıraktı. Siyah paltoyu ve koyu lacivert atkıyı çıkarıp askıya astı. Aynaya baktı. Şakaklarına kar yağmıştı.

“Hey gidi günler hey!” diye söylendi.

Koridora çıktı. Aklına gelen bir şiiri mırıldanarak yürüdü.

“Şakaklarıma kar mı yağdı, ne var?

Benim mi Allah'ım bu çizgili yüz?

Ya gözler önündeki mor halkalar?

Neden böyle görünürsünüz,

Yıllar yılı dost bildiğim aynalar?”

Üst kata çıktı. Karşı odaya yürüdü.

Rasim ayaktaıdı. 45-50 yaşlarında, uzun boylu, kara kaşlı, kara gözlü, kısa kıvırcık saçlı, etine dolgun adam ellerini ovuşturuyordu. Yüzünden düşen bin parçaydı. Müfettiş dikkat etti. Titriyordu. Titreyen bir sesle:

– İyi ki geldin Safa Bey, dedi. Hele otur.

– Hayrola, yüzünden düşen...

– İşler arapsaçına döndü.

Koltuğuna iğreti biçimde oturdu. Telefonla çay ısmarladı. Gözlerinde korku birikmişe benziyordu. Müfettiş, istihbarat şefinin telaşlı haline bakıp ona acıdı. Hayatında gördüğü en çok korkutulmuş adam olduğuna yemin edebilirdi. Zelzeleye tutulmuş gibiydi.

Yüreğinin titrediğini hissettirmemeye gayret ederek söze girdi:

– Safa Bey, bizimle alay ediyorlar. Resmen oyun oynuyorlar. **Terörü patlatacaklar.** Bakan aradı, bu işi çözün, diyor. Başbakan devrede. Sabahleyin müsteşarla görüştüm. Adam sinir küpü. Kesin halledin, diyor. Nasıl yapalım? Sen tecrübeli elemansın.

– Ortalık toz duman desenize.

Gazeteyi uzattı.

– Haberi gördün mü? Şehrin en meşhur semtinde cinayet...

– Kim? Yeni bir çete mi?

– Ah bilsem...

Alnının kırışıklarını eliyle düzeltir gibi ovaladı.

– Sizden rica etsem... Bölgeye gidip iyi bir araştırma yapsanız.

– İçimdeki ses gibi konuşuyorsunuz...

– İçinizdeki ses... Siz evliya adamsınız vesselam...

Değerlendirmeyi dönüşe bıraktılar. Müfettiş, şifahi emirle odadan ayrıldı.

Odasına uğradı. Hava alanını aradı. 10.30 Diyarbakır uçağında yer vardı. Havaalanı komiseri Aytuğ'a bilet ayarlamasını söyledi.

Palto, kaşkol ve çantasını aldı. Hava alanının yolunu tuttu.

* * *

Diyarbakır'da havalar oldukça sisliydi. Yağmur çiseliyor, sert bir rüzgâr esiyordu. Çıkışta taksiler sıraya girmişti. Kapıdan çıkar çıkmaz bir taksi çevirdi. Surlara yakın bir yerde konaklamalıydı.

– Dağkapı evlat, dedi.

Taksi şoförü oldukça gençti. 30 yaşlarında ancak vardı. Kalın bıyıklı, iri falak burunlu, ensesi kıllı, elleri iri.

Sesine babacanlık vermeye çalışarak:

- Evlat, adın ne senin?
- Şehmus efendim.
- Ne var ne yok buralarda? İşler nasıl?

Şoför, aynadan arkada oturan müfettişi süzdü. Ceketli, kravatlı, paltolu bir adam. Resmî biri. Tedbirli olmalıydı.

- İyilik begim. Her şey iyi. Yurdumuz var, ordumuz var. Bayragımız dalgalanıyor, vatan sağ olsun, devletimiz var olsun, asayiş berkemal.

Müfettiş şaşırdı.

- Asayiş berkemal mi? Daha dün Bağlar semtinde biri öldürüldü, haberin yok mu?
- Var begim. Memed’i vurdular.
- Burada sık sık faili meçhul cinayetler işleniyor, adam kaçırılıyor, köprü altlarında cesetler bulunuyor. Ajanslar her gün cinayet haberi geçiyor. Ben Birleşmiş Milletler adına insan hakları araştırması yapan biriyim. Sen bunlara ne diyorsun?

Şoför, arkadaki adamı yeniden süzdü.

- Vallah begim dogru söylisen. Burada sık sık adam öldürülür, adam kaçırılır, sokakta adam vurulur, köprü altlarına cesetler atılır. Millet kan aklar, vallahi dogru söylisen.

- İyi de sen az önce ne söylüyordun şimdi ne diyorsun!
- Vallah begim, önceki benim resmî görüşümdür, sonraki şahsi.

Müfettişin yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. Göbeğini hoplata hoplata gülmemek için kendini zor tuttu.

“Vatandaşın ferasetine bak! Resmî ve şahsi görüş...”

- Bu cinayetleri kim işliyor?
- Begim herkes adam öldürür. PKK, Hizbullah, MOSSAD, MİT, CIA, FBI... İstihbarat cenneti burası, kirli eller, kirli işler...
- Dün öldürülen adamı tanır mısın?
- Uzaktan begim.
- Kim öldürdü?
- Begim, henüz araştırırlar, belli değil daha ama hepsi birdir.
- O ne demek?
- Hepsi taşeron kullanır. Cinayeti işleyen adamlar aynıdır. Patron değişir.
- Allah Allah! Burada işler nasıl yürür?
- Yürür begim. Buralarda işsiz güçsüz, ipsiz sapsız sürüyle adam vardır. İşe yaramayan adama para versen, sen filân örgütün adamısın, önemlisin desen... Adam balıklama atlar. Bir hiçken kahraman oluverir.

Müfettiş daha sonra vali, emniyet müdürü, belediye başkanı hakkında şoförün kanaatini sordu. Adam hepsine, iyi, dedi. Epeyce ilm-i siyaset biliyordu.

Müfettiş Dağkapı’ya gelince indi. Şoförün parasını ödedi. Vedalaştı. Beş-on adım yürüdükten sonra geriye baktı. Taksi yerinde duruyor, şoför iyiden iyiye kendisini süzüyordu. Bir anlam veremedi, içine bir kurt düştü. Emniyete gitmeden bir otele yerleşmeye karar verdi. Lüks bir otele girdi. Resepsiyonda işlem yaptırdı. Üçüncü katta tek yataklı bir odanın anahtarını aldı. Otel kaloriferliydi. Pencereilerin perdesi çekilmişti. Perdenin birini hafifçe sıyırdı. Alelacele üstünü değiştirdi, şehrin havasını koklamak üzere sokağa çıktı.

Akşamüzeri emniyete gidecekti.

* * *

Emniyet müdürlüğünde onu inanılmaz bir sürpriz bekliyordu.

Yakışıklı ve havalı müdür Gaffar Okkan’ın geniş, iyi döşenmiş, konforlu odasında gür bıyıklı, ela gözlü, uzun boylu, kahverengi montlu, mavi gömlekli, siyah pantolonlu, koyu renk spor ayakkabılı biri vardı. Onu

görünce ayağa kalktı.

Gülümsedi. Elini uzattı.

– Ooo, seni hangi rüzgâr attı? Bu ne hoş tesadüf!

– Sen... Vay vay vay!.. Demek buradasın ha!..

Emniyet müdürü, manzarayı hayretle seyrediyordu.

– Tanışyorsunuz değil mi?

Müfettiş, ona da elini uzattı.

– Epey bir zamandır. Siz nasılsınız?

– İyi diyelim.

Hüseyin’e döndü:

– Hayrola, ne yapıyorsun buralarda? Şoförlük bitti mi?

Hüseyin, parmağını ağzına götürdü. Sus işareti yaptı.

– Bunu ancak baş başa konuşabiliriz.

Hüseyin’in durumunda bir fevkalâdelik vardı. İşini bırakıp buralarda dolaşmasını hayra yormak mümkün değildi.

Başka konulara daldılar. Sohbet döndü dolaştı, dünkü cinayete geldi. Emniyet müdürü, araştırmalar hakkında bilgi verdi. Olay yerinde sekiz kovan bulunmuş, Takarow marka tabancalar kullanılmıştı. Hizbullah’ın işine benziyordu. Altı kişilik tim, onların tarzı idi ama ortada kesin bir şey yoktu. Başka bir örgüt onları taklit etmiş de olabilirdi. Belki de onların elemanını kullanmıştı.

Elindeki dosyayı müfettişe uzattı.

– Elimde Hizbullah örgütü mensuplarına ait bir liste var. Köşe bucak bunları arıyorum. Hangi çevrelerin bu örgütle içli dışlı olduğunu biliyorum. Listeyi medyaya açıklayacağım.

Müfettiş dosyayı karıştırıyordu. Bakışlarını müdüre çevirdi.

– Sakın ha! Hayatının yanlışını yaparsın.

– Stratejik hata olmaz mı, diye sordu Hüseyin.

– Stratejik bir açıklama olacak.

Müdürün stratejisi üzerine tartışılar. Müfettiş şehirdeki puslu havayı anlattı.

Emniyet müdürü kendinden emindi.

– Her şey benden sorulur. Ben buraya geldiğimde nefes almak mümkün değildi. Epey şeyler düzeldi. Büyük caddelere kamera koydurdum. Birçok yer gözetim altında. Vatandaşla diyalogum oldukça iyi. Kavşaklara bayan polis yerleştirdim. Herkes emniyete güveniyor. Diyarbakır Spor, birinci lige çıkıyor. Sokaktaki vatandaş, emniyet müdürü ile el sıkışıyor, kahvelere gidip sohbet ediyorum, seyyar köftecide yediğim yemek herkesin dilinde.

Müfettiş bunları beğendiğini söyledi. Taksi şoförü ile konuşmasını aktardı.

– Burayı karıştıran vatandaş değil ki... İstihbarat örgütlerini atlamamalısın.

– İşin zor tarafı orası, ben bataklığı kurutmaya çalışıyorum. Burada JİTEM elemanını sorguladım. Adamın burnunu sürttüm. Şehir benden sorulur arkadaş, dedim.

Müfettiş, Binbaşı Cem Ersever’i hatırladı. Uzun, upuzun tartışmaları hatırladı.

“Etrafında çakallar var. Bunlar dünkü arkadaşlarını sattı, seni de satarlar. Şimdi onu bunu kurşunluyorlar, yarın döner, seni kurşunlarlar.” demişti.

Cem, onları terk ettiği gün kuşatılmış, öldürülüp Elmadağ yoluna atılmıştı. Sadece Cem de değil, sevgilisi Nihal Boz ve yakın arkadaşı Mustafa Deniz... Büyük bir ihtimalle o eli-kolu uzun, tehlikeli örgütle burun buruna idiler.

Müfettiş endişe dolu bir sesle:

– Çok tehlikeli bir yol müdürüm. Dikkatli olun.

Emniyet müdürü, boş ver, der gibi elini salladı. Çayını yudumladı.

– Hepsinin canı cehenneme.

– Cem Ersever’i unutmayın. O örgütle takışan...

Müdür yine, boş ver, der gibi elini salladı. Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın. Allah’a bir can borcum var. Öyle kıcı kırık itirafçı bozuntularının şehirde hava atmasına, racon kesmesine razı mı olacağım? Burada onların borusu ötecekse ben neyim?

Hüseyin de sıkıntıyla yerinde kıvrandı. Siyah saçlarını eliyle taradı.

– İcraatları fincancı katırlarını ürkütmeden yapmak lazım.

Gaffar Okkan yine elini salladı.

– Bakın, size ne anlatacağım. Muhsin diye biri.

– Muhsin?..

– Muhsin Gül. Tanımazsınız. İtirafçı. Çıkış, Mardinkapı’da ahkâm kesiyor, hava atıyor. Biz de ekiple oradan geçiyoruz. Alın şunu, dedim. Ekip arabasına aldırđım. Üç gün burada tuttum. Askıya astırdım, kime çalışıyorsun, kimle çalışıyorsun, sordum, soruşturdum. JİTEM elemanıym, diye vatandaşı huzursuz ediyor. Seni bir daha orda burda vatandaşı rahatsız ederken görmeyeceğim, dedim. Oymuş. Kayboldu, bir daha görmedim.

– Seninle diyaloga geçtiğı için adamı kaybettiler.

– Biliyorum. Bu küllüğün horozu benim. Ortak kabul etmem.

Sohbet uzun sürdü. Müfettiş, Mehmet Kaya dosyasının fotokopisini aldı. Olay yerine gitmek üzere müdürden ayrıldı. Hüseyin de onunla beraberdi.

3. BÖLÜM

Arabayı Havaya Uçuracaklar...

MÜDÜR, KENDİLERİNE BİR araba tahsis etmişti. Arabayı Hüseyin kullanıyordu. İki kişilik bir koruma, lacivert bir Renault ile onları takip ediyordu.

Bağlar semtine geldiler. Renault öne geçti ve sokağın başında durdu. Sinyal veriyordu.

Hüseyin sağa girdi, durdu. Müfettiş arabadan iner inmez telefonu çaldı.

Zahide'nin sesiydi. Bağırıyordu:

“Müfettiş kaç! Arabadan uzaklaş! Kaç!”

Hüseyin'e döndü:

“Hüseyin! Kaç, bomba ihbarı!”

Kendisi tabana kuvvet kaçmaya başlamıştı ki müthiş bir gürültü kulaklarını doldurdu. Başı korkunç patlamayla uğuldamaya başladı. Kendisini yere attı. Silah sesleri kulağına doldu. Araba havaya uçmuştu. Hüseyin yere yatmış, ateş ediyordu.

Karşı ateşin geldiği yere baktı.

Sarı bir taksi gördü. İçinden kalaşnikofla ateş eden adama dikkatle baktı, tanıdık biriydi. Taksi hızla uzaklaştı.

Taksiyi asıl uzaklaştıran koruma polislerinin açtığı ateş olmuştu.

Hüseyin vurulmuştu, kanlar içindeydi. Araba uzaktan kumanda ile patlatılan bir bombayla havaya uçmuş, hurdaya dönmüş, yanıyordu. Müfettiş, yattığı yerde kendini dinledi. Yüreği küt küt atıyordu. Göğsünü yokladı. Kan yoktu. Yere atlarken kaldırım taşına çarpmış olmalıydı. Kendini toparladı. Kalçasının müthiş ağrıdığını hissetti. Eliyle yokladı. Kan yoktu. Taşa çarptığı için acıyor olmalıydı. Üstü başı çamura batmıştı. Elbiselerde hayır kalmamıştı.

Korku ve heyecanla Hüseyin'e doğru yürüdü. Olduğu yerde kıvranıyordu. Arabadan uçan parçalar çarpmıştı. Yüzü gözü is, duman içindeydi. Burnu kanıyordu. Şakaklarında kan vardı. Montu yırtılmıştı. Pantolonu kanlar içindeydi. Her tarafı çamura bulanmıştı.

Korumalar yoktu. Arabayı caddede terk edip katillerin peşine düşmüş olmalıydılar.

Etrafta toplanan kadın, çocuk, erkek, bütün kalabalık sadece bakıyordu. Kimsenin yerde kıvranan Hüseyin'e yardım etme, yanan arabayı söndürme gayreti yoktu.

Müfettiş topallayarak Hüseyin'e yaklaştı. Kalçası müthiş acıyordu.

Hüseyin, acılar içinde kıvranıyordu. Tabancasını beline sokmuştu. Elleriyle göğsünü tutuyor, yüzünün kanını siliyordu.

– Hüseyin, neyin var? Kalk! Hadi davran!

Kanlar yere sızmış, yeri boyamıştı. Zavallı kan kaybediyordu, taksi bulup hastaneye yetiştirmeliydi.

Etrafa bakındı. Dar bir sokaktaydılar. İki yüz metre ileride sokak bitiyordu. Geriye döndü. Caddeye çıktı. Kimse durmuyordu. Korumaların arabasına kadar geldi. Motor çalışıyordu. Kontak anahtarı arabanın üzerindeydi. Kendisine güvenemiyordu, şoförlüğünde iş yoktu ama elinden geleni yapmalıydı, iş başa düşmüştü. Arabayı geri vitese taktı. Sokağın başına geldi. Yavaş yavaş sokağa döndü, elli metre ilerledi, indi. Hüseyin'i alıp arabaya atacaktı.

“Hüseyin, haydi kalk! İki adım yürüyemez misin?”

Kolundan tuttu. Hafif doğrulunca koltuğuna girdi. Yavaş yavaş yürüyorlardı ki müfettiş gördüklerine inanamadı.

Araba geri vitese takmış gidiyordu. Tanımadığı bir adam, arabayı alıp götürüyordu. Ne yapacağını şaşırdı. Hüseyin'i bıraksa yere yıkılacak, bırakmasa arabayı kaçıracaklardı.

“Hüseyin, sen yere çök, arabayı kaçırıyorlar!”

Yaralıyı yere bırakıp arabaya doğru koştu.

Fakat araba inanılmaz bir hızla geri çıktı ve caddeye yöneldi. Göz açıp kapayınca kadar ortadan

kayboldu.

Geriye geldi. Tekrar Hüseyin'in koluna girdi, ayağa kaldırdı. Caddeye doğru yürüdüler. Zavallı durmadan inliyordu. Cadde başına geldiklerinde yanlarında özel bir araba durdu.

“Geçmiş olsun abi! Atlayın!..”

Müfettiş insanlık ölmemiş, diye düşündü.

Bir eliyle kapıyı açtı. Hüseyin'i arka koltuğa yerleştirdi. Kendisi de yanına oturdu.

– Nereye abi, diye sordu adam.

– En yakın hastaneye.

Araba hareket etti.

Adam dikiz aynasından arka tarafa baktı.

– Hangi hastaneye abi?

– Üniversitesi hastanesi, acile...

– Tamam abi...

Araba uçar gibi gidiyordu. Hüseyin'in gözleri kapalıydı. Durmadan inliyordu. Kan kaybından halsiz düşmüştü. Arka koltuk hem çamura hem kana boyanmıştı. Adamın iyiliği ona pahalıya patlayacaktı.

Hastaneye gelince acile girdiler. Hemşireler, gelen hastayı hemen sedyeyle içeri aldılar.

Hasta ameliyathaneye götürülmüş, müfettiş salonda kala kalmıştı.

Bir hemşire kendisini çağırdı. Kayıt bölümündeydi.

– Hastanın kimliğini biliyor musunuz? Kayıt kabule gelir misiniz?

– Olur...

Eliyle üstünü başını düzeltti ama her tarafı çamur içindeydi. Kalçası ve göğsü acıyordu ama şimdi bunların sırası değildi.

– Hastanın adı, soyadı.

– Hüseyin... Şey...

Başka bir şey bilmediğini düşündü. Senelerdir kara gün dostu idiler. Adından başka bir şeyi bilmiyordu.

Aklına çanta geldi. Kendisindeydi, açtı, kimliği çıkardı. Fotoğraflı bir kimlik. Bıyıklı bir resim. Adına baktı. Afalladı.

“Tarık Hüseyin”

Hüseyin'in kimliğinde böyle yazıyordu.

“Ulan rezalete bak! Saddam Hüseyin'in kardeşi misin be mübarek?

Kıza dönüp Tarık Hüseyin, dedi. Kız:

– Soyadı Tarık mı, diye sordu.

– Valla kızım yanlış yazmışlar buraya. Hüseyin Tarık yaz.

– Doğum yeri amca.

– Daho!

– Doğum tarihi.

– 10. 05. 1975.

– Uyruğu.

– Arap.

Müfettiş bir daha baktı. Gördüklerine inanamıyordu.

– Yok yok, Türk. Doğum yeri de Daho değil, Ankara yaz.

Hemşireye böyle yazdırdı ama kimlikteki bilgiler başkaydı. Müfettişin kafası allak bullak oldu. Sandalyeye çöktü, çantayı karıştırmaya başladı.

300 dolar, 250 lira, bir anahtarlık. İki kredi kartı. Bir küçük not defteri. İçinde ne var diye karıştırdı. Derken bir resim aradan kayıp yere düştü. Eğilip aldı. Sarışın, yeşil gözlü, beyaz bluzlu bir kız. Resmin arkasını çevirdi. Elizabet David Mora'dan senin için ve imza. edmora@yahoo.com

“Allah Allah, bu adam kısa sürede ne işlere bulaşmış!” diye söylenmekten kendini alamadı.

- Kızım, telefon edebilir miyim?
 - Yardımcı olayım, kime?
 - Emniyet müdürü.
 - Gaffar Okkan mı?
 - Evet evet.
 - Neyiniz olur?
 - Meslektaşım.
 - Ha siz polissiniz. Başınıza gelenlere bak...
- Müfettiş ahizeyi aldı, numarayı çevirdi. Bir süre bekledi. Karşı taraftan alo sesi gelince:
- Müdürüm bizi zımbaladılar.
 - Neredesiniz?
 - Acilde.
 - Geliyorum.

* * *

Müfettiş üşümeye ve titremeye başlamıştı. Oturduğu yerden kalktı. Üniversite hastanesi şehrin dışındaydı. Otel uzaktı, üstünü mutlaka değiştirmeliydi. Bahçeye çıktı.

Taksiye yöneldi. Taksici kısa, kalın bıyıklı, falak burunlu gençti. Müfettişte şafak attı. Bu adam kendisini takip ediyordu.

- Şehmus Bey!..
- Bu ne hal begim? Siz insan hakları araştırmacısı değil miydiniz?
- Öyleydi.
- Perişansınız. Ne oldu böyle?

Müfettiş şoförü dikkatle süzdü. Yüz hatlarını okumak istedi. Yere düştüğü zamanki gördüğü taksi şoförü de bu muydu? Çok benziyordu. Yoksa benzetiyor muydu? Hüseyin’e bunun arabasından mı ateş edilmişti?

- Beni otele götür.
- Emrin olur begim.

Müfettiş şüphelendi ama belli etmedi. Belini yokladı. Silahı yerinde duruyordu. Arka koltuğa oturdu. Taksi hareket etti. Dicle nehrinin aktığı vadiye indi. Yokuşu tırmandı. Eski şehre, surların bulunduğu tarafa doğru yöneldi.

Müfettiş dikiz aynasından şoförü iyice süzdü. Tam kanaat getirdi. Olay yerindeki taksinin şoförü buydu. Arabaya bomba koyup patlatanı biliyor olmalıydı. Sert bir sesle:

- Hangi örgüttensin?
- Taksiciler derneği begim.
- Bağlar’da bizi tarayan kimdi?

Şehmus dikiz aynasından müfettişe baktı. Gözlerini şaşkınlık değil, öfke bürümüştü. Dudaklarını ısırıldı. Öfkeyle yutkundu.

- Sizi tarayan mı?.. Beni birine benzettiniz galiba.
 - Beni adım adım takip ediyorsun. Bize bu arabadan ateş edildi.
 - Begim yanıyorsun. Ben gariban bir vatandaşım. Ekmek parası için...
 - Kiminle çalışıyorsun?
 - Taksi olarak mı?
 - Örgüt... Seni tanıdım. Bu arabadan ateş ettiler bize.
 - Begim, yanıyorsun. Olsam söylerim, olayın şoku üzerinizde.
- Sustular.
- Dağkapı’ya gelince müfettiş, indi ve parayı uzattı.
- Dönecekseniz, bekleyeyim begim. Arkadaşınız hastanede.
 - İyi olur.

Müfettiş hızlı adımlarla yürüdü. Hava soğuktu. Yağmur atıştırıyordu. Elbiseleri ıslaktı. Soğuk yüreğine işlemiştı. Öfkeyle beraber titremesi artmıştı. Gittikçe daha çok üşüyordu. Koşar adım otele girdi. Odasına yürüyerek çıktı. Bir çırpıda elbiselerini değıştirip aşağı indi. Tabancasını ceketin cebine koymuştu. Çekmesi daha kolay olacaktı. Taksiciyi enseleyip emniyete götürmeliydi. Kesin kararını vermişti.

Otelden dışarı çıktı. Etrafa baktı.

Şehmuz'un yerinde yeller esiyordu.

Müfettiş sağ solı bir daha taradı. Bir başka elemanın kendisini takip ettiğinden şüphesi yoktu. Bulacağı yeni taksinin de eleman olacağını biliyordu. Meydana yürüdü. Dağkapı surlarının önüne geldi. Siyah taştan yapılmış surlar asırların yükünü sırtlarında taşıyordu. Taşlar birbirine iyice sokulmuşlardı. Surların önünde seyyar satıcılar vardı. Dolmuşlar kalkıyordu. Arabalar vızır vızır gelip gidiyordu.

Sarı bir taksi geldi. Müfettiş işaret vermeden önünde durdu.

Naz edecek zamanı yoktu. Emniyet müdürü çoktan gelmiş olmalıydı. Hemen gitmeliydi. Hava kararmış, soğuk şiddetlenmiş, yağmur yağmaya başlamıştı.

Taksiye bindi ve hastanenin yolunu tuttu.

Müfettiş şoförle tanıştı. Adı Şehmus Dağ idi. İlkokul mezunuydu. Bingöl'den gelmiş, burada taksicilik yapıyordu. Sekiz çocuğı vardı, eşi çalışmıyordu. Taksi kendisinin değildi, ücretli çalışıyordu. İyi kötü geçinip gidiyordu. Müfettiş, elemanlardan, ajanlardan, örgütlerden bahsettiyse de adam, hiçbir şey bilmiyorum, diye ısrar etti. Müfettiş de fazla üstelemedi.

Hastane önünde polis arabalarını görünce hız kesti. Girişte polisler arabayı durdurdu. Müfettiş yirmilik uzattı, üstü kalsın, diyerek aceleyle indi ve hastaneye yürüdü.

Emniyet müdürü binadan çıkıyordu. Her taraf polis kaynıyordu. Sivil polisler bütün köşeleri tutmuştu.

Müdür, Müfettiş Safa'yı görünce yanına geldi, geçmiş olsun, dedi. Vakayı sordu. Birlikte makam otosuna gittiler, arka koltuğa oturdular.

Safa Bey yaşadıklarını ve korkularını anlattı. Hüseyin'i sordu.

– Ameliyata alınmış. Vücudunda kurşunlar varmış. Durum ciddi, dediler.

– Allah Allah!

– İyi ki zamanında yetiştirmişsin. Yine de durum vahim.

– Neden bizi vurdular?

– Olayın içinde ince işler var. Öldürülen adam, muhtemelen istihbarat elemanı. Bağlı olduğu servis, bizi kendi alanına sokmak istemedi. Belli ki Mehmet Kaya'yı güçlü bir servis kurşunladı. İzinin sürülmesini istemiyor. Sizce...

– Olabilir. İkimizden biri tehlikeli görülüyor olabilir. Bizi takip edip...

– Bak, bu aklıma gelmemiştı.

Şoföre döndü. Elini dizine vurdu:

– Evladım, emniyet müdürlüğüne gidiyoruz.

Araba hareketlendi. Bir polis koşarak geldi.

– Gazeteciler, görüşmek istiyorlar müdürüm.

– Makama gelsinler. Randevu alsınlar. Ayaküstü demeç veremem.

Hastaneden uzaklaştılar.

4. BÖLÜM

“Hayatın Tehlikede!..”

MÜFETTİŞ TELEFONLA istihbarat daire başkanına bilgi verdi, zira içişleri bakanı onu aramıştı. Başkanın sesi endişeliydi.

“Emniyet müdüründen ayrılma. Kendine dikkat et! Hava puslu!” diyordu.

Zahide’yle görüştü. Öfke köpürüyordu. Sesi tir tir titriyordu:

“Neden bana haber vermeden gittin? Hani karanlık işlere nokta koymuştun? Derhal dön! Yoksa oradan cesedin gelecek!”

Müfettiş açıklama yapmak için çaba harcadıysa da Zahide direndi:

“Bulduğun ilk uçakla dön. Oralar cehennem vadisi. Kurtlar, çakallar birbirini yiyor. Canından olmak istemiyorsan, beni seviyorsan derhal dön! Yarına kalırsan otelde ölü bulunabilirsin. Takip ediliyorsun. Kaynaklarım böyle söylüyor. Bunu böyle bil!”

“Sağ ol küçük hanım! Kaynaklarına selam söyle!”

“Müfettiş, dalganın sırası değil. Hayatın tehlikede!”

“Tamam güzelim! Ben seni haberdar ederim.”

Zahide ağlamaya başladı. Müfettiş telefonu kapattı. Yoksa müdürün yanında o da ağlayacaktı.

Müfettiş dona kaldı. Her şeyi bir kere daha gözden geçirdi.

Hava alanından itibaren takip edilmişti. Şehmus’un eleman olduğundan hiç tereddüdü yoktu. Rehin alıp emniyete getirmesi gerektiğini düşündü. O zaman çorap sökücü gibi her şey ortaya çıkardı.

Müfettiş o gece sabaha kadar uyumadı. Emniyet müdürü ile birlikte bir dizi operasyon yönettiler. Gündüz giremedikleri eve müfettiş bizzat gitti. Sivil ve resmî polislerle evin kapısına geldiği zaman çok heyecanlıydı. İçeriden silahla karşılık verebilirlerdi. Diyarbakır, bu tür olaylar yüzünden muzdaripti, müfettiş ise kaç defa ölümden dönmüştü.

50-55 yaşlarında bir adam kapıyı açtı. Adı Vahap Kaya idi. Bir haftalık sakalı vardı, yüzü çökmüştü. İçeri girdiler. Polisler köşe bucak arama yaparken kadınlar yüksek sesle ağlaşıyordu. Müfettiş adamı odasının köşesine çekti. Ayaküstü ne iş yaptığını sordu.

Adam seyyar satıcı idi. Dağkapı’da surların dibinde meyve satıyor, çocuklarına bakmaya çalışıyordu. İlkokul mezunuydu, hanımı okuma yazma bilmiyordu. Öldürülen oğlu Mehmet ikinci çocuğu idi. Büyük oğlu evlenmiş, aileden ayrılmıştı. Oğlunun ikisi dağa çıkmıştı. Diğer çocukları evdeydi. 4 kızı, 5 oğlu, iki gelini, altı torunu vardı. Oğlanların ikisi daha küçüktü, okula gidiyordu. Kızlarının biri nişanlı, öteki ikisi evde, biri ilköğretim sekize gidiyordu.

Oturma odasında yıpranmış koltuklar, televizyon, sehpa, yerde kilimler, duvarda askılığa asılmış elbiseler vardı. Duvara asılmış aile resimlerini gözden geçirdi. İşaret ve orta parmak havada çekilmiş resimler dikkatini çekti. Evde yoksulluk diz boyuydu.

“Böyle bir ailede büyüyen çocuk, her türlü provakasyona açık olur.” diye düşündü.

Kadın ve kızlar durmadan ağlıyorlardı. Adam, onları öbür odaya gönderdi.

Müfettiş, herhangi bir eyleme katıldın mı, diye sordu.

“Vallah billah katılmamışam. Çocuklarımın ölüsünü öpem.”

– Çocukların dağa çıkmış.

– PKK kaçırmıştır, rızam yoktur.

– Oğlunu kim öldürdü, biliyor musun?

– Dövlət vurmuştır belki, belki vurmamıştır.

– Ailenin düşmanı var mı?

– Yoktur begim.

– Hizbullah seni tanıır mı?

– Vallah bilmem begim.

– Hizbullah öldürmüş olabilir mi?

– Hizbu-kontra öldürmüşse bilmem begim.

Hizbu-kontra ifadesi müfettişin dikkatini çekti. Adam üzüntülüydü ama bir şey söylememeye de kararlı görünüyordu. Son derece dikkatli konuşuyordu. İki çocuğu dağda olan adamın kimliği belliydi. Aramalar sonucu evde epey örgütsel kitap, dergi, gazete bulunmuştu.

Sivil polisler, adamı alıp ekip arabasına attılar. Çocukların korku dolu hali, kızların ağlamaları müfettişin içini kanattı fakat yapılacak başka şey yoktu. Kalçası ve kaburgası ağrıyordu. Acı ve ıstırabın ne demek olduğunu biliyordu. Cenaze evindeki üzüntüyü anlıyordu. Eda Hanım, öldürüldüğü zaman aynı ıstırabı kendisi de yaşamıştı. Gamze Hanım öldüğü zaman Hüseyin’in içine düştüğü perişanlığı hatırladı. Zavallı, şimdi hastanede acılarla pençeleşiyordu.

Bütün bu acılar, neden yaşıyordu?

PKK olmasa halk örgüte destek vermese, ülkenin kaynakları terörle mücadeleye akmasa bu çocuklar daha iyi eğitilebilir, daha iyi bir gelecek sahibi olabilirler ama ama ama...

Bir süre Mehmet Kaya’nın çocukları ile ilgilendi. İki yaşındaki Azmi, annesinin kucağındaydı. Yeliz beş, Yelda altı yaşındaydı. Gözlerine korku sinmişti. Üstlerinden yoksulluk akıyordu.

Sonra kendini dışarı attı.

Gaffar Okkan, elinde telsiz, operasyonu bizzat yönetiyordu. Sokakta 12 ev aranmıştı. Bütün evler aranacak, şüpheliler gözaltına alınacaktı. 32 kişi merkeze götürülmüştü.

Aramalar epey gürültülü idi. Yer yer karşı koyanlar oluyor, çatışma çıkıyordu. Bir evde Hizbullah militanlarına rastlandı. Çetin bir kapışma yaşandı. Sonunda evin kapısı ve pencereleri delik deşik edildi. Göz yaşartıcı sis bombaları atılarak eve girildi. Çatışmada beş tane polis memuru yaralandı. Militanlar da epey zayıat vermişti. İki kişi ağır yaralı, dört kişi ele geçirildi.

Gece yarısından sonra emniyet müdürlüğüne döndüler. Sabaha kadar tutuklananları sorguladılar. Dört odada birden ifadeler alınıyordu. Kimse dişe tırnağa dokunur bir şey söylemiyor, kimisi hiç konuşmuyor, kimisi de olaylardan devleti sorumlu tutuyordu.

Müfettiş, Vahap Kaya’nın sorgusuna katıldı. Adam, evdekine benzer şeyler söyledi. Bu sefer hizbu-kontra üzerinde daha fazla durdu:

“Begim, yüregim yanıyor. Katillerin bulunmasını istiyorum. Çocuklarım kaçırıldı, daga kaldırıldı. Onlar için de çok üzülürüm.”

“Peki, kimden şüpheleniyorsun? Oğlunu kim vurdu?”

“Dövlət olabilir, hizbu-kontra... Bilmirem begim.”

Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri girerken müfettişin gözleri yanıyordu. Vücudu külçe gibiydi. Kimseyi sorgulayacak ve dinleyecek hali kalmamıştı. Şüphelilerden hiçbir bilgi edinememişlerdi. Nuh diyor, peygamber demiyorlardı. Emniyet müdürü, onlarla özel ilgileniyordu. Dosyadaki bilgileri doğruluyor, istihbarat ve jandarma ile zaman zaman irtibatlı çalıştıklarını söyletmeye çalışıyordu.

Gaffar Okkan’ın odasına gidip bir koltuğa yığıldı. Akşamdan beri hiçbir namazı kılmadığını düşündü. Koltuğa düşmüştü, kalkamıyordu. Kaburgaları ve kalçası müthiş acıyordu. Gözleri kapandı.

* * *

– Safa Bey, kalk! Adamı getirdik. Sorgusunu dinlemek istersin herhalde.

Gaffar Okkan’ın sesiydi.

Müfettiş gözlerini açtı. Alnını ovuşturdu. Beyni uğulduyor, başı dönüyordu. Arabanın havaya uçtuğu, Hüseyin’in kurşunlandığı sahneler rüyasına girmişti. Dinlenmek şöyle dursun, daha beter yorulmuş gibiydi, dizleri ağrıyordu, romatizmaları azmıştı.

Saatine baktı. 9.30 idi. Ortalık çoktan aydınlanmıştı.

– Sen uyumadın mı?

– Savaş bu. Kuşatma altındayım. Ne uyuması?

– Koltuğuna otur, biraz kestir. Bugün uzun bir gün olacak.

Elini telefonuna attı. Zahide'yi aradı.

– Emniyette geceledim, iyiyim.

– Müfettiş, peşine adam taktılar. Seni bir yerde zımbalayacaklar. Çabuk dön.

– Tamam, şu işi halledip...

– Hangi işi, ne işi? O işler hiçbir zaman hallolmaz.

– Hüseyin hastanede, onu bu halde bırakamam.

– Elizabet geliyor, ona bakar. Çabuk dön.

– Kim, kim, kim?

– Gelince anlatırım. Bugün ilk uçakla...

– Eyvallah, haberleşiriz.

Telefonu kapattı. Gözlerini yeniden ovuşturdu. Lavaboya gidip yüzünü yıkadı, abdest aldı. Güne iyi başlamak istiyordu. Odaya gelince bir polis kendisine:

– Müdürüm karşı odada sizi bekliyor, dedi.

– Peki, evladım.

Kapıdan içeri girdiğinde gözleri bağlı, sandalyeye oturtulmuş bir adamla karşılaştı. İki polis sorguluyor, Gaffar Bey ayakta onları dinliyordu. Müfettişe bir sandalye uzattılar. Müfettiş bu kalın bıyıklı, falak burunlu adamı anında tanıdı. Masadaki kâğıda baktı:

“Şemdin Kök. Kod adı Şehmus. Araba şoförü. Eleman, JİTEM, CIA kuryesi, PKK sempatizanı.”

Yanılmamıştı.

– Bombayı kim patlattı?

– Bilmem...

– Yalan söylüyorsun. Arabadaydın, diye çıkıştı müfettiş.

– Yalan...

Görevli, yüzüne iki tane yumruk savurdu, tekmeyle adamın karnına bastı.

Adam devrildi. Elleri arkasından bağlıydı. Odada kuvvetli bir lamba yanıyordu. Adamı yeniden sandalyeye oturtular. Burnundan kan akıyordu.

– Yanındaki kimdi?

– Konuşamam. İstedığınızı yapın.

Görevli tekrar vurmaya davranmıştı ki müfettiş durdurdu.

– Bana bırakın, dedi.

– Arkadaşım ölümle pençeleşiyor. Yanındakini söylemezsen katil sensin, seni gördüm çünkü. Suçluyu saklamaktan ayrıca mahkûm olursun.

– Söylersem hayatım biter.

Müdür müdahale etti:

– Yanındaki JİTEM elemanı mıydı, başka servisten mi?

– Hiçbiri.

– Ne zamandan beri CIA ile bağlantılısın?

– Öyle bir şey yok.

Ne yaptılarsa adam konuşmadı. Hayatım biter, diyor, başka bir şey demiyordu.

Müfettiş ayağa kalktı.

– Hücreye atın, üç gün aç kalsın yalnız su verin, sonra uğraşalım.

Odaya bir polis geldi. Elinde kâğıt vardı.

“Balistik muayene raporu. Takarow marka silah bunun. Mehmet Kaya'yı vuran silah. Parmak izleri tutuyor.”

Müdür kızdı:

“Ulan âdi herif! Bizi ne uğraştırıyorsun?”

Ayağıyla sandalyeye vurdu. Sandalye ile birlikte Şemdin Kök, yere yuvarlandı. Kalkmak için

davranmadı.

Polislere döndü:

“Bu iti hücreye tıkın! Sır saklamanın mükâfatını görsün. Cinayeti niçin işlediğini, bizim arabayı niçin ve kiminle havaya uçurduğunu söyleyinceye kadar...”

Şemdin’i alıp götürdüler.

Müfettiş salona çıkar çıkmaz kılmağı namazları hatırladı. Bari kaza edeyim, diye düşündü. Yan odaya geçti, seccade serip namaza durdu. Namazda ruhu biraz olsun sükûnete kavuşuyordu.

Namazdan sonra müdür odasına gitti.

Okkan onu görünce:

– Bizim araba bulunmuş. Dicle kenarına terk etmişler. Kaçıranlar tedbirli. Parmak izine rastlanmamış, eldiven kullanmışlar.

– İyi kuşatıldık desene. Arabayı neden kaçırdılar?

– Hüseyin’in ölmesini istediler.

Valilikte toplantıya katılacaklardı, hazırlandılar. Koruma ordusuyla binadan ayrıldılar. Önde bir araba, iki motosikletli, arkada bir araba, iki motosikletli...

5. BÖLÜM

Sarışın Ajan Elizabet David Mora...

VALİLİKTE MÜFETTİŞİ bir sürpriz bekliyordu. Kapıda şık giyimli, sarışın, yeşil gözlü bir kadın vardı. Genç bir polis:

- Efendim, bayan sizinle görüşmek istiyor.

Müfettiş kapıda durmak istemedi ama sarışın, bir hamlede yolunu kesti. İngilizce:

- Affedersiniz, bir dakika görüşebilir miyiz?

Yeşil gözlü, uzun, sarı saçlı, beyaz tenli, zeki bakışlı, şık bir kadındı. Müfettiş bu şıklığı görmezden geldi. Resmî bir tavırla:

- Ne ile ilgili?
- Hüseyin.
- Ne var?
- Arkadaşınız, benim de arkadaşım. Onu bulmak istiyorum.
- Siz kimsiniz?
- Elizabet David Mora. Amerikalı.

Müfettiş başını iki yana salladı. Hüseyin’in yeni arkadaşlarına, kimliğine, yaptıklarına bir türlü akıl erdiremiyordu. Ne demesi gerektiğini tarttı. Bu belalı durumda, belalı yerde, belalı adamlar arasında Hüseyin’in yerini söylemeli miydi?

- Hüseyin’in başı deritte.

Kadın, yürümek isteyen müfettişin önüne geçti. Yalvaran bir sesle:

- Amerika’dan onun için geldim. Kötü bir şey olduğunu biliyorum. Onu çok seviyorum, lütfen!

Müfettiş kadını ciddi ciddi süzdü. İngilizcesi çok iyi değildi, konuşmaları zihninden tamamlıyordu. Kadın konuştuğu hafızasındaki tozlar temizleniyor, kelimeler tazeleniyordu. Bu arada kadının yeşil gözleri bulutlanmış, uzun kirpikleri ıslanmıştı. Aralarında duygusal bağ olduğu belliydi.

- Üniversite hastanesine gidin.

Kadın teşekkür etti ve önünden çekildi.

Vali, kalın kaşlı, mavi gözlü, enli yüzlü, beyaz saçlı, göbekli bir adamdı. Tecrübeli birine benziyordu. Endişeli olduğu her halinden belliydi. Ayağa kalktı, kahverengi masanın arkasından elini uzattı, müfettişin ve emniyet müdürünün ellerini sıktı. Hoş geldiniz, dedi.

- Jandarma bölge komutanını ve MİT bölge müdürünü bekliyorum, henüz gelmediler. Ne alırsınız?

Çaylar söylendi. Vali sıkıntılıydı. Ellerini masasının üzerinde ovuşturdu.

- Bakan bizzat aradı. Ankara olayların tırmanmasından endişeli. Bir gelişme var mı?

Emniyet müdürü olup biteni özetledi.

- Biri bizimle güç savaşı yapıyor. Olacak şey değil, dedi.
- Kim?
- Şemdin Kök kimin elemanı ise. Henüz emin değilim.
- Bütün gözler burada. Başbakan, içişleri bakanı, emniyet genel müdürü ayrı ayrı aradılar. Gelişmelerle ilgili dakika dakika bilgi istiyorlar. Hepsi istim üstünde.
- Sabaha kadar operasyon yaptık, uyumadık. Olayların içinde birden fazla el var.
- Gazeteler olayları abartarak, bire bin katarak yazıyor. Diyarbakır’da bu gece bombalar patladı, arabalar havaya uçtu, polis sabaha kadar bütün evleri aradı. Halk tedirgin. Şehirde savaş havası var. Vesaire vesaire... Siyasi erk çok tedirgin. Herkes diken üstünde.
- Medyanın işi gücü, piyeyi deve yapmak, bire bin katmak. Gazete satabilmek için “savaş çıktı” diye manşet atarlarsa şaşmam.

Az sonra beklenen misafirler geldi. MİT bölge müdürü ve jandarma bölge komutanı birlikte odaya girdiler. Selamlaşmadan sonra çaylar söylendi. Valinin ricası üzerine emniyet müdürü, olup bitenlerin

tekrar bir özetini yaptı. Bakışlarını jandarma bölge komutanı ile MİT bölge müdürüne çevirerek:

– Şemdin Kök kimin elemanı?

Odada buz gibi bir hava esti. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Herkes birbirine bakıyordu. Müdür sert bir ses tonuyla devam etti:

– Şehirde eleman olmayan silah taşıyamaz. Giriş çıkışlar kontrol altında, sürekli operasyon yapıyoruz.

Eğer MİT’in değilse JİTEM’in olmalı.

Jandarma bölge komutanı Oğuz, emniyet müdürüne baktı. Sakindi. Heyecansız bir ses tonuyla:

– Böyle birini tanımıyorum. Araştırılmasını isteyeceğim.

MİT bölge müdürü İlker de aynı şeyi söyledi.

İkisi de telefonla istihbarat şeflerini arayıp bilgi istediler.

Emniyet müdürü öfke küpüydü. Gözleri kıpkırmızı idi. Ayağını hırsla sallıyor, elindeki maskotu durmadan evirip çeviriyordu. Alnını ovuşturarak:

– Ya sizin elemanınız veya öteki istihbaratların adamı. Bildiklerinizi bize verin.

– Başkasının olabilir, dedi İlker. Burası istihbarat kaynıyor. Bir şekilde kayıtlara geçmezse kimin, kime çalıştığını bilmek zor.

Genel bir değerlendirme yapıldı. Karşılıklı bilgi akışının sağlanmasına karar verildi. İstihbarat şeflerinden telefon geldi. İkisi de bizim elemanımız değil, diyordu. Toplantıdan sonra müfettiş, emniyet müdürüyle birlikte emniyete döndü.

Müfettiş Safa’nın bir şey dikkatini çekmişti. Emniyet müdürü, personeline çok sempatik davranıyordu, hatta bir baba kadar şefkatliydi. Dış kapıdan itibaren bütün polisler ismiyle hitap etmiş, hepsine selam vermiş, ellerini sıkmış, hal ve hatır sormuştu. Polisler, şeflerinden son derece memnun görünüyorlardı. Onu görünce gözler parlıyor ve heyecanlanıyorlardı. Vali odasındaki atmosfer çok farklıydı. İlker ve Oğuz, kendisine hiç de sempatik davranmamışlardı. Hatta aralarında keskin bir rekabet vardı. Başarılarını kıskanıyor olmalıydılar. Konuşma sırasında istihbarat değeri olan hiçbir bilgiyi paylaşmadılar.

Gaffar Okkan, telefonla başhekimini arayıp Hüseyin’in durumunu sordu. Sonra müfettişe döndü.

“Ameliyat uzun sürmüş. Hâlâ kendine gelememiş. Narkozun tesiri sürüyormuş.”

– Sarışını iyi araştırınlar.

– Hangi sarışını?

– Şu Amerikalı, yeşil gözlü dilberi.

– Onu biz araştırarak... Buradaki olaydan ta Amerika’da haberi olduğuna göre...

– Hele atlayıp geldiğine göre...

– Kulakları iyi duyan biri olmalı.

– Şu kadını bulayım.

– İyi olur. Ben de biraz kestireyim. Yanına iki arkadaş almayı unutma.

* * *

Müfettiş, Kırıkkaleli Atilla ile Konyalı Mustafa’yı yanına alıp yola çıktı. Hastaneye arka kapıdan girdiler. Polis kimliklerini göstererek, Hüseyin’in odasına kadar uzandılar.

Odada insanı bayacak derecede eter kokusu vardı. Müfettiş bu havayı, Zahide’yi hastanede ziyaret ederken sık sık koklamıştı. Hiç sevmediği bir şeydi. Burnunu tuttu, yavaş yavaş açarak alışmaya çalıştı.

Hüseyin baygın yatıyordu. Yüzü solgundu. Üzerinde beyaz çarşafı bir yorgan vardı. Başucunda iki tane serum şişesi, kolları beyaz yorganın üzerinde, serum iğnesi batırılmış. Saçları üç numara kısaltılmış, siyah bıyıklar iyice kısaltılmış, sol kol alçıda.

Siyah saçlı, beyaz tenli, kısa boylu bir hemşire gelip bilgi verdi:

“Sol taraftaki dört kaburga kemiği kırılmış. Sol kol iki yerinden kırık, ameliyat edildi, alçıya alındı. Kafasına sert bir cisim çarpmış, beyin sarsıntısı geçirmiş. Kalçasından ve sırtından beş mermi çıkarıldı. Ameliyat uzun sürdü. Narkozun etkisi devam ediyor. Ziyaretiniz ne kadar kısa

olursa hastanın sağlığı için o kadar iyi.”

Müfettiş yatağın kenarına yaklaştı, hastanın sağ elinden tuttu.

– Koçum, kalk artık, Elizabet geliyor. Seni böyle görmesin!

Hüseyin kıpırdar gibi oldu. Elizabet kelimesi geçince nabzı hızlandı. Gözlerini araladı, kirpiklerini oynattı. Müfettiş gülümsedi.

Hüseyin elini kaldırmak istedi fakat müfettiş izin vermedi.

– Seni merak ettim. İyi misin?

Hüseyin, kara kaşlarını oynattı. Görüyorsun, der gibiydi. Müfettiş kendini tutamadı:

– Şemdin Kök. Tanıyor musun?

Hasta, evet, anlamında başını oynattı.

– Vahap Kaya’yı?..

Yine başını salladı.

Müfettiş, Şehmus Dağ ve Muhsin Gül’ü sordu. Onları da tanıyordu.

Elizabet, deyince gözleri açıldı. Yutkundu. Dişlerini sıktı. Sancılanmıştı.

Bu sırada odaya beyaz önlüklü bir doktor geldi.

– Rica etsem, ziyareti bitirebilir misiniz? Hastanın sağlığı için...

Müfettiş, Hüseyin’e veda işareti yaptı.

– Allah’a ısmarladık, en kısa zamanda geleceğim.

Odadan çıkarken doktora, hayati bir durum olup olmadığını sordu.

Doktor soğuktu, mekanik bir sesle:

– Henüz emin değiliz. Böbrekler, dalak, kasık damarları zedelenmiş. Ümit ederim, iyileşir. Hastanın bünyesine bağlı.

– Sağ ol doktor.

Doktor elini salladı.

Yeni silinmiş, sabun kokulu koridorlardan yürüyerek asansöre geldiler. Kapı girişinde Elizabet’le burun buruna geldiler. İçeri almamışlardı. Kadının hafif çilli, bembeyaz yüzünde endişe bulutları vardı. Yeşil gözlerinde fırtınalar esiyordu. Lacivert ceket ve pantolonu, beyaz bluzu, kulaklarındaki uzun takıları, dalgalı sarı saçlarıyla sanki bir kokteyle gelmiş gibiydi. Gül kokulu parfüm kullanmıştı.

Kırk yıllık dostmuş gibi müfettişe sokuldu. Endişeli bakışlarla:

– Hüseyin nasıl? Ameliyat nasıl geçmiş?

– Endişe edecek bir şey yok.

– Ne zaman çıkar?

– Allah bilir. Ağır bir ameliyat geçirmiş.

– Konuşuyor mu?

– Beden diliyle.

Bu sırada kapıdan dışarı çıkmışlardı. Müfettiş, arabanın bulunduğu istikamete doğru yürüdü. Hava bıçak gibi kesiyordu, rüzgâr yüzünü yaktı. Müfettiş, paltosunun yakasını kaldırdı. Lacivert atkıyı boğazına doladı.

Elizabet yanına iyice sokuldu. Sesine gizemlilik vererek:

– Müfettiş, seninle iki dakika görüşebilir miyiz? İkimiz...

– Arkadaşlar yabancı değil.

– Sadece ikimiz. Çok önemli.

Müfettiş, Atilla ve Mustafa’ya döndü.

– Bizi biraz yalnız bırakabilir misiniz?

Binanın köşesine doğru yürüdüler. Polisler, Renault arabaya yöneldiler.

Elizabet’in yüzündeki çiller daha da belirginleşti. Kirpikleri ıslaktı. Cebinden çıkardığı kâğıt mendille gözlerini kuruladı. İç çekti.

- Nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Hüseyin benim her şeyim. Onu görmek istiyorum.
 - Hastane yetkilileri ile görüşmelisin.
 - Kapıdan içeri almadılar. Sanki...
- Yutkundu. Gözlerini tekrar kuruladı.
- Tehlikeli biriymişim gibi...
 - Hüseyin’i nereden tanıyorsunuz?
 - Kurstan.
 - Ne kursu?
 - Birlikte Kürtçe öğrendik.
 - Mesleğinizi sorabilir miyim?
 - İngilizce öğretmeni.
 - Nerede?
 - Şey...
 - Hangi okulda?
 - Okulda değil, kursta.
 - Nasıl bir kurs?..

Bakışlarını yere indirdi. Yutkundu. Rüzgâr sert esiyordu. Ceketinin yakasını kaldırdı. Dicle vadisine doğru baktı.

Bir şeyler gizliyordu. Kız esrarengiz birine benziyordu. Bu hilekâr gözler, bu oynak kirpikler, bu kalın, esrarlı dudaklar...

- Müfettiş, burada söyleyemem.
- Nerede söylersiniz?
- Akşam otele gelebilir misiniz?
- Akşam..
- Grand Hotel, saat 19.45. Okey...

Müfettiş başını salladı.

- Görüşmek üzere.

Vedalaştılar.

Kurs işi müfettişin kafasına takıldı. Arabada konuştuklarını Atilla ve Mustafa’ya anlattı. Emniyete dönene kadar, değerlendirme yaptılar. Müfettiş, Grand Hotel’de randevu, der demez ikisi birden:

“Aaaa!.. Casus oteli!” deyiverdiler.

Müfettiş afalladı.

- Şimdi bu kız casus mu?
- Hiç şüphelen olmasın amirim!
- Allah Allah! Bu Hüseyin ne işlere bulaşmış yahu!

Arabanın içinde hararetli yorumlar yapıldı. Müfettiş, şaşkınlık dağlarından hayret vadilerine yuvarlanıyordu. Bu sırada telefonu çaldı. Zahide arıyordu. Yine sevimli fakat emredici sesiyle tavsiyeler, emirler, sevgiler yağdırdı.

“Müfettiş, hâlâ hayattaysan geri dön. Akşam otele gitme! O kız, takip ediliyor. Lütfen bana dön! Endişe ediyorum.”

Sonunda ağlamaya dönen ses tonu...

* * *

Müfettiş, emniyete döner dönmez Şemdin Kök dosyasını istedi. Dosyayı inceledi, ifadeleri dikkatlice okudu. Konuşmamakta direnmiş ve hiçbir şey söylememişti. Polislere, odaya getirmelerini söyledi.

Ayrıca şehirde açılan Kürtçe kurslarına katılanların listesini istedi.

Emniyet müdürü, telefon konuşmasını keserek dikkat kesildi. Hayretle:

- Yeni bulgular mı var?

– Yeni şüpheler... Hüseyin’in bağlantıları beni şaşırtıyor. Ayrıca yabancılar kafamı karıştırıyor.

Müdür bu arada kahve söyledi.

Müfettiş dosyayı incelemeyi sürdürdü.

Kurs listesini görünce hayretle uzun bir ıslık öttürdü.

– Vay babam, vay!.. Kürtçe kursuna katılanlara bak. Nerdeyse hepsi yabancı. Bundan haberin var mı?

Müdür başını salladı.

“Frederick Yakop, Katarina Grossman, Elvin Larson, Jozef Alataş, Elizabet David Mora, Şehmus Dağ,

Şemdin Kök, Abdülkadir Aygan, Ziya Kanat, Muhsin Gül, Tarık Hüseyin...”

– Vay vay vay!.. Tarık Hüseyin ha!..

Kahve gelmişti. Kahveden bir yudum aldı.

Listenin en altındaki öğretmen adı, müfettişe bir ıslık daha öttürttü.

“Mehmet Kaya”

– Vay anam, vay!..

Az sonra bir polis gelip Şemdin Kök’ün ifade odasına alındığını haber verdi. Müfettiş dosya elinde odaya yürüdü.

Elleri arkaya bağlanmıştı. Gözleri bantlı. Müfettiş adamı süzdü. Falak burun, kalın siyah bıyıklar, lacivert kot pantolon, koyu kahverengi gömlek, kahverengi gocuk. Hava alanındaki gibi.

Karşısına geçti, sesine yumuşak bir ton vererek, babacan bir tavırla:

– Sana iyilik yapmamı istersen soracaklarıma cevap ver. Bu dosyayı çözmek zorundayım. Senden yardım istiyorum. Doğru konuş. Dosyanın tamamlanmasına yardım edersen seni bu cehennemden kurtarırım. Anlaştık mı?

– Boşuna uğraştığınızı söyledim.

– Mehmet Kaya’yı neden vurdun?

– Ben vurmadım.

– Balistik muayene...

– Uydurma hepsi.

– Şu Amerikalı kızı, adı Elizabet, nereden tanıyorsun?

– Tanımıyorum.

– Kurs listesinde aynı sınıfta görünüyorsunuz.

– Uydurmuşlar, öyle bir şey yok.

– Kaya, Elizabet’e istihbarat sağlıyor muydu? Onun için mi infaz edildi?

– Kurguluyorsunuz.

– Hüseyin’i kim yok etmek istedi?

– Çok ileri gitti. Sınırları aştı.

– Hangi sınırları?

– Kendisi daha iyi bilir.

– Morgda. Hangi istihbaratın adamısın?..

Şemdin dudaklarını ısırıldı. Dişlerini sıktı. Bir şey söylemedi. Söylememeye kararlıydı.

– Beni kim adına takip ettin?

Adamın ağzını bıçak açmıyordu. Müfettiş epey bir zaman bekledi. Cevap alamayınca ayağa kalktı, öfkeyle bağırıldı:

– Götürün bu manyağı! Aklı başına gelene kadar hücrede demlensin!

Odanan çıktı.

– Hepinizin canı cehenneme! Mikroplar!..

Müfettiş homurtuyu duymazdan geldi. Müdürün odasına geldi. Akşam olabilecekleri konuşular.

Müdür yorgundu. Gözleri kan çanağıydı. Şakakları zonkluyordu. Eliyle alnını ovdu. Başını eline yasladı. Düşünce yüklü bir sesle:

– Her ihtimali düşünelim. Şehrin havası puslu. Kurt, dumanlı havayı sever. Kötü ruhlar iş başında. İlker ve Oğuz’u gördünüz. Ser verip sır vermediler. Gideceğiniz otelde kesin onların da adamı var. Belki de sizi onlar karşılayacak. Güzel bir sarışın kolunuza takılırsa bilin ki kırmızı alarm verilmiştir.

Müfettiş zoraki gülümsedi.

– Anladım.

Emniyet müdürü:

– Cep telefonlarınızı dinleyeceğiz, haberiniz olsun!

– Dinleyin bakalım.

– Sadece bizim dinlediğimizi de zannetmeyin. Bütün servisler dinler. Siz önemlisiniz.

– Beni kimse dinlemiyor.

– Nasıl dinlemiyor? Herkesin gözü sizin cepte.

– Beni dinleseler, şu ölümlü dünyada bu kadar fırıldak çevirmeye değmez, derim.

– Şu mesele. Kulaklar öyle şeyleri duymaz.

6. BÖLÜM

Ajanlar Otel... Bütün Adamlar Görevde...

MÜFETTİŞ YENİ BİR TAKIM elbise almıştı. İnce mavi çizgili beyaz gömlek, beyaz çizgili lacivert kravat... Ayakkabılarını Atilla'ya boyatmıştı. Akşam otele yalnız gidecek fakat Mustafa, Atilla, Selahattin ve Mehmet, sivil kıyafetle otelin lobisinde olacaktı.

Müfettiş, 19.30'da otele adımını attı.

Girişte esmer, kara bıyıklı, dar alınlı, siyah elbiseli bir delikanlı kendisini karşıladı.

“Yardımcı olabilir miyim?”

“İyi olur, Elizabet Hanım'la randevum vardı.”

“İngiliz mi?”

“Galiba Amerikalı.”

“Takip edin lütfen!”

“Affedersiniz, adınız Kemal değil mi?”

Delikanlı döndü. Müfettişi tepeden turnağa süzdü. Şüpheli gözlerle:

– Daha önce tanışmış mıydık?

– Elizabet söz etmişti.

– Ne diye?

– Yakışıklı bir delikanlı seni karşılayacak diye.

Delikanlının yüzüne zoraki bir gülümseme yayıldı.

– İltifat etmiş. Uzun süredir tanır mısınız?

– Şey, evet. Servisten.

– Servis... Hangi servis?

– Seni de bizim servisten demişti, yoksa başka bir Kemal mi var?

Bu sırada cep telefonu çaldı. Açıp baktı. Zahide. Daha sonra konuşurum düşüncesiyle kapadı. Telefonu sessize aldı.

Merdivenlerden inip alt kattaki barın kapısına geldiler. Müfettiş, köşede Atilla ile Mehmet'i gördü. Başıyla selamladı. Bir başka köşede sivil giyimli iki kişi daha vardı.

– Bekleyin, ben haber veririm.

Müfettiş sırtını duvara vererek oturdu. Sağ tarafta Atilla ve Mehmet vardı. Yönü kapı tarafına dönüktü. Herhangi bir saldırı olursa cepheden görebilmeliyim diye düşündü. Heyecanlıydı, pis şeylerin olmasından korkuyordu. Yorgundu. Gece doğru dürüst uyumamıştı. Üzgündü. Hüseyin'in ölümle boğuşuyor olması onu perişan etmişti. Zahide, kendisini uyarmasaydı arabayla birlikte havaya uçmuş olacaktı. Bu defa kız onu kurtarmıştı. Onu dağdan kurtardığı için minnet borcunu ödemişti. Göğsü ve kalçası ağrıyordu. Hüseyin işin içinde olmasa çekip gidecekti.

Az sonra kapıda iki sarışın kız belirdi. Birisi Elizabet'ti, öteki ise daha genç, daha alımlı biriydi. Üzerlerinde beyaz çizgili lacivert elbise, kar beyaz bir bluz vardı. Masaya gelip merhaba diyerek müfettişe selam verdiler. Sandalyeleri çekip oturdular.

Elizabet heyecanlı ve şuh bir ses tonuyla:

– Geciktiğim için özür dilerim. Arkadaşım Katarina. İngiliz.

– Memnun oldum.

– Türkleri çok sever. Şey, üzgünüm. Hüseyin, hastanelik olduğu için...

Müfettişin boğazı düğümlendi, genzinin yandığını hissetti. Akşamki barut kokularını hatırladı, burnunun direği sızladı, o müthiş patlama yüzünden hâlâ kafası uğulduyor, kalaşnikof takırtıları hâlâ kulağında yankılanıyor, kalçası ve göğüsleri sızlıyordu. Hüseyin'in kanlar içindeki hali... Dişlerini sıktı. Burnunun direği yeniden sızladı. Yutkundu. Yazık deseler ağlayacaktı.

– Talihsiz dostum. İnşallah atlatır.

- Uzun süredir tanır mısınız?
- Epeyce oldu.
- Ya siz?
- İnternette... Chatleşıyorduk. Başına böyle bir şey gelince...
- Nasıl haberiniz oldu?
- Şey... Ne alırdınız, viski, votka, şarap...
- Soruyu atladı, diye düşündü müfettiş. İşlerine gelmeyen soruyu duymazdan geliyorlardı.
- Teşekkürler. Anonim alkoliklerdenim. Kuru kalmak zorundayım.
- Katarina göz kırptı, müfettişe gülümsedi.
- Bize bir şeyler ısmarlarsınız herhalde.
- Ev sahibi Elizabet Hanım. Ağalığı o yapmalı.
- Biz birer viski alalım.
- Müfettişin cebi titredi.

“Affedersiniz.” deyip telefonu aldı. Mesaj gelmişti.

“Müfettiş, ne yapıyorsun, bilmiyorum ama içim sıkılıyor. Lânetliler arasında, lânetli işler peşindesin sanırım. Yalvarırım, çabuk dön. Özledim seni.”

Telefonu kapatıp cebine indirdi. Yüzü buruştu. Dişlerini sıktı. Dağdaki günler gözünün önünde resmigeçit yaptı. Bu pis işlerden bir an önce kurtulmalıydı.

Müfettiş su ısmarlamıştı. Elizabet’e döndü.

– Dün gece doğru dürüst uyumadım. Gündüz biraz kestirdim ama yetmedi. Söz verdiğim için geldim. Zamanım az. Birazdan ayrılmak zorundayım.

– Ooo müfettiş. Katarina sizi bırakmaz.

Kız yeniden gülümsedi. Ellerini uzatıp müfettişin elini okşadı.

– Sizi misafir edebiliriz. Bu akşam yani...

– Üzgünüm, önemli bir randevum var. Operasyonlar yapıyoruz. Şey, şu Şemdin Kök ile ilgili ne biliyorsunuz?

– Kim, kim, kim?

– Şu kurstan arkadaşınız.

– Kursta birlik olduk, o kadar.

– Mehmet Kaya.

– İyi adamdı, yazık oldu.

– Neden kursa katılanların başı belâya giriyor?

– Bunu en iyi siz bilirsiniz. Emniyet müdürü arkadaşınız.

– Emniyet bir şey bilmiyor, maalesef. Hüseyin’e kim kıymak istedi? Bilmek istiyorum.

Bu sırada biri orta yaşlı, diğeri genç, iki kişi daha masaya yaklaştı. Elizabet, eliyle oturmaları için işaret etti. Adamlar teklifsizce oturdular. Onlara da viski ısmarlandı.

Müfettiş, sorusunun tekrar atlandığının farkındaydı.

Orta yaşlı olanı İsveçli Elvin Larson, genç olanı ise Alman Frederick Yakop idi. Diplomatik görevle Ankara’da bulunuyorlardı. Araştırma için Diyarbakır’a gelmişlerdi.

Çok geçmeden kısa boylu, çeneden sakallı bir adam daha içeri girdi. O da masaya yaklaştı. Ona da buyur, dendi. Üzerinde beyaz çizgili lacivert bir elbise vardı. Oturdu. Kendisini Josef Alataş olarak tanıttı. Ardından Yusuf, diye ilâve etti. Müfettiş, nereli olduğunu sordu.

– İstanbul’dan.

– Burada ne iş yapıyorsunuz?

– Pazarlamacıyım. Ajax Sigorta mümessiliyim.

Dili aksanlı konuşuyordu. İçecekler ısmarlandı. Katarina, müfettişin gözünün içine bakmaya devam ediyordu.

Tanışmalar, hal hatır sormalardan sonra Elvin Larson, müfettişe doğru eğilerek:

– Emniyet müdürü, tehlikeli işler yapıyor. Dün şehrin beş noktasında arama yapmış. Sivil insanlara eziyet ediyor. Böyle giderse Avrupa Birliği hayal olur. Tutuklananlar derhal serbest bırakılmalı.

Müfettişin canı sıkıldı. Alnını ovuşturdu. Bu kadar adam, Diyarbakır’da bir otelde nasıl bir araya geliyordu? Belçika’daki Avrupa Birliği parlamentosu gibi. Biri de emniyet müdürünü sorguluyordu. Nezaket kurallarını bir yana bırakarak:

– Çok nazıksınız. İş adamı Özdemir Sabancı’nın katili Fehriye Erdal, Belçika’da elini kolunu sallaya sallaya geziyor. DEV-SOL lideri Dursun Karataş, Fransa’nın koruması altında. Avrupa Birliği katilleri koruyor. **‘Katilleri koruma birliği’**ne girmesek de olur. Müdüre gelince... Acele ediyor, Mehmet Kaya ve Tarık Hüseyin olaylarının faillerini bulmak zorunda. Tetikçileri koruma birliği, iyi çalışıyor baksanıza. Bütün adamlar görevde.

– Bu iş size pahalıya patlar. Emniyet müdürü topun ağzında.

Müfettişin tepesi attı.

– Siz kimsiniz? Kendinizi ne sanıyorsunuz? Bize kefen biçen, kefenini hazırlar.

Adam fütursuzca sözlerini sürdürdü:

– Bu bölgenin haritası değişecek. Kürdistan, Ermenistan kurulacak. Saddam, Esat gidecek. İran hizaya getirilecek. Karşı çıkan herkes bertaraf edilecek.

– Bu işlere giren herkesi temizleriz. Bunu iyi bilin.

Hava gerginleşiverdi. Her kafadan bir ses çıkmaya başladı.

Frederick Yakop, olağanüstü halin kaldırılması gerektiğini söylüyordu. Josef Altıntaş, Türkiye’ye daha çok kredi verilmesi gerektiğini, emniyeti için İsrail’den silah alması gerektiğini vurguluyordu.

Frederick Yakop, kadehinden bir yudum aldı, ağzını sildi. Arkasına yaslandı:

– Faili meçhul cinayetler çözülmedikçe, Kürtlere özgürlük verilmedikçe, ana dille eğitim hakkı tanınmadıkça Türkiye, AB’a üye olamaz.

Elvin Larson:

– Uyuşturucu trafiği kesilmeli. Silahlanmaya son, halklara özgürlük verilmeli.

Josef Alataş, tekrar İsrail’le işbirliğinin artırılması gerektiğini, stratejik ortaklığa önem verilmesinin lüzumunu uzun uzun anlattı.

Müfettiş, bu görüşmeden bir şey anlamamıştı. O, Hüseyin ve Mehmet Kaya’nın katilleri ile ilgili bir şeyler öğrenebilmek için buraya gelmişti. Bambaşka bir atmosferle ve çok değişik adamlarla karşılaşmıştı.

– Neden Kürtçe öğrendiniz? Siz burada ne yapıyorsunuz?

Soru ortaya bırakılan bir mayın gibiydi. Kimse üzerine alınmadı.

Elvin Larson, sanki müfettiş onlara bir şey sormamış gibi:

– Dün tutuklananlar derhal serbest bırakılmalı. İşkence duyumları alıyoruz. Karakollar işkence evi. Bu duruma son vermelisiniz. Ankara büyükelçimiz nota verecek.

– Fransa ve Belçika’ya da kredi verin ki katillere iyi baksınlar. Bizim arabaya bombayı kim koydu? Siz neden Kürtçe öğrendiniz?

– Kürtçe privat meselem. Sizi ilgilendirmez. Bombacıları siz bulacaksınız, ben değil.

– O halde neden işimize karışyorsunuz? Biz bulacaksak operasyon yapmak zorundayız.

– İnsan hakları ihlalleri yapıyorsunuz.

– Bu emniyet müdürü cezasını çekecek.

– Asıl, onu buraya gönderen bakan da.

– Bu bölgeye özerklik verilmeli.

Müfettiş arkasına yaslandı. Adamları iyice süzdü. Bardağındaki suyu bir dikişte bitirdi. Larson’a parmağını uzatarak:

– Hukuk eğitimi aldıysanız bombacıların vekaletini üstlenin. Sizden iyi avukat bulamazlar.

Ötekilere döndü:

– Yanlış yerde oturuyorsunuz. Bu işler Ankara’dan idare edilir. Bu ikinci işgal hazırlığı. Birincisini unuttunuz galiba. Millet olarak size hatırlatmak boynumuzun borcu.

Ayağa kalktı. Elizabet’e döndü:

– Gitmek zorundayım. Size iyi akşamlar sarışın...

Durdu. Söyleyip söylememekte tereddüt etti. Kendini daha fazla tutamadı:

– Sarışın cadı!..

Müfettiş, kapıdan çıkarken Katarina koluna takıldı.

Salona çıktı.

– Benimle kalmayacak mısınız? Sizi çok beğendim. Yakışıklı adamsınız.

Bu sırada müfettiş, telefonun titrediğini hissetti. Elini cebine atıp baktı.

Zahide arıyordu. Tuşa dokundu:

– Buyur sevgilim.

– İçim sıkılıyor. Ne halılar karıştırıyorsun müfettiş? Cehennem vadisinde kiminlesin şimdi? Bana cevap ver.

– Diplomatik bir görüşme yaptım. Emniyete gidiyorum.

– Derhal dön, seni özledim. Lütfen...

Ağlamaya başladı. Müfettiş telefonu kapattı.

Katarina’dan kolunu kurtararak:

– Sevgilim beni bekliyor, izninizle.

– Olamaz.

Üst kata çıktı. Dış kapıya doğru yürümüştü ki bir ses:

– Beyefendi hesap! Hesabınızı ödeyin.

Müfettiş durdu.

– Doğru. Ne kadar?

– 76 dolar.

– Oğlum, sadece su içtim.

– Masanın hesabı.

– Bana ne oğlum masadan? Oteldeki bütün casusların hesabını ben mi ödeyeceğim?

– Beyefendi lütfen, bizi zor durumda bırakmayın...

Müfettiş, cebinden bir beş lira çıkarıp uzattı.

– Su ve bahşiş...

– Masanız...

Müfettiş kapıya yürüdü.

Kemal önüne geçti. Küstahça bir hareket yaptı:

– Moruk, hesabı ödemedi asla!..

Müfettiş elini cebine attı, kimliğini çıkarttı, gözüne sokar gibi uzattı.

– Ulan terbiyesizlik etme! Ben polis müfettişiyim.

– Ben de adam müfettişi. İyi zimbalarım!

Müfettiş, ayıyla dalaşmaktansa çalıyı dolaşmak iyidir, diye düşündü. Lobiye doğru yöneldi. Polislerin telefonunu almamıştı, müdürü aramak zorundaydı. Telefonunu çevirmeye başladı:

– Alo, sayın müdürüm, Grand Hotel’e bir ekip gönder. Kemal diye bir salatalık var, soyulması lazım. Tuzlar, yeriz.

Delikanlı kudurdu. Gözleri yerinden oynayıvermişti. Çıldırılmış gibi bağırdı:

– Ulan tehdit mi ediyorsun ha! Seni zimbalarım ulan!..

Eli beline gitti. Hızla silahını çekti. Bütün gücüyle haykırdı:

– Sırtını dön! Ellerini duvara daya! Gebertirim ulan moruk seni!..

Müfettiş, onunla başa çıkamayacağını anladı. Ne yapmalıydı? Kavga etmeye yüreği dayanamazdı. Nabızı yükseldi. Kalbi hızlı hızlı atmaya başladı. Kaba bir ayağı çatmıştı. Başını zonklamaya başladı. Kan beynine sıçramıştı. Silahını çekip ateş etmeyi düşündü. En iyisi zaman kazanmalıydı. Aniden kendini yere bıraktı. Çuval gibi yere yığıldı. Müthiş bir çığlık attı:

– Ah kalbim!..

İki büklüm yere kıvrıldı.

Delikanlı deliye döndü. Şimdi ne yapmalıydı? Yerde yatan müfettişin yakasına sarıldı. Sarsmaya başladı.

Bir elinde de tabanca vardı. Müfettiş, gözlerini açmayınca tabancayı yere bıraktı. İki eliyle, müfettişi sarstı:

– Kalk ulan moruk! Seni gebertmezsem..

Müfettiş, gençlik yıllarında tuttuğu güreşleri ve yaptığı ayak oyunlarını hatırladı. Bir ayak oyunuyla Kemal'i yere devirdi. Üzerine eğilip hızlı bir kafa savurdu. Kemal sersemledi, bunu beklemiyordu. Müfettiş, onun şaşkınlığından istifadeyle suratına balyoz gibi iki yumruk indirdi. Delikanlının gözlerinin önünde şimşekler çaktı, afalladı.

Müfettiş hızla ayağa kalktı.

Delikanlı silaha doğru hamle yaptı ve silahı kaptı.

Müfettiş sincap çevikliği ile sıçradı ve ayağını silah tutan ele bastı. Öteki ayağını da suratına patlattı.

– Kıpırdama ulan! Vururum!

Atilla'nın sesiydi. Yanlarında bitmiş ve silahını çekmişti. Arkasında Mustafa vardı. Delikanlı, bir hamlede elini kurtardı. Burnunu silerek hızla ayağa kalktı. Kaçmaya yöneldi. Müfettiş ayağına çelmeyi yetiştirdi ve yere serdi. Bu sırada dışarıda bekleyen Mehmet ve Selahattin içeri girdiler.

Delikanlı, bu defa kalkıp çılgınlar gibi müfettişe saldırdı. Yumruklar havada uçuyordu ki Atilla silahını kabzasını adamın kafasına indirdi. Kemal, önce sendeledi, sonra kuru bir kütük gibi yere yığıldı. Elleri arkadan kelepçelendi.

Bu sırada danışmadaki delikanlı, bardaki genç, kat temizliğine bakan iki kişi daha gelip polisler saldırdılar. Hepsinin elinde sopalar vardı. Acımasızca vurmaya başladılar. Otelin girişi savaş alanına döndü. Müfettiş başına yediği bir sopayla diskalifiye oldu. Dünya başına yıkılmıştı. Elini başına götürdü, kan akıyordu. Atilla ve Mustafa, sopalı heriflerle başa çıkamayacaklarını anlayınca silaha davrandılar ve ayakları hedef alarak tetiğe bastılar. İki delikanlı yere yığıldı. İki merdivenlerden yukarı kaçmaya başladı.

Bu sırada emniyet müdürü kapıdan girdi.

Yerde yatanları topladılar. Müfettiş ekip arabasıyla hastaneye sevk edildi.

Müdür, otel yönetimine el koydu. Lobiye karargâh kurdu. Gece yarısına kadar çalıştı. Otel sahibini çağırttı. Otel personelinin tamamını ve müşterileri toparladı. Kısa süre içinde otelde kalanların ve çalışanların listesi alındı. Çalışanların ve müşterilerin tamamı derdest edilip emniyete sevk edildi.

* * *

Müfettiş sopayı fena yemişti. Kafasının sağ ön tarafına dört dikiş atıldı. Ayakta tedavi edildi, yatmasına lüzum görülmedi.

Telefonla Hüseyin'i arattı. Nöbetçi hemşire, uyuyor, görüşebilecek durumda değil, dedi.

Atilla, müfettişi arabayla polis evine götürdü. Bir oda ayarlayıp yatırdı. Ayrılırken:

– İhtiyar, sen sabaha kadar kafayı dinle. Pislikleri biz temizleriz.

– Kemal denen adam, servis elemanı olmalı, dikkat edin.

– Merak etme! O otelde çalışanların hepsi PKK veya CIA elemanı. Biliyoruz.

– Demek öyle. Sağ ol evlat.

– İyi geceler müfettiş.

Müfettiş başını yastığa koydu. Gözlerini yumdu. Zahide'yi hayal etti. Kafası müthiş sancılanıyor,

kaburgaları sızlıyor, kalçaları ağrıyordu. Bu sırada telefonu çalmaya başladı.

* * *

Emniyet müdürü çıkmaza girmişti. İşler arapsaçına dönmüştü. Yabancıları toplayıp nezarete attırmasıyla birlikte fırtına koptu. Telefonlar, telsiz emirleri yağmaya başladı. İçişleri bakanlığı müsteşarı, başbakanlık müsteşarı, dışişleri bakanlığı müsteşarı ayrı ayrı aradılar. Vali, MİT bölge müdürü telefon edip yabancıların bırakılmasını istediler.

Müdür şaşırıp kaldı. Hiç kimse cinayetlerin failinin nasıl bulunacağını söylemiyordu. Varsa yoksa yabancılar...

En son içişleri bakanı devreye girdi. Cep telefonundan arıyordu. Babacan bir sesle:

- Gaffar, evladım, siyasi kriz çıktı. Yabancı misyon şeflerini bırak. Çok yönlü baskı altındayız.
- Katilleri bu adamlar destekliyor.
- Gaffar, devrede başbakan, parti başkanı var. Krizden söz ediyorum.
- Otel casus dolu.
- Gaffar, durum nazik. Bu rüzgâr beni de seni de götürür.
- Anlıyorum sayın bakanım.
- Yabancıları bırak. Başımızı belâya sokmayalım.
- Tamam ama....

Telefonu kapattı.

Müdür burnundan soluyordu. Ellerin titrediğini hissetti. Kalkıp odada ileri geri dolaşmaya başladı. İçi içini yiyordu. Tam da arı kovanına dalmıştı. Hepsini bir hafta içerde tutup bir güzel sorgulamalıydı ki...

“Ah ulan, ah! Herifler resmen memleketi karıştırıyorlar!.. Bırakın hesap sormayı, içeri alıp bir gece ağzımızın tadıyla sorgulayamıyoruz. Burada ne işiniz var, kimin hesabına çalışıyorsunuz, diye soramıyoruz. Ah!..”

Yorulana kadar ayakta dolaştı. Senelerdir uğraşmış, şehri huzur kenti yapmıştı. Cinayetler, adam kaçırmalar kesilmişti fakat yeniden karıştırılmak isteniyor, huzur halka çok görülüyordu. Dün gece hiç uyumamıştı. Bu gece mesai yoğun geçecekti ama Ankara, pis işler peşinde koşanların imdadına yetişmişti.

Atila ve Mustafa’yı çağırdı.

İkisi de çok yorgun görünüyorlardı. En güvendiği adamlarıydı. İkisini de iyiden iyiye süzdü. Dudağında zoraki bir tebessüm:

- Yabancıları bırakıyoruz. Durum nazik. Bu adamlar devletmiş de bizim haberimiz yokmuş.
- Müdürüm, hepsini izbeye tıkalım. Sabahlasınlar. Gece yarısı da kaldırıp sorgulayalım.
- Oğlum, sen neden bahsediyorsun? Bakan, bu olay, seni de beni de götürür, diyor.
- Tantan.
- Ya ne sandın?
- Vahim, öyleyse...
- Bırakın gitsinler.

– Ötekileri sorgulayın. Oteldeki bütün görevlileri tutuklayın. Danışmaya sivil iki arkadaş koyun. Müşteri almasın. Yabancılar hizmet vermesin. Oteli terk ettirsin.

Başını kaşıdı. Bir süre duvara bakıp düşündü. Yorgundu, gözleri acıyor, başı ağrıyor, beyni zonkluyordu. Vücudu külçe gibiydi.

– Ben dinleneceğim, isterseniz siz de gidip yatın. Yarın sorgularız. Canımız çıkıyor. İltifat yerine azar işitiyoruz.

Yabancıları getirtti ve kapıdan uğurladı.

7. BÖLÜM

Derin Çete, PKK ile İş Tutuyor...

ERTESİ GÜN mesai erken başladı.

Müfettiş başının yarasına aldırmadan emniyete gelmiş, sorgulamalara katılıyordu. Kendisine silah çeken delikanlıyı, bizzat sorguladı. Gencin gözleri kapalı, elleri arkadan bağlıydı. Üzerinde siyah takım elbise vardı. Müfettiş karşısına geçip sandalyeye oturdu:

- Neden bana silah çektin? Otele gelen müşterilere öyle mi davranıyorsunuz?
- Emir öyle verildi.
- Kim emir verdi?
- Şef.
- Şef kim?
- Siz otelden sağ çıkmayacaktınız. Plan öyleydi.
- Elizabeth denen o kadın, planın neresinde?
- Tam ortasında.
- Katarina...
- Zehirleyecekti.
- Emri Elizabeth mi verdi?
- Ona da emir veren var.
- Otelde biri mi?
- Atlantik ötesinden, CIA'den... Belki de başka bir servisten.
- Sen onlarla bağlantılı mısın?
- Oteldeki herkes.
- PKK ile bağlantın var mı?
- Herkesin var.
- Benden ne istediniz?
- Kişisel olarak hiçbir şey ama örgütü deşifre etmek isteyen herkes hedeftir.
- Beni nasıl temizleyecektiniz?
- Katarina görevliydi. Beceremeyince devreye girdim.
- Polislerin gelmesiyle...
- Hesap dışı şeyler oldu.
- Ne gibi?
- Emniyet müdürünün gelmesi... Önce o temizlenecekti.
- Hedefte Gaffar Okkan var, öyle mi?
- Örgüte engel olan herkes.
- Çok açık sözlüsün koçum, bu iyiliğini neye borçluyuz?

Yüzü ekşidi. Dişlerini sıktı. Gözlerini yumdu. Yüzü renkten renge giriyordu. Sancılıydı.

- Bu pis işlerden bıktım. Bizi kullanıyorlar.
- Sağ ol evlat, umarım, mahkemede de böyle konuşursun.
- Aklımı peynir ekmekle yemedim. Mahkemede bunları açıklayanı, bir itirafçıya temizletirler. Özdemir Sabancı'nın katili Mustafa Duyar'ı nasıl temizlediler? Ülke gerçeklerini siz benden iyi bilirsiniz. Bunları siz bilin, yeter.
- Neden ben?
- Hedeftesiniz.
- Sağ ol, evlat.
- Hem...
- JİTEM'e de dikkat edin beyim.

– Nasıl yani?

– PKK içinde bir grupla paslaşıyorlar. Memleket karışacak, onlar kurtarmaya gelecekler. Çevik Bir’le Öcalan arasında bağlantılar var, biliyorsunuz.

– Nasıl bağlantı? Ne diyorsun sen oğlum? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?

– Eğer bunları bilmiyorsanız, yazık. Derin çetenin vatan kurtarmak için argümanlara ihtiyacı var. PKK olmazsa derin çete, seçilmiş hükümetleri nasıl kontrol edecek? PKK olmazsa 700 bin askeri ülke neden besleyecek? O kadar askerî harcamaya, Amerika’dan, İsrail’den milyar dolarlık silah almaya ne lüzum var? Yarın biri daha darbe yapmak isterse kamuoyuna ne gerekçe gösterecek? Örgüt bu gibi ihtiyaçlar için kurulmuş zaten.

Müfettiş hayretten dona kaldı. Gerçeğin bu kadar çıplak oluşu, hele de bir otelin güvenlik sorumlusu tarafından söylenmesi onu çok şaşırttı. Tahmin ediyordu ama bu kadar net bir fotoğraf beklemiyordu. Şimdi ne yapmalıydı? Böylesine zehir zemberek açıklamaları hazmetmesi için kendisine süre tanımalıydı. Ayrıca bunları, müdüre anlatmalıydı.

Kalktı. Odadan çıktı. Müdürün makam odasına geldi. Emniyet müdürü ortalıkta yoktu.

Kafası zonkluyordu. Kalçasının ve göğsünün ağrısına başı da eklenmişti.

Binanın ön tarafına çıktı. Kafasında şimşekler çaktı. Hüseyin’e gitmeliydi.

Atilla’yı çağırdı. Hastaneye gitmek istediğini söyledi.

– Beraber gidelim müdürüm.

– Sen müsait misin?

– Emrin olur müdürüm.

Arabaya binip hastaneye gittiler. Arabayı bahçeye park edip arka kapıdan hastaneye girdiler. Asansörle Hüseyin’in bulunduğu üçüncü kata çıktılar. Odaya girdikleri zaman müfettiş, gördükleri karşısında şaşkına döndü.

Elizabet ve Zahide, Hüseyin’in başındaydılar ve sohbet ediyorlardı.

Onları ilk gören Zahide oldu ve çılgılığı bastı:

– Müfettiş!.. Ne o yüzün gözün? Sana kim yaptı bunları?

Koşup geldi, Safa Bey’e sarıldı. Yüzüne, yaralarına baktı.

Müfettiş, memnun olmamış gibi bir tavırla, hoş geldin, dedi.

– Bu ne güzel sürpriz böyle!

– Seni özledim.

– Geleceğini neden söylemedin?

– Senin geleceğin yok. Rapor aldım ve sana yardım için atlayıp geldim.

– Hastaneye gelmek nereden aklına geldi?

– Elizabet’in burada olacağını tahmin ettim. Seni de burada bulurum diye telefon etmedim. Hüseyin’i yalnız bırakmayacağını biliyordum. Aslında sana haber vermeliydim.

– Bu cadıyı nereden tanıyorsun?

– A aaa! Cadı mı? Hüseyin’in sevgilisi. Neden cadı olsun?

– Akşam bana tuzak kurdu. Cadı demek iltifat sayılır.

– Ne? Tuzak mı? Aman Allah’ım!..

Elizabet’e döndü. Yüzünde şaşkınlık vardı. Çılgılığa benzer bir sesle:

– Elizabet, duyduklarım doğru mu?

Elizabet bakışlarını Zahide’ye çevirdi. Hüseyin’in eli avucundaydı. Onu bıraktı. Yüzü kızarmıştı, yeşil gözlerinde tereddüt bulutları dolaşıyordu.

– Dün olanlar için üzgünüm. Özür dilemeliyim. Beni de kullandılar.

Müfettiş müthiş öfkelenmişti. Odayı cınlatan bir sesle:

– Kullanılmayacaksan burada işin ne, sürtüğ? Ta Amerikalardan kalkıp buraya gelmişsin? O Katarina denen kahpe nerde? Buralarda ne dolaplar çeviriyorsunuz?

Zahide kıpkırmızı oldu. Müfettişin koluna girdi ve onu odadan dışarıya sürükledi.

– Hastanın başında bağırma, güzelim. Sınırlerine hâkim ol. Elizabet, Hüseyin için burada.

Odadan çıktılar. Atilla arkalarındaydı. Müfettiş, Zahide’ye çıkıştı:

– Sen bu sürtüğü nereden tanıyorsun?

– Aşağıya inelim. Burada dönen dolapları konuşmamız lazım. Her şeyi bilmesi gereken sen..

Bakıyorum, çok az şey biliyorsun.

– Hüseyin’le görüşmem lazım.

– Görüşürsün. Az önce uyudu. Biraz dinlensin.

Aşağıya indiler. Arabanın yanına geldiler. Atilla, kapıyı açtı. Arabaya oturdu. Atilla, anahtarı müfettişe uzatıp hastanedeki polislerin yanına gitti.

Zahide ve müfettiş baş başa idiler. Zahide önce ne olup bittiğini sordu. Müfettişi dinledikten sonra bildiklerini anlatmaya başladı.

– Bu kız, Hüseyin’e âşık. İnternet üzerinden tanışmışlar. Sonra burada birlikte kursa gitmişler. Hüseyin’e suikast haberini duyar duymaz ta Amerika’dan kalkıp buraya gelmiş. Kadına yapmadık hakaret bırakmadın. Benim eltim, senin yengen olacak. Ayıp değil mi?

Müfettiş derin bir nefes aldı. Zahide’ye, senin bilmediğin neler var, der gibi baktı.

– Dün Katarina’nın koynunda geceleseydim... Sabaha otel odasında ölü bulunsaydım... Kendimi asmış ya da pencereden sokağa atlayıp intihar etmiş olsaydım yine de böyle mi düşünecektin?

Zahide durakladı. Minnetle müfettişe baktı. Dağdaki günleri hatırladı. Dereye su almak için gittikleri zamanları, birlikte nöbet tuttıkları vakitleri, mağara sohbetlerini, operasyonları, jandarma baskınını, kendisini kurtarmasını, tedavi için Ankara’ya getirtmesini, evlilik günlerini düşündü. Gözleri doldu. Boğazı kırk boğum oldu.

– Demek dün seni temizlemek istediler. Nasıl kurtuldun?

– Bir sürü macera. Polisler, Atilla ve Mustafa sağ olsun. Yetişmeselerdi hapı yutmuştum.

Zahide titreyen bir sesle:

– Elizabet olanlar için özür diliyor, kullanıldığını söylüyor.

– Randevuyu o verdi. Her şey olup bittikten sonra özür...

Zahide bir süre sustu. Elizabet’in istihbarat elemanı olabileceğini tahmin ediyordu ama müfettişe suikast kuran tim içinde yer alabileceğini hiç düşünmemişti. Titreyen bir sesle:

– Bunları Hüseyin’le konuşmalıyız.

– Tarık Hüseyin’le...

– Tarık mı? O da nereden çıktı?

– Onu da anlamıyorum. Bir sürü karanlık işlere bulaşmış.

– Karanlık işler mi?

– Hem de kapkaranlık...

Müfettiş kimlikle ilgili bildiklerini anlattı. Zahide büsbütün alt üst oldu.

– Buradan gidelim müfettiş. Bu pis işlerden kurtulmalısın.

– Bu zor anda müdürü yalnız bırakamam. İstihbarat daire başkanıyla da konuşmam lazım.

– Konuş, ne duruyorsun?

– Yani...

– Çabuk ara. Konuş ve bugün dönelim.

– O kadar kolay değil. Müdür topun ağzında. Gözü kara, cesur ama yeterince tecrübeli değil. Yardımcı olmalıyım.

Birlikte kantine gidip tost ve çay ısmarladılar. Hüseyin’in uyanmasını bekliyorlardı. Uyanınca Elizabet, Zahide’ye haber verecekti. Atilla yanlarına geldi. Olayları bir de birlikte değerlendirdiler.

Atilla, elindeki anahtarlığı masaya koydu. Çayından bir yudum aldı. Endişeli bir ses tonuyla:

Kemal’in itiraflarından sonra kanaatim değişti. Hava çok daha ağırlaşacak. Kara bulutlar her tarafı

kaplayacak. Bizi iyi günler beklemiyor.

- İsviçreli casus, açık açık tehdit etti, diye ekledi müfettiş.
- Okkan müdürümle birlikte bir değerlendirme yapalım.
- Yapalım, dedi müfettiş.

Zahide telefonuna davrandı.

- Elizabet, dedi.

Kalktılar ve asansöre doğru yürüdüler.

Odaya geldikleri zaman müfettişin sinirleri yeniden gerildi. Sarı şeytan, Hüseyin'in başucundaydı. Sevgili rolü oynuyordu. Müfettiş, kadının CIA dolapları için burada olduğunu adı gibi biliyordu. İçinden, saçından tutup pencereden aşağı savurmak isteği geçti.

Zahide'ye dönerek:

- Bu casusu odadan uzaklaştır. Hüseyin'le yalnız konuşalım.
- Meraklanma.

Zahide, Elizabet'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Birlikte odadan ayrıldılar.

Müfettiş, Hüseyin'in yanına oturdu. Serum şişelerine baktı. Nabzını tuttu.

- Ne zaman ayağa kalkıyorsun arkadaş?

Hüseyin, yerinden doğrulmaya çalıştı fakat beceremedi. Güç duyulabilir bir sesle:

- Dua et. Allah bilir ama iyiyim, çok şükür.
- Bu sarı şeytanı nereden buldun Allah aşkına?

Hüseyin gülmek istedi fakat gülümsemesi yarım kaldı, yaraları acıyordu.

- O beni buldu.
- Casus olduğunu biliyor musun?

Hüseyin başını salladı.

- Otelde bana tuzak kurdular. Bu şeytan randevu verdi. Yarım düzine istihbarat elemanı ile tanıştırdı.

Alman, İsveçli, İngiliz, İsrailli...

Hüseyin susuyordu. Müfettiş dayanamadı:

- Hepsini tanıyor musun?

Başını salladı.

- Kurstan.
- Evet.
- Senin bunlarla ne işin var?
- Tahmin etmelisin.

- Bu kadına dikkat et. Seni zehirleyebilir.

Hüseyin gülümsedi. Olur, anlamında başını salladı.

- Tarık Hüseyin kim?

Hüseyin tekrar gülümsedi.

- Sonra anlatırım.
- Sır küpü oldun vesselam.

Müfettiş, kafasındaki sırlar çözülmeden odadan ayrıldı. Sarı şeytanı görmeye tahammül edemiyordu. Zahide ile samimiyetlerine hiçbir anlam veremiyordu. Doktorla görüşüp Hüseyin'in durumu hakkında bilgi aldı. Tedavi daha uzun sürebilirdi.

Zahide ile birlikte binayı terk etti. Polis evine gittiler. Birlikte yemek yediler. Müfettiş, Zahide'ye minnetle baktı:

- Bizi kurtardın. Arabaya bomba konacağını nasıl öğrendin?

Zahide, müfettişe baktı. Söyleyip söylememekte tereddüt ettiği belliydi.

- Gülmezsən söyleyeyim.
- Nasıl gülerim, hayatımızı sana borçluyuz.

- O an rüya görüyordum. Sizi tehlikede gördüm, arabanıza bomba konuyordu. Uykumda telefon edip uyardım. Bomba patladı. Korkuyla uyandım. Bu sefer sahiden aradım.
 - Birkaç defa da tam ben kötü durumlardayken aradın.
 - Ruhum sıkıldı, içimden bir ses, müfettişi ara, dedi. Tehlikede olduğunu hissettim.
- Ankara’da olup bitenler üzerine konuştular, yarın ne yapacaklarını tartıştılar. Sonunda bir karara vardılar. Müfettiş emniyete, Zahide ise Kayaların evine gidecekti.
- Zahide, “Öldürülen zavallı, bizim aşiretten, uzaktan da olsa akrabam olur.” diyordu.

8. BÖLÜM

Deli Gibi Âşık...

GÜN BOYU OTEL elemanlarını sorguladılar. Üçüncü günün akşamı Şemdin Kök, iyice acıkmış, güçten takatten düşmüştü. Suratı çökmüş, gözlerinin önü kararmıştı.

- Gözleri ve elleri bağlıydı. Müfettiş karşısına geçti.
- Kemal Koç’u tanıyor musun?
 - Tanımam.
 - Grand Hotel’de çalışan. Eniştenin oğlu.
 - Tanımam.
 - Senin CIA ile çalıştığını söyledi. Berabermişsiniz.
 - Atıyor.
 - Hüseyin’e neden ateş ettin?
 - Öyle bir şey yok.
 - Balistik muayene var oğlum.
 - Yalan.
 - Neden silah taşıyorsun?
 - Özel nedenler...
 - JİTEM ile çalıştığını da öğrendik.
 - Yalan.

Müfettiş, adam dayanıklı çıktı, diye düşündü. Yerinden kalktı. Kapıdan dışarıya yürürken:

- Bunu bir hafta daha hücrede demlendirin. Akıllansın.

Adam konuşmamaya kararlıydı. Üç günlük açlık onu pes ettirmemişti. Bünyesi sağlamdı.

Zahide’yi merak etti.

Tek başına acaba ne yapmıştı? Başına bir şey gelir diye endişe ediyordu. Müdürün odasına yürüdü.

Gaffar Okkan makamında değildi. Atilla ve Mustafa da yoktu. Anlaşılan birlikte bir yere gitmişlerdi.

Bu sırada heyecanla odaya polis memuru Mehmet Sepetçi geldi.

Müfettişi görünce yanına yaklaştı. Kısık bir ses tonuyla:

- Akşam çatışmaya giren Kemal Koç ölmüş. Beyin kanaması geçirmiş.
- Eyvah!..
- Cenazede olay çıkmasından korkuyoruz. Cenaze, ikindiden sonra Sümer Camii’nden kalkacakmış.
- Şu meşhur cami.
- Evet, efendim.
- Hazırlıklı olun. PKK orada eylem yapma tecrübesine sahip.
- Biz de yeterince tecrübeliyiz. Yapsınlar yapacaklarını.
- Bak, bu güzel.
- Ben, şu vurulan Mehmet Kaya’nın evine gideceğim.
- Tekin yer değil, siz benden iyi biliyorsunuz.
- Bu işlerin her yanı pislik. Nere tekin ki?.. Grand Hotel’e gittik, başımıza iş sardık.
- Her tarafta istihbarat cirit atıyor. Burada kaynatılan cadı kazanları, o otelde pişirilir.
- Kötü bir tecrübe sonucu öğrenmiş olduk. Cenaze nerde?
- Adli tıpta.
- İşin bir de o safhası var. O herifin JİTEM’le de bağlantısı vardı. Adli tıp raporu bizi suçlayıcı şekilde çıkabilir. Bizi bir de mahkemeye uğraştırabilirler.
- Biz de endişe ediyoruz doğrusu...

Müfettiş, paltosunu ve atkısını aldı, dışarı çıktı. Kafasında Kemal Koç’un söyledikleri vardı. Adamın ölmesi hiç iyi olmamıştı. JİTEM, CIA, PKK bağlantılarını ondan öğrenmişti. Her şeyi çok açık

söylüyordu. Belki de öleceğini hissetmiş, onun için itirafta bulunmuştu.

Bir taksi çevirip Ofis'e gitmek istediğini söyledi. Arkaya oturdu. Şoförü iyice süzdü. Uzun burnunu, siyah gözlerini, kalın kaşlarını, kıvrıkcık saçlarını hafızasına kazıdı. Bir şey sormadı ve tanışmayı denemedi. Nasıl olsa adlarını bile doğru söylemiyorlardı. Tanışıp konuşmanın bir anlamı yoktu. Hepsi istihbarat elemanı ve hepsi eğitilmiş adamlardı.

Sokağın başına gelince durdu. Arabadan indi. İçini bir kasvet kapladı. Arabanın havaya uçtuğu, Hüseyin'in vurulduğu yere gelince hüznünlendi. Zavallı, hastane köşelerinde çile dolduruyordu. Doktor, ölüm tehlikesini atlattığını, iyileştiğini söylüyordu. O yeşil gözlü cadı, başından ayrılmıyordu. Hemşirelere, cadıyı göz hapsinde tutun, demişti. Hastayı zehirleyebilirdi, yeme ve içmesine dikkat etmeliydiler.

Başhemşire, müfettişe evhamlarının yersiz olduğunu, kızın Hüseyin'e deli gibi tutkun olduğunu söylüyordu.

Vahap Kaya'nın evinin önüne gelince durdu. Etrafı kolladı. Peşinde birileri olup olmadığını kontrol etti. Kimsecikler görünmüyordu. Eğer içeride bir canı yoksa şimdilik takip edilmediği kanaatine vardı. Kapıyı iteleyip avluya girdi. İçeride Zahide olmalıydı. İç kapıyı vurunca beş yaşındaki Yeliz kapıyı açtı. Peşinde annesi Zeynep Hanım vardı.

– Zahide Hanım burada mı?

– İçeride. Buyurun.

Müfettiş, çocuğun eline cebinden çıkardığı çikolatayı tutuşturdu, ayakkabılarını çıkarıp odaya girdi. Evde ölüm sessizliği vardı.

Oturma odasındaki yıpranmış koltukları, televizyonu, yerdeki kilimleri, duvara asılı elbiseleri, resimlerini ve her köşeye sinmiş yoksulluğu tanıyordu.

Geçip divana oturdu. Yeliz ve Yelda okula gitmemişlerdi. Evde iki büyük kız daha vardı, erkek çocuklar yoktu.

Zahide, başına bir yazma örtmüş, divanın üstünde oturuyordu.

Hal hatır sorduktan sonra müfettişe:

– Azmi'yi Ankara'ya götürelim, dedi. Evlat edinmek istiyorum. Zeynep Hanım razı oldu. Dedesine de soracak. Sen ne diyorsun?

– Bakabileceksen, mesele yok.

– Bakarım elbette.

– Bana kalırsa kızlardan birini al. Onlar daha büyük. Yükü az olur.

– Erkek çocuğu, sokakta kendi derdiyle baş edebilir. Kız daha hassas.

– İyi o zaman.

Müfettiş, Zeynep Hanım'a, geçmiş olsun, dedi. Kocasını kaybetmesine üzüldüğünü, katili bulmak için çalıştıklarını ve bu yüzden başlarına gelenleri anlattı. Şüphelendikleri biri olup olmadığını sordu.

Kadın, yok, dedi.

– Kim yapabilir?

– Bilmem begim.

– Şoför Şemdin Kök... Tanıyor musun?

– Bilmem begim.

– Takarow marka bir tabanca ile eşinize ateş etmiş. Parmak izi var. Silahın balistik muayenesi yapıldı. O silahla ateş edilmiş.

Kadın, hiçbir şey anlamamış gibi sustu. Başını yerden kaldırmıyordu. Müfettiş, bir şeyler öğrenebilir miyim düşüncesiyle tekrar sordu:

– Kemal Koç... Otelde çalışan biri.

– Hiç duymamışım.

– Şehmuz Dağ. Taksici...

- Duymamışım.
- Vahap Bey nerde?
- İşe gitti.
- Ben bir de onunla görüşeyim.
- He begim, o daha iyi bilir.

Müfettiş, kendisine ikram edilen çayı içti. Olaylar üzerine bir süre de Zahide ile konuştular. Muhtemel düşmanlardan söz açtı fakat kadın bir şey bilmediğini söyledi. Zahide, bir şey öğrenebilirim ben sana aktarırım, dedi. Müfettiş, soruşturmayı bir tarafa bıraktı. Konu ile ilgili MİT ve JİTEM yetkilileri ile görüşmeliydi. Gaffar Okkan’a yakın durması dezavantaj olarak görünüyordu ama yapabileceği başka bir şey yoktu. Ne de olsa kendisi de emniyet kökenliydi.

- Ben Vahap Bey’i bulayım, diyerek ayağa kalktı.

Evden ayrıldı. Zahide evde kalacak, akşama telefonlaşacaklardı.

9. BÖLÜM

Apo Tüyocusu General ve Adamları...

OĞUZ BEY KİBAR BİR ADAMDİ. Müfettişi, nizamiyeden arabayla aldırdı. Kapıda karşıladı.

Tokalaşma ve hoş-beşten sonra uzun bir koridordan geçerek odasına gittiler. Kapıda yakışıklı bir onbaşı vardı. Onları görünce esas duruşa geçti ve selam verdi.

Bahçeye bakan güzel bir çalışma odası vardı Albay Oğuz'un. Geniş ve kahverengi ceviz bir masa, misafirler için siyah deri koltuklar, yerde kırmızı halı.

Çaylar söylendi.

Müfettiş, uzun bir giriş yapmaya gerek görmeden esas konuya geldi. Ankara'nın faili meçhuller ve Güneydoğu konusundaki endişelerini anlattı. Mehmet Kaya cinayetinin bir başlangıç olarak algılandığını, cinayetlerin çığa dönüşmeden katilleri bulmak istediklerini söyledi.

– Bize yardımınız olur diye geldim. Şemdin Kök, çok yönlü çalışan bir eleman. PKK sempatzanı, CIA ile bağlantılı, JİTEM ayağı var, deniyor.

– Araştırdık. Bizim elemanımız değil.

– Tarık Hüseyin konusunda ne biliyorsunuz?

– Şu sizin arkadaş... Bazı arkadaşlar öfkeli. Geçmişiyile ilgili olarak.

– Burada kurs görmüş.

– Şehir, emniyetin sorumluluk alanı. Biz sadece izliyoruz.

– Grand Hotel misafirleri...

– Yetki alanımızın dışında.

– Bir yığın istihbarat elemanı, ülkeyi karıştırmak için çalışıyor.

– Bu bölge çok yönlü bir istihbarat ablukası altında.

– Biz ne yapıyoruz?

– İzliyoruz.

– Ne gibi bilgilere ulaştınız?

– Emniyet müdürü yanlış yolda, yanlış politika izliyor. İstihbarat, eğer bir stratejiniz varsa işinize yarar. Müdür bizim elemanları gözaltına alıyor, sorguluyor, hırpalıyor. Dün de yabancıları gözaltına almış. Ne yapmak istiyor, anlamıyorum. Hükümetin Amerika ve AB politikalarına karşı bir tavrı söz konusu mu? Hayır. Peki, burada emniyet müdürü ne yapmak istiyor?

– Size göre birtakım yanlışlar var...

– Hem de ne yanlışlar!.. Halk kahramanı olma savaşı veriyor.

– Emniyet müdürünü halkın sevmesi kötü mü?

– Robin Hood rolü oynuyor. Kahraman olacak, İstanbul emniyet müdürlüğünü kapacak.

– Her insan yükselmek ister. Kariyer yapmak ayıp değil.

– Değil de istihbarat bunun için yapılmaz. Irak ve Suriye ile ilgili Amerika'nın politikaları var. Amerika, Irak'ı işgal edecek. Bunun için Kürtleri kullanacak. Biz, Kuzey Irak'ta kurulacak bağımsız Kürt devletine karşıyız, direniyoruz. CIA, burada Kürtlerle çalışıyor, elemanlarına Kürtçe kursu aldırıyor. Avrupa ülkeleri, Saddam'a karşı İsrail yanlısı politikalar izliyor. PKK'yı destekleyenler var. Emniyet müdürü bu politikaların neresinde?

– Ortada bir cinayet var. Katili bulmak için çalışıyoruz.

– Emniyet müdürü kendi kuyusunu kazıyor! Otel baskını, Kemal Koç'un ölümü... Bunların faturasını adama ödetirler.

– Kim ödetir?

– Hangi yılanın kuyruğuna bastığını o bilir.

– Kemal Koç, beni öldürmek istedi. Bu cesareti nereden alıyor?

– Bilemem. Adamı siz sorguladınız ve...

- Hakkında ne biliyorsunuz?
- Biz şehir içi istihbarat yapmıyoruz. Emniyet bunları daha iyi bilir.
- Haber alışverişi sözü vermiştiniz.
- Tek taraflı yardımlaşma olmaz.
- Bana verebileceğiniz destek...

– Kendinize dikkat edin, bir suikasta kurban gitmeyin.

– Siz kendinizi ne sanıyorsunuz Allah aşkına? Şemdin Kök, sizin de elemanınız. PKK sempatizanı. CIA ile bağlantısı var. Kemal Koç aynı şekilde. CIA ile iş tutuyor. Kalkmış, emniyet müdürünü suçluyorsunuz.

Emniyet müdürü bir kahraman.

- Böyle düşünüyorsanız size yapabileceğim bir iyilik yok.
- Yanlış adamlarla çalışıyorsunuz, yanlış örgütlerle iş tutuyorsunuz.
- Nereden bu kanıya vardınız?
- Bir örnek versem yeter mi?

Yüzüne alaysı bir gülümseme yayıldı. Eline mektup açacağını alıp evirip çevirdi. Donuk bir sesle:

– Lütfedersiniz.

– Anlatayım. Ama sözümü kesmeden dinleyeceksiniz.

Alaycı bir gülümseme tekrar yüzüne yayıldı.

– Garanti ederim.

– Sizin ekibin başındaki adam bir Apo tüyucusu. MİT Kontra-terör Dairesi Başkanı Mehmet Eymür, Şam’a bir tim gönderdi, çok hassas bir operasyon yapacaktı. O zaman Apo Şam’daydı. MİT, Şam’daki PKK karargâhını tespit etmişti, bombalayacaktı. O günlerde sizin adam, Şam büyükelçiliğindeki askerî ataşeyi arattı. Arayan genelkurmay istihbarat başkanı olan korgeneraldi. Çalışma masasının başköşesindeki 2. başkan Çevik Bir’in resmine bakarak konuşuyordu. Tüyo olan konuşma şöyle gelişti:

“Gözlerinden öperim.”

“Ellerinden öperim komutanım.”

“Şimdi bak, dinle. Nasıl olsa oradakiler de telefonu dinliyordur. Oraya tim yolladık. O Abdullah Öcalan köpeğini sürükleye sürükleye buraya getirecekler.”

“Emredersiniz komutanım.”

“İyi dinlesinler, o köpeği ipe bağlayıp sürükleye sürükleye getirecekler.”

Bomba yüklü araç Şam sokaklarında ilerledi, karargâh önüne geldi, orada demirledi. Uzaktan kumanda ile havaya uçuruldu. Apo, kuş olup uçtu. Kılına zarar gelmedi. Daha sonra operasyona katılanlar çeşitli bahanelerle önemli görevlerden uzaklaştırıldı. Eymür böyle anlatıyor.

– Eymür ak sütten çıkmış ak kaşık mı?

– Mesele Eymür değil, başınızdaki adam! O, böyle biri. Selanik dönmesi.

– Ne dönmesi, anlamadım.

– Yahudi dönmesi. O dönmenin ipiyle kuyuya inilmez.

– Ne zamandan beri böyle düşünüyorsunuz?

– 28 Şubattan beri. Senin adam, ABD’deki Jinsa adlı Yahudi lobisinden ödül alalı beri. Gitti İsrail ile askerî işbirliği antlaşması imzaladı. Darbeci, halktan kopuk, diktacı...

– Düşünceleriniz size hayırlı olsun.

– Son bir şey daha söyleyeyim. Bu adam vatansever, Atatürkçü ayaklarına yatıyor. Bunun da aksi ispatlanmış durumda.

– Onu nasıl becerdiniz?

– Çok basit. Aloihbar.org sitesine gir de bir bak. 2001 yılı Kasım ayındaki ekonomik kriz öncesi Ziraat Bankası Ataköy Şubesinden 333.000 dolar almış. Ertesi gün de köşe olmuş. Memleket ekonomik krize giriyor, bizim vatansever paşa, ekonomik krizden nemalanıyor ve ziraatçıya kredi vermek için kurulan bankanın altını oyuyor. Vatanseverlik, Atatürkçülük bu mu?

Albay susuyor, bir şey söylemiyordu.

– Göle maya çaldığının farkındaydım ama fotoğrafı net bir şekilde görün.

Konuşma bitti. Hava buz gibiydi. Oğuz’un yüzü mosmordu.

Müfettiş, yardım umarken tehdit almıştı. Adam, resmen, kendine dikkat et, suikasta kurban gitme, diyordu. Hüseyin’in başına gelenleri hatırladı. Zahide’nin telefonu yetişmeseydi kendisi de havaya uçmuş olacaktı. Ankara’da iken arabası havaya uçurulmuştu. Eda, böylesi tehditlerin sonunda canından olmuştu.

Son bir ümitle MİT’le görüşmeyi düşündü.

Dalgın adımlarla sokağa çıktı. Kafası allak bullaktı. MİT merkezine kadar yürüyemeye karar verdi. Sokak ortasında enseden kurşun yememek için de sağına soluna baka baka gidiyordu. Kafası karma karışıktı.

Ellerini paltosunun cebine soktu. Düşünceli düşünceli yürüyordu. Hava soğuktu. Buna rağmen caddeler kalabalıktı. Dolmuşlar, taksiler, yayalar... Diyarbakır, büyük bir şehir görünümündeydi ve karmaşık bir yapıya sahipti. Bir yanda dev apartmanlar, gökdelenler, mağazalar, zengin vitrinler, dev caddeler... Öbür yanda seyyar satıcılar, gece kondular, dar sokaklar, dilenciler... İngilizce eğitim yapan özel okullar, öğrencisi sınıflara sığmayan devlet okulları. İngilizce konuşan insanlar, Türkçe bilmeyen kadınlar, kızlar... Şehir, iki zıt dünyayı içinde barındırıyordu. Bir yanda kendi halinde ekmek parası kazanmak isteyen, iyi niyetli, temiz yürekli insanlar... Öbür yandan casuslar, karıştırıcılar, uyuşturucu kaçakçıları, katiller, teröristler, soyguncular...

Kafasında tatsız konuşmanın sahneleri vardı. Oğuz... Kibar ve centilmen adam... İş, istihbarat işlerine gelince ketumlaşıyor, sanki bunca cinayetin faili emniyet müdürüymüş gibi davranıyordu. İşler, arapsaçına dönmüştü. Müfettiş, Ankara’dan hareket ederken bu kadarını beklemiyordu. Emniyet müdürü topun ağzındaydı ve ona yakın olan herkes hedefe konmuştu.

* * *

MİT Bölge Başkanı İlker, müfettişi kapıda karşıladı. Birlikte odasına kadar gittiler. Geniş, iyi döşenmiş bir odaydı. Koltuklar, ceviz kaplamalı lüks masa. Üstü kitap, dergi, gazete, evrak dolu. Deri kaplamalı koltuk. Koltuğun arkasında bin bir not iliştirilmiş pano. Dolaplar, üzerinde klasörler... Pencere üstündeki kamerayı fark etti. Oda gözetleniyordu. Çay ısmarlandı. Müfettiş hemen konuya girdi.

– Kaya cinayetini çözmek, bize suikast düzenleyenleri bulmak istiyorum.

Kısa saçlı, çekik mavi gözlü, silik kaşlı, dar alınlı adam deri koltuğa yaslandı.

– Emniyet müdürü bir fenomen. Birlikte çalışmak yerine kahramanlık satıyor, o bir yana bütün dünya bir yana. Çıkmaz sokakta yürüyor ve kendi sonunu hazırlıyor.

– Katilleri bulmak istiyoruz.

– Önce cinayet işleyen örgütlerin stratejilerini çözmek gerekir. Sonra da karşı strateji geliştirmeli. Yoksa bir düzine katil bulsanız neye yarar? Elinizde bir stratejiniz yoksa katil diye elinize bir sürü taşeron cinayet firması geçer, bir düzine çulsuz kiralık katil yakalarsınız. Ama tetikçilerin arkasındaki eli hiçbir zaman bulamazsınız.

– Teori. Memleket kan gölüne çevrilmek isteniyor. 1983’ten beri cinayet işleyen örgütün stratejini bugün mü çözeceğiz? Bugüne kadar çözmedinizse siz ne iş yapıyorsunuz Allah aşkına? Geç bunları... Sizce Mehmet Kaya cinayetini kim işledi? Bu nasıl bir stratejinin neticesi?

– Araştırmak lazım.

– Grand Hotel ajan kaynıyor.

– Bunlar yeni değil. Onları gönderen ülkelerin politikaları doğrultusunda çalışıyorlar.

– Buraları cehenneme çeviriyorlar. Ne çalışması?.. Üstelik bu ülkenin çocuklarını kullanıyorlar. Sorguladığım bir eleman, CIA, JİTEM, MİT, PKK’nın içine yuvalanmış kimi kişilerin birlikte çalıştığını söylüyor. Bir çete var, iyi çalışıyor. Strateji basit. Kürt-Türk, Alevi-Sünni çatışsın; kaos olsun, ülke sivillerle düze çıkmasın, başarısız olsun. AB hayal olsun. Darbecilere gün doğsun.

– İmrenilecek bir hayal gücünüz var.

– Tecrübe. Veriler, bu kanaati doğuruyor.

– Mesela...

– Sizin tavrınız, Albay Oğuz’un tavrı. Emniyete yardım edecek yerde, müdüre ateş ediyorsunuz. Çok tuhaf. Grand Hotel müşterileri de emniyet müdürünü hedef tahtasına koymuş.

İlker’in yüzünde alaysı bir gülümseme dolaştı. Çakır gözleri pencereden dışarıya bakıyordu. Kalkık kısa burnu, kalın dudakları, anlatılanlardan hiç etkilenmediğini söylüyordu. Elini kısa ve kırarmış saçları üzerinde gezdirdi. Gözünü kırpıştırdı.

– Öyle mi görünüyor?

– Aynen öyle.

– Yorum sizin.

– Emniyet müdürü bir efsane. Halk memnun. Siz burun kıvırıyorsunuz.

– Halk bizim bildiğimizi nereden bilecek?

– Halk memnun. Siz neden rahatsızsınız?

– Size sadece şunu söyleyeyim: Halk da siz de bir şey bilmiyorsunuz.

– Bal gibi her şeyi biliyoruz. Her şey gün yüzüne çıkacak, Şemdin Kök konuşacak, olayların şahitleri bülbül gibi ötecek. Arabamıza bomba kondu. Hüseyin komada, ben ölümden döndüm. Kemal Koç, bana pusu kurdu.

– Şu cenazesi elinizde kalan...

– Bu adamlar, bu cesareti kimden alıyor?

– Bizi suçlayarak hiçbir yere varamazsınız. Kendi kuyunuzu kazarsınız.

– Katilleri bulacağız ve konuşturacağız. Meydan karanlık güçlere ve işbirlikçilerine kalmayacak.

– Bu bir meydan okuma mı?

– Görev bilinci.

– Yakında daha çok katille yüz yüze geleceksiniz. Cinayetlerin ardı arkası kesilmeyecek. Büyük bomba henüz patlamadı.

– Kim işleyecek bu cinayetleri?

– El Kaide...

İlker’in yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, işi gırgıra vurmuştu ama ellerini sinirli sinirli masaya vurması, içinin rahat olmadığını gösteriyordu. Kaygılıydı, kendi kendini yiyordu fakat sakın adam rolü oynamaya çalışıyordu.

Ciddi olarak konuşulacak bir şey kalmamıştı. Adamın yüreği titriyordu ama yüzünde yalancı bir gülümseme vardı. Bakışlarını kaçırıyor, sorulara yuvarlak cevaplar veriyor, bombaların patlayacağını söylüyor, tehditler yağdırıyordu.

Müfettiş, adama nefretle baktı. Yerinden kalktı.

– Bana müsaade.

Kapıya doğru yürüdü. Gözleri, İlker’in üzerindeydi.

Müfettişi kapıda karşılayan adam, hiç istifini bozmadı, oturduğu yerden bile kalkmadı. Elini masaya vurdu. Endişeli olduğunu belli eden bir ses tonuyla:

– Güle güle, kendinize dikkat edin.

Müfettiş şok olmuştu. Sokağa çıktı. Atkıyı boynuna sardı. Boyun damarları sancılanmıştı. Dizlerinde ağrılar vardı. Kafası, kalçası ve kaburgası ağrıyordu, beyni daha sancılıydı. Grand Hotel çetesine karşı, İlker ve Oğuz’un kollarını kıpırdatmaması kanını dondurmuştu. Otelde tehdit edilmesine ikisi de tepki vermemişti. Olayı biliyorlardı, belli ki iyi takip ediyorlardı. Emniyet lehine en ufak bir teşebbüste bulunmuyorlardı.

Kalabalık caddede sağa sola dikkat ede ede yürüdü. Cadde tıka basa araba doluydu. Otobüsler, arabalar, minibüsler... Kaldırım insan seliydi. Hava soğuktu. Herkes eli cebinde, paltosunun içine gömülmüş gidiyordu.

Müfettiş, Nebi Camii hizasına gelince ögle ezanı okunmaya başladı. Ruhu daralmıştı. Derin bir nefes almak ümidiyle camiye doğru yürüdü. Avluya daldı. Paltosunu omzuna attı, buz gibi su ile abdest aldı, yüzünü ve kollarını mendili ile kuruladı ve içeri daldı.

Cami loşluğunda ruhunun birazcık olsun dinlediğini hissetti. Grand Hotel’i, istihbaratları, Tarık Hüseyin’i, Şemdin Kök’ü, Kemal Koç’u, Oğuz’u ve İlker’i unutarak namaz kıldı.

Namazdan sonra yürek sancısının hafiflediğini hissetti ama acının kökleri, yüreğinin derinliklerinde duruyordu. Onları söküp atması imkânsızdı. Eliyle burnunu hohladı. Üşüyen ellerini ısıtmak istedi. Gözleri sancılıydı. Kaç gündür doğru dürüst uyuyamamıştı.

Dudaklarında Erzurumlu İbrahim Hakkı’nın mısraları vardı:

“Hak şerleri hayreyler.

Zannetme ki gayreyler.

Arif onu seyreyler.

Mevlâ görelim, neyler.

Neylerse güzel eyler!”

10. BÖLÜM

Provokatörler İş Başında...

CAMİDEN ÇIKARKEN kara yağız bir delikanlı omzuna dokundu. Yüzünde tebessüm vardı. Tehditlerden, suikastlardan, ölümlerden habersizdi. Son derece masum bir sesle:

- Allah kabul etsin beyim.
- Sağ olun, sizinkini de.
- Hangi rüzgâr attı sizi buraya? Çoktandır görünmüyordunuz.
- İş icabı... Şey... Tanışıyor muyuz?
- Kitapçımı. Bize uğrayıp risale almıştınız. Yaklaşık üç buçuk sene önce.
- Güçlü bir hafızanız var.
- Birlikte derse gitmiştik.
- Şimdi hatırladım. O sohbetleri özledim.
- Gene gidebiliriz. Dershane Kaf Dağı’nda değil, Mardinkapı’da.
- Gidelim, iyi olur.
- Buyurun, vaktiniz varsa bir çay içelim.

Birlikte Selahattin Eyyûbi Meydanı’ndaki dükkâna gittiler. Genişçe dükkânın her tarafı kitap doluydu. Rafların yanı sıra yerlerde kitap yığılıydı. Müfettiş alıcı gözle kitaplara baktı. Adını ilk defa gördüğü ne çok kitap vardı. Uzun süredir kitapçı vitrini seyretmediğini düşündü. Bir dizi yeni kitap gözüne ilişti...

Şu kitaplardan bir düzine almalı, Ankara’ya dönünce eve kapanıp hepsini bir güzel okumalı, diye düşündü. Sonuncu kitaptan başlamalıydı. Raftan çekip aldı. Yazarı Dr. Murad Wilfried Hofmann’dı. Bir Alman diplomat. İslam’ı seçen meşhurlardan biri. Kitabı karıştırmaya başladı.

Bu arada çaylar geldi.

Abdurrahman Bey, nezaketen bir daha hal hatır sordu.

– Sebeb-i ziyaretiniz...

– Vazife evlat, dedi. Burada istihbarat örgütleri fink atıyor, cinayetler gırla gidiyor. Buradakiler bazen takviye istiyor. Ankara’dakiler, tecrübelisin, deyip beni postalıyorlar.

– Tecrübe, her zaman iyi bir referanstır. Tecrübeli kişiler, yol haritasını çabuk çizer.

– Çoğu zaman işe yarıyor ama bazen o da yetmiyor.

Bu sırada radyo saat 13 haberlerini okumaya başladı. Müfettiş dikkat kesildi:

“Diyarbakır emniyetinde gözaltında bulunduğu sırada ölen Kemal Koç’un cenazesi kaldırılırken olay çıktı. Terör örgütü PKK lehine slogan atan grup, emniyet kuvvetlerine saldırdı. Olaya müdahale eden çevik kuvvet, saldırganları durdurmak için tazyikli su ve biber gazı kullandı. Çatışma sırasında üç kişi öldü, 27 kişi yaralandı. Yaralılardan bazılarının durumunun ağır olduğu bildiriliyor. Olaya karışan çok sayıda kişi gözaltına alındı. Diyarbakır valiliğinden yapılan açıklamaya göre PKK yanlıları, cenaze törenini bahane ederek gövde gösterisi yapmak istedi. Provoke amacı güden eylemler, çevik kuvvetin yoğun mücadelesi sonunda kontrol altına alındı ve polis, kalabalığı dağıtmak için yoğun çaba harcıyor.”

Müfettişin yüzü kireç kesildi. Aniden yerinden fırladı. Elini çenesine götürdü. Ne yapması gerektiğini tartıyordu.

Esmer tenli, siyah gözlü, kıvrıkcık saçlı delikanlı, bakışlarını müfettişe çevirerek:

– Size yeni işler çıkıyor galiba.

– Öyle görünüyor.

Telefonla emniyet müdürünü aradı. Kısa bir görüşme yaptı. Müdürün sesi endişe yüklüydü:

“Olaya hâkimiz, kalabalık ara sokaklara dağıldı fakat polisten de yaralı var. Üç ölü var. Ağır yaralananlar var. Acele gelsen iyi olur.”

Müfettişin yüzünden kan çekilmişti.

- Görüşürüz, fırsat bulursam uğrarım, diyerek kendini dükkândan dışarıya attı.
 - Bir akşam çaya bekleyeceğim.
 - İnşallah. Bana müsaade.
- Sokakta taksi çağırıldı, bindi ve oradan ayrıldı.

* * *

Olay yerine gelince emniyet müdürünün kalabalığın içinde olayları yatıştırma çabasıyla çırpındığını gördü. Kalabalığı yararak ona doğru yürüdü. Elinde telsiz vardı, durmadan etrafa emir yağdırıyordu. Müfettiş, ona ulaşana kadar akla karayı seçmişti.

Hemen müdürün koluna girdi. Emreden bir ses tonuyla:

- Derhal kendini kenara al. Kalabalığı tahrik edenleri bulalım ve onları ekarte edelim. Yoksa kim vurduya gidersin.
- Doğru.
- Binaların tepesinde adamlar var. Kanaslarla kalabalığa ateş ediyorlar.
- Müfettiş, sen harikasın.

Emniyet müdürü, kalabalığın arasından sıyrıldı ve arabasına doğru çekildi. Çevik kuvveti, mezarlığa giden yoldan geri çekti. Kalabalık mezarlığa doğru aktı.

Müfettiş, yanına Mustafa ve Atilla'yı da alarak halkın içine daldı. En önde bağırarak kırmızı bereli, siyah maskeli, siyah gocuklu, kot pantolonlu, pos bıyıklı adama doğru yürüdü.

“Şehitler ölmez! Katil devlet!” diye sloganlar atıyordu.

Hızlı ona yaklaştı. Silahı beline dayadı. Sert bir sesle:

- Kenara çekil, yoksa zimbalarım.

Adam karşı çıkmak istedi fakat Atilla ve Mustafa, çekil kenara, diye uyarınca tırtı. Üçü de silah çekmişti. Tabancaları görünce çevredekiler çekindiler ve onları yalnız bıraktılar.

Müfettiş yumruğunu sırtına dayayarak, yürü, dedi. Kalabalığın içinden alıp çıkardı. Elleri kelepçelendi ve kenarda bekleyen ekip otosuna tıklıldı.

Aynı metotla kırmızı bereli, yüzü siyah maskeli iki kişiyi daha enseleyip ekip arabasına attılar.

Bu arada manevralarla kalabalık önce ikiye, sonra daha küçük gruplara bölündü ve gruplar ustaca manevralarla dağıtıldı.

Mezarlıktaki grup cenaze defin işleminden sonra slogan atarak dağıldı. Zaten kalabalık büyük oranda parçalanmış ve küçültülmüştü.

Emniyete gelince telefonlar yağmaya başladı. Albay Oğuz arıyor, adamlarının serbest bırakılmasını istiyordu. Gaffar Okkan, burnundan soluyor, telefonda ona bağırıyordu:

“Yakalanan herkes sorgulanacak, mahkemeye sevk edilecek. Kimin serbest bırakılacağına hâkim karar verir.”

Karşıdaki ses:

“Bunun bedelini ödersin!”

“Uzun konuşmaya vaktim yok. Kapatıyorum!”

Müfettiş ve Gaffar Okkan, olaylarla ilgili video çekimlerini seyrettiler. Yakaladıkları kırmızı bereli üç adam, her yerdeydi ve eylemleri onlar yönlendiriyordu.

Müfettiş, ilk enseledikleri adamın sorgu odasına alınmasını istedi.

Siyah gocuklu, kotlu, kırmızı bereli adamı karşısına aldı. Gözleri ve elleri bağlıydı.

Masadaki kâğıda baktı. “***Emin Sağlam, 34, servis elemanı, silahından ateş edilmiş.***”

– Neden halkı tahrik ettin?

– Görev icabı.

– Görevin...

– İstihbarat...

– Çekilip kenara, istihbaratını yap!

- Ben yönlendirmesem çıkar biri, yanlış yere yönlendirir. En iyisi...
- Üç ölü, 27 yaralı var. Tahrikler neticesi...
- Kimseye ateş etmedim. Silahımın balistik muayenesini yapın.
- Yapılır, şüpheli olmasın.
- Beni bırakın.
- Hâkime yalvaracaksınız.
- Bunun bedelini ödersiniz.
- Dilini tut, yoksa...
- Ne yaparsınız?
- Şunu nezarete tıkm da demlensin!

Atilla ve Mustafa, adamı alıp götürdüler.

Sorgulama neticesi kırmızı berelilerin istihbarat elemanı olduğu anlaşıldı. Hıdır ve Veysel'i müfettiş ve emniyet müdürü, uzun süre sorguladılar. İkisi de çok inatçıydı. Ser verip sır vermiyorlardı. Müfettiş tahrikçilere ne yapılması gerektiğini uzun uzun düşündü, bir türlü bir karara varamadı. Müdürle ne yapmaları gerektiğini konuştular.

Gaffar, elini masaya vurdu. Gözleri çakmak çakmaktı. Ses tonunda öfke vardı:

- Hâkime sevk etsek ellerini kollarını sallaya sallaya çıkarlar.

Müfettiş dizlerini ovuşturdu:

– Öldürülenlerin adli tıp raporlarını bekleyelim. Silahların olayda kullanılıp kullanılmadığına bakalım. Silahlarından çıkan kurşunla adam ölmüşse dosyaya ekleyelim. Tutuklanabilirler de...

- Zor bir ihtimal, dedi emniyet müdürü.

Müfettiş dizlerini yeniden ovuşturdu. Göğsünün acıyan yerlerini yokladı.

- Kemal Koç dosyası ile ilgili basına haber sızdırılmış.
- Gördüm. Tutuklu kişi karakoldu öldürüldü, diyorlar. Suçlanıyoruz.
- Adli tıp raporu geldi mi?
- Gelmiş olmalı. İsteyelim.

Atilla rapor alıp geldi. Raporda “**kan zehirlenmesi**” yazıyordu.

Müfettiş afalladı. Beyin felci gibi bir şeyin yazılması gerekirdi. Tabancanın kabzasıyla kafasına vurmuşlardı.

- Rapora bak, ölüm sebebi başka. Kan nasıl zehirlenir?
- Adama cinayet işlettiler ve kurtulmak istediler o zaman. Gerçekten garip.

Emniyet müdürü, Atilla'ya döndü:

- Bu nasıl olur sahi?
- Bilse bilse Selahattin bilir. Uzmanlık alanı.
- Çağır, gelsin.

Selahattin iri yarı, gözlerinden zekâ fışkıran, çevik bir polisti. Odaya girip selam verdi.

- Beni emretmişsiniz amirim.
- Adli tıp raporunu gördün mü?
- Evet, amirim.
- Kan zehirlenmesi nasıl olur? Bu adam zehri nereden bulup da içti? Nezarete bulamaz.

Selahattin rapora tekrar baktı.

- Buraya geldiğinde son derece uysaldı. Hiçbir zorluk çıkarmadı.
- Açık konuştu, bir dizi itirafta bulundu, hiçbir sırrı saklamadı, dedi müfettiş.
- Muhtemelen adama zehirli bir şeyler içirdiler. Oteldekiler bu işleri iyi bilir.
- Tesiri 24 saat sonra mı görülür?

– Olabilir. Rahmetli Turgut Özal'ın öldürülmesinde de böyle bir yöntem kullanıldığı söylendi. Saç muayenesi yapılsın, dendi. Sonra da birileri, saçları yok etti.

– Hımm. Kemal denen adam, burada zehirlenmedi, değil mi?

– Sudan başka bir şey vermedik.

Müdür, elini dizine vurdu, iç çekti:

– Vay be! Hem zehirliyorlar hem de faturayı bize kesiyorlar. Bir basın toplantısı düzenleyip gerçeği açıklamalıyım.

– Bugün öldürülen üç kişi ve yaralananlarla ilgili de açıklama yapmalıyız. Bizim arkadaşlar hep havaya ateş ettiklerini söylüyorlar.

– Vay be! Bizim dışımızda silah kullanan oldu, öyle mi?

– Şüphenez olmasın! Gazi olaylarında 28 kişi öldürüldü. Çatılara yerleştirilen silahlarla vuruldu sokaktakiler.

– Hımm, diye mırıldandı müfettiş. 1977’deki Taksim olaylarında da aynı şey yaşanmıştı. Ecevit, o zaman cinayeti kontra-gerilla işledi, demişti. 1979’larda Kahramanmaraş olaylarında da benzer durumlar yaşandı. Tipik Gladio yöntemleri...

– İyi bir araştırma yapalım. Silahlar balistik muayeneden geçsin. Mermi kovanları toplandı, değil mi?

– Toplandı amirim, dedi Selahattin.

– Balistik raporlardan sonra ayrıntılı bir basın açıklaması yapayım.

– Bakalım, medya yazacak mı?

Gaffar Okkan elini havada salladı:

– Yazarlar, hem de ağızlarının suyu akarak. Köpürte köpürte.

Değerlendirmelerden sonra müfettiş, Zahide’yi aradı. Hastanedeydi.

Safa Bey ayağa kalktı. Siyah paltosunu giydi, boyun atkısını aldı. Hastaneye gitmek üzere emniyet müdürüyle vedalaştı.

* * *

Müfettiş, girişte Zahide’yi buldu, endişeliydi, kendisini bekliyordu.

– Ne var ne yok?

– Hiç. Hüseyin, Amerika’ya gidiyor. Senin cadıyla. Ben Ankara’ya. Sen n’apıyorsun? Karar verdin mi?

– Biraz daha buradayım. İşler karışık.

Müfettişin koluna girdi. Kafeteryaya doğru yürüdüler. Kafeterya doluydu. Hastalar, hasta yakınları, ziyaretçiler... Caddeye doğru yürüdüler. Oradaki lokantada yer vardı. Pencere kenarında bir masaya oturdular. Zahide, etrafa şöyle bir göz gezdirdi. Kendilerini takip eden biri olmadığı kanaatine vardı. Doğrudan konuya girdi. Sesi endişe yüklüydü.

– Güzelim, hava kan ve barut kokuyor. Korkuyorum. Bu cehennemden sağ çıkmak zor. Raporum bitiyor. Yeliz ve Yelda’yı alıp döneceğim. Birkaç hafta anneleri de gelse iyi olacak. Azmi de beraber. Sen ne diyorsun?

– Çok degiller mi? İlgilenebilir misin?

– Baba gitti, çocukları anneden ayırmak zor. En azından belli bir süre...

– Sen bilirsin. İşe gidiyorsun, ilgilenmek zor olmayacak mı?

– Orası kolay. Asıl sen ne yapıyorsun? Seninle ne yapıyoruz? Beni en çok sen düşündürüyorsun. Gözü kara her olayın üstüne gidiyorsun. Elizabet, Katarina’yı devreye sokmasam müfettiş kaçırılacaktı, diyor. İşin içinde senin bilmediğin işler var.

– Randevuyu o verdi.

– Onu da dolmuşa bindirmişler.

– Yukarıda mı?

– Az önce çıktılar. Birkaç gün içinde Hüseyin’i alıp Amerika’ya uçuyor.

Müfettiş heyecanlandı. Yumruğunu masaya vurdu:

– Olmaz! Hüseyin’le görüşmem lazım.

Zahide gülümsedi.

– Çok heyecanlandın!

Yerinden kalktı. Garsona yöneldi.

– Bize iki kaşarlı tost, iki ayran.

Cebinden kâğıt mendilini çıkarıp gözlük camını temizledi. Kapıdan girenleri süzdü. Buraya geleli dikkatli olmayı öğrenmişti. Yüz ifadeleri, çok şey anlatıyordu. Kim ziyaretçi, kim hasta, kim polis, kim kurye, kim doktor, kim hemşire; bir bakışta anlıyordu.

Müfettiş, kendisinden daha dikkatliydi. O kafeteryadaki yüzleri tek tek okuyordu. Kapıdan Katarina ve Elizabet içeri girince heyecanını yenemedi.

– Ooo bizim leydiler! Bak hele sen...

Zahide, elini kaldırıp buradayız, işareti yaptı.

– İyi oldu. Kızları bizzat dinlesen iyi olacak.

– Casusları.

– Evet. İyi yetişmiş iki istihbaratçı.

– Hollywood güzellerine taş çıkartır ikisi de.

Zahide ayağa kalktı. Hoş geldiniz, dedi. Tokalaştılar.

Müfettiş, yerinden bile kımıldamadı. Asık suratla onları süzüyordu. Bu karşılaşmadan hiç hoşlanmamıştı ama ilk defa kendini güvende hissetti. İngiliz ve Amerikan casuslarının yanında bomba patlatılmaz, tarama olmazdı. Geldiği günden beri ilk defa derin rahat bir nefes aldı.

Elizabet pişkinlikle gülümsedi.

– Ooo centilmen, bu ne güzel tesadüf, sizi görmek bahtiyarlık! Çok memnun oldum.

Müfettiş nezaketen merhabalaştı.

Katarina merhabalaşmadan sonra, oteldeki gibi sandalye çekip müfettişin yanı başına sokuldu.

– Size özür borcum var o gün için.

Müfettiş, Katarina'nın yeşil gözlerine, omuzlarına savrulan sarı saçlarına, gülümseyen yüzüne baktı. Gülümsemenin ardında, senin derini yüzeceğiz, anlamı var gibiydi. Bu kızın yüzünde her şey iğreti, sahte ve kırılıyordu. Tebessüm, hüznün, kaygı... Üzerinde yakası tüylü bir manto vardı. Koyu renk bir kot, topuksuz ayakkabı giymişti.

Zahide hiçbir şeye karışmıyor ve susuyordu. Katarina'nın pişkin bir şekilde müfettişe yaklaşmasına bozulmuştu. Havaya baktı. Kafeteryanın havası bozulmuştu. Sigara dumanı, her tarafı sarmıştı. Kalkıp pencereyi açtı ve sandalyesini pencere kenarına çekti.

– Bizden hoşlanmadığını biliyoruz Safa Bey, dedi Elizabet. Size tavsiyem...

Zahide'ye işaret ederek:

– Bu güzel kızın hatırına. Onu sevdim çünkü. Emniyet müdüründen uzaklaş. O bir Robin Hood. Amerika, Ortadoğu'da yeni bir düzen kurmak istiyor, Saddam devrilecek, kimse buna engel olamaz. Karşı çıkan bertaraf edilir.

– Başka...

– Condoleezza Rice, açık açık söyledi. Ortadoğu yeniden şekillenecek.

– PKK, sizden destek görmeye devam edecek mi?

– Amerikan politikalarını destekleyen herkes destek görür.

– PKK'ya destek veya tavır bizim için önemli.

– PKK veya Kuzey Irak Kürtleri... Bunlar ayrıntı. Bize destek olan herkese yardım ederiz. Karşı çıkan herkes bertaraf edilecek.

– Emniyet müdürü bertaraf mı edilecek?

– Yakında Amerika'da, İngiltere'de, İstanbul'da bombalar patlayacak. Dünya kamuoyu terör var, onunla mücadele ediliyor, denerek ikna edilecek. Emniyet müdürü, vali, bir kişi, bin kişi... Hiç önemli değil. Dünya değişecek, anlıyor musunuz?

Müfettiş hayretten dona kaldı. Elini çenesine götürdü:

- Vay be! Dünyayı kana bulayacaksınız desene!
- Dünya polisi olmanın getirdiği mecburiyetler var.
- Ortadoğu petrollerine hâkim olmak için...
- Orta Asya petrollerini unutmuyoruz.
- Vay!.. Sizden bize fayda...

– Bize hayır dememeniz için size bir ekonomik kriz hediye edeceğiz. İç ve dış borcunuz bir günde ikiye-üçe katlanacak, yükünüz ağırlaşacak. Daha olmazsa bir yeni darbe hediye ederiz, olur biter. Sivillerle olmazsa asker...

Müfettiş kendini tutamadı. Öfke dolu bir sesle:

– Şom ağızlı cadı! Dünyayı size dar edeceğiz. Amerika’yı dünya polisi görenlere de Amerika’yı dar edeceğiz. Bunun böyle bilesiniz. Siz kovboyculuk oynayacaksınız da bizim ellerimiz armut mu devşiriyor? Elizabet kahkahayla güldü. Katarina dizine vurdu. Kendini frenle der gibiydi.

Müfettiş ayağa kalktı.

Elizabet ondan önce davrandı.

– Biz de müsaade isteyecektik. Sadece...

Etrafa baktı. Zahide’ye göz kırptı.

– Tarık Hüseyin’in kimliğini rica edecektim. Birlikte dönüyoruz Amerika’ya.

Müfettiş, elinin tersiyle git başımdan işareti yaptı.

– Sana o kara yağız delikanlının bitini vermem.

Zahide’nin elini sıkarak ayrıldılar.

Müfettişin kafası atmıştı. Bu kadarını beklemiyordu. Doğruca Hüseyin’in odasına çıkmaya karar verdi. Zahide engellemek istedi fakat kimseyi dinlemeye niyeti yoktu. Dizlerinin ağrısına bakmadan arka merdivenlere yöneldi ve uflaya puflaya üçüncü kata kadar tırmandı. Salonda, pencere kenarlarında bekleyen hasta yakınları vardı. Müfettişin kimseye bakacak hali yoktu.

Hüseyin’in oda kapısına geldiği zaman nefes nefeseydi.

Kapı açıldı. İçeride doktor ve hemşireler vardı. Kulak kesildi:

– Gidebilirsiniz.

– Vücut kaldırır mı?

– Akut bir vaziyet yok. Yaralarınız iyileşiyor.

– İyileşiyor muyum?

– Orada daha iyi bir bakım görmek şartıyla...

Müfettiş, Hüseyin’in çoktan ikna edilmiş olduğunu anladı. Elizabet’e kendini kaptırmıştı. Zaten Tarık Hüseyin’den başka ne beklenirdi? Görmeyeli bu çocuk çok değişmişti.

Doktor çıktıktan sonra odaya girdi. Geçmiş olsun, dedi.

Yüzüne kan gelmiş, nispeten canlanmıştı. Serumlar kalkmıştı. Saç ve sakallar uzamıştı. Üzerinde beyaz çarşaf vardı. Kolu, çarşafın üzerindeydi. Müfettişi görünce gözlerinde sevinç pırıltıları oynadı. Yüzüne gülümseme yayıldı.

– Eh, nihayet... Özledim seni müfettiş...

Müfettiş selam verdi. Elini sıkı.

– Kimi özlediğini biliyorum. İyi görünüyorsun.

– İyiyim, seni çok özleyeceğim.

– Amerika kesin, öyle mi?

– Sana kim söyledi?

– O yeşil gözlü cadı var ya...

Müfettiş güldü. Hastayı üzmemeye kararındaydı. Kendisi yüzünden bu hallere düşmüştü.

– Beni tedavi ettirecek.

– Senin o cadıya ihtiyacın yok. O sana mahkûm...

Mahkûm kelimesini vurgulu söylemişti. Âşık dememek için mahkûm demişti.

Hüseyin de güldü. Eliyle otur işareti yaptı.

Hemşire kapıda göründü. Yüzünde yarım bir gülümseme vardı.

– Ziyaretiniz kısa olursa iyi olur. Hasta için.

– Allah Allah! Bari görüşmeyelim, diye gürledi müfettiş.

Kısa bir sessizlik oldu. Zahide, duvarın kenarındaki sandalyeye oturmuş, hiçbir şeye karışmıyordu.

Müfettişle Hüseyin, ne de olsa eski ahbap idiler.

– Bana yardım etmek yerine Bush’a yardım edeceksin. Amerika işi nereden çıktı?

– Asıl sana yardım edeceğim. Hele bir iyileşeyim.

Sohbetin arasına müfettiş, “yeşil gözlü cadı”nın yaptığı tehditleri sıkıştırdı.

– Kendine iyi bak. Bunlara güven olmaz.

– Sağ ol. Allah büyük. Önemli bir görev benimki. Sonra anlatırım. Benim Yener Binbaşı, kurmay albay oldu. Ekiple bağlantılıyım. CIA’e sızıyoruz. Bu kadarını bilmen yeterli, şimdilik.

– Yerde olmak istemezdim..

Müfettiş, Tarık Hüseyin kimliğini bıraktı. Yüzünde buruk bir gülümseme dolaştı. Tarık Hüseyin’in esrarını konuşmadılar. Vakit yoktu. Ciddi şeyler konuşamadan vedalaştılar.

Hemşire gelmiş, ziyaretin bitmesini istiyordu.

Vakit geç olmuş, akşam karanlığı bastırmıştı. Oda lambasını yaktılar ve çıktılar. Koridorlar insan doluydu. Hasta yakınları köşelerde bekleyiyordu. Müfettiş, kafasını dinleyebilmek için asansörleri bırakıp merdivenlere yöneldi. Hüseyin’in Amerika’ya gidecek olması fena halde canını sıkıyordu. Bir anlamda yalnız kalıyordu. Tehditler ciddi idi. İçişleri bakanı ve müsteşar, sabahleyin telefon etmişlerdi. Olayın esrarını mutlaka çöz ve öyle gel, diyorlardı.

Konu mühimdi. Zahide kendisini sıkıştırıyor, bir an önce bu belalı şehirden gidelim, diyordu. Safa Bey, iki arada bir derede kalmıştı.

– Sana asansörle inelim, dedim. Hiç lâf dinlemiyorsun, diye söylendi Zahide.

– Hele bir inelim de. Çıkarken asansöre bineriz.

Hastane ziyareti, müfettişin zihnindeki soruları çözmeye yetmemişti. Taksi tutup Zahide’yi akrabalarına bıraktı. Kendisi Abdurrahman’la birlikte olacaktı. Delikanlıya söz vermiş, kaç gündür uğrayamamıştı.

* * *

İçi kazan gibi kaynıyordu. Şehre geleli huzur yüzü görmemişti. Abdurrahman’la sohbet etmek müfettişi rahatlatıyordu. Güçlü bir imana sahip olmak, yaratıcıya teslimiyet ve tevekkül, insana inanılmaz bir huzur veriyordu. Abdurrahman’da bunlar vardı.

Dükkâna geldiği zaman, onu kendisini bekler buldu. Yüzünde tebessüm vardı. Müfettişi yemeğe davet etti. Birlikte dükkâna iki sokak uzaklıktaki, duvarları tarihî eserlerle süslü, gizemli bir lokantaya gittiler. Müfettiş, sebze kebabı ve salata ısmarladı. Abdurrahman ona uydu.

– Size bir teklifim var. Cuma akşamları, arkadaşlarla birlikte çay içip sohbet ediyoruz. Eğer zamanınız varsa bugün sizi de götüreyim.

– Bu akşamı sana ayırdım. Program yapmakta serbestsin.

– Öyleyse gidiyoruz.

Yemekten sonra çay içtiler. Müfettiş ısrar ettiyse de Abdurrahman, yemek parasını vermesine izin vermedi. Müfettiş samimiyetle teşekkür etti. Arabaya binip şehir içinde bir süre yol aldılar. Nihayet bir sokağın başında durdular, Abdurrahman arabayı park etti.

– Geldik, dedi.

Yüksekçe bir binaya girdiler. Asansörle üçüncü kata çıkıp kapının zilini çaldılar. Orta yaşlı, ince bıyıklı, kara kaşlı, kara gözlü, güler yüzlü bir adam, kapıyı açtı, misafirleri içeriye buyur etti. İyi döşenmiş salona alındılar. Koltuklar, kütüphane, halı, evin köşelerini süsleyen çiçekler... Salonda dokuz kişi vardı. Halim selim insanlardı, içlerindeki huzur, yüzlerine yansımıştı.

Abdurrahman, tek tek herkesin elini sıktı, hal hatır sordu, müfettiş onu takip etti. Birer koltuğa oturdular. Abdurrahman, misafiri arkadaşlarına tanıttı, terör olayları ile ilgili araştırma yaptığını söyledi. Tanışmadan sonra sohbet koyulaştı.

Üniversitede öğretim görevlisi olan Reşat Bey müfettişe döndü:

“İşiniz zor. Aslında terörün ilacı hazır ama yetkililer kullanmıyor.”

“Ne gibi?”

“Terör, inançsızlık ve ırkçılık temellerine dayanıyor.

İnanan insan, adam öldürüp elini kana bulamaz. Dinimiz, adam öldürmeyi büyük günah sayar. İslamiyet, ırkçılığı da yasaklar. Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.), insanlar tarağın dişleri gibi eşittir, Arap’ın Arap olmayana üstünlüğü yoktur, buyurur. Biz dinimizi doğru dürüst öğrensek ve inancımızın gereklerini yapsak terör de olmaz ırkçılık da. Kavganın yerini kardeşlik alır, düşmanlıklar ortadan kalkar, yardımlaşma ve dayanışma başlar.

Şair, insanlar melek olsa dünya cennet olur, demiş.”

“Doğru.” dedi müfettiş. “Biz bataklık kurutmakla değil, sivrisinek avlamakla meşgulüz.”

“İrkçılık hareketleri Batı kökenli. 1789 Fransız İhtilâli ırkçılığı körükledi. İrkçılık, emperyalist Batı’nın ihraç malı. Bizi bölmek için içimize attığı bir fitne. Osmanlı, ırkçılık mikrobuna yenik düştüğü için yıkıldı. Bugün de Müslümanları bölüp parçalamak için kullanılıyor. Bu fitneyle nasıl mücadele edileceği konusunda Üstat Bediüzzaman’ın reçete hükmünde fikirleri var.”

Yerinden kalktı. Kütüphaneye gitti, bir kitap çekip yerine döndü.

Kitabın üzerinde **Tarihçe-i Hayat** yazıyordu. Sayfaları karıştırdı ve okumaya başladı.

– Üstat 1922 yılında TBMM’de yaptığı bir konuşmada şöyle der:

“Eskiden, Türk olmayan bir talebem vardı. Eski medreseimde, hamiyetli ve gayet zeki o talebem, ulûm-u diniyeden (dinî ilimler) aldığı hamiyet dersi ile her vakit derdi:

“Salih bir Türk, elbette fâsık (günahkâr) kardeşimden ve babamdan bana daha ziyade kardeştir ve akrabadır.”

Sonra aynı talebe, talihsizliğinden, sırf maddî fûnun-u cedide (yeni fenler) okumuş. Dört sene sonra, ben esaretten gelince onunla konuştum. Hamiyet-i milliye bahsi oldu. O dedi ki:

– Ben şimdi, râfizî (ehl-i sünnete aykırı düşünün) bir Kürt’ü, salih bir Türk hocasına tercih ederim. Ben de:

– Eyvah, dedim. Ne kadar bozulmuşsun!

Bir hafta çalıştım, onu kurtardım; eski hakikatli hamiyete çevirdim.

İşte ey meb’uslar! O talebenin evvelki hali, Türk milletine ne kadar lüzumu var. İkinci hali, ne kadar vatan menfaatine uygun olmadığını fikrinize havale ediyorum. Demek—farz-ı muhal olarak—siz başka yerde dünyayı dine tercih edip siyasetçe dine ehemmiyet vermeseniz de herhalde Şark vilayetlerinde din tedrisatına azamî ehemmiyet vermeniz lazım.”

– İrkçılık meselesi çok önemli. Üstat, memleketi Bitlis olması dolayısıyla zaman zaman Kürtçülük ithamına maruz kalmış. Bu ithamlara verdiği cevaplar ilginç.

Tekrar yerinden kalktı ve raftan bir kitap daha aldı. Sayfalarını karıştırdı ve okumaya başladı:

“Eğer dersiniz sana Said-i Kürdî derler. Belki sende ırkçılık fikri var; o işimize gelmiyor. Ben de derim: Hey efendiler! Eski Said ve Yeni Said’in yazdıkları meydanda. Şahit gösteriyorum ki ben, “İslamiyet, cahiliyet ırkçılığını reddeder.” kesin emrine uyararak eski zamandan beri, menfî milliyet ve ırkçılığa, Avrupa’nın bir nevi hastalığı olduğundan, öldürücü zehir nazariyle bakmışım. Avrupa o Firenk illetini İslam içine atmış, ta tefrika versin, parçalasın, yutmasına hazır olsun, diye düşünür. O Firenk illetine karşı, eskiden beri tedaviye çalıştığımı talebelerim ve bana temas edenler biliyorlar.”

– Üstat ne kadar haklı. Biz din kardeşliğini kalplere yerleştirebilsek bin yıl etle tırnak gibi yaşamış olan Türkler ve Kürtler, bin yıl daha yaşamaya devam eder. Fakat ırkçılık korkunç bir hastalık. Bulaştığı yeri

karıştırıyor, dedi müfettiş.

Reşat Bey, kitabı kapayıp önündeki sehpa koydu. Misafirleri süzdü.

Bu defa, Abdurrahman söze girdi.

– İslamiyet ırkçılığı yasaklar. Bizler Müslümanız ama Türkçülük ve Kürtçülük almış başını gidiyor. Birbirimizi kırıyoruz. Neden Avrupa hastalığı içimizde yer tutuyor? Bunca okul, kitap, gazete, dergi, televizyon, öğretmen, imam, aydın var. Hastalığı neden tedavi edemiyoruz?

Reşat Bey gülümsedi. Belli ki soru onu memnun etmişti.

– Güzel bir soru, dedi. Bu işte cahillik, büyük rol oynuyor. İman zayıflığı, insanların yanlış rota takip etmesine yol açıyor. Üstat, Doğu’nun hastalığının cahillik olduğunu bundan bir asır önce tespit etmiş, TBMM’ye kanun teklifi vermiş, Van’da Medresetü’z-Zehra adıyla bir üniversite açılmasını istemiş. Bu okulda din ilimlerle fen ilimlerinin birlikte okutulmasını arzu etmiş. Dinî ilimler kalpleri nurlandırır, fen bilimleri akılları aydınlatır. O gün bu gün bu proje hayata geçirilemedi. Ne yazık ki halkımızın kalbi ve aklı aydınlatılmadı. Aydın denen adamların büyük bir kısmının kalbi nirsuz, halk cahil. Bu sebeple Avrupa’nın attığı ırkçılık tohumu ülkemizde filizlendi, büyüdü, ağaç oldu. Avrupa, kendisi de ırkçılık hastalığına yakalandı. Bu hastalık neticesi Birinci ve İkinci Dünya Savaşlarını yaptı. Birinci Dünya Savaşı’nda 6 milyon, ikincisinde 50-60 milyon insan katledildi. Sonunda ırkçılığın çıkmaz sokak olduğu anlaşıldı. Bir daha savaş çıkmaması için Avrupa Birliğini kurdular. Eğer kafa ve gönülleri aydınlatabilirsek biz de İslam Birliği kurarız.

– Türkiye Avrupa Birliğine girmek istiyor. İslam Birliği gündemde değil, dedi Abdurrahman.

Reşat Bey yine gülümsedi:

– Biri, ötekine mani değil.

Bu sırada çaylar gelmişti. Ev sahibi herkese çayını verdi. Reşat Bey, çayından bir yudum aldı ve konuşmasına devam etti:

– Üstat, ahir zamanda tabiatçılık ve materyalizmden güç alan dinsizlik cereyanının güçlendiği ve dinleri mağlup ettiği bir zamanda Hristiyanlığın arınarak bir nevi İslamiyet’e dönüşeceğini ifade eder.

Önündeki kitabı aldı, sayfaları karıştırdı ve okumaya başladı:

“Ahir zamanda Hz. İsa’nın (a.s.) şahsiyet-i manevisinden ibaret olan hakiki İsevîlik zuhur edecek, yani Rahmet-i İlâhiyenin semasından nüzul edecek; hâlihazırdaki Hristiyanlık dini, o hakikate karşı tasaffi edecek, hurafelerden ve tahrifattan sıyrılacak, hakikat-i İslamiye ile birleşecek; manen Hristiyanlık bir nevi İslamiyete inkılap edecektir ve Kur’an’a iktida ederek o İsevîlik şahs-ı manevîsi tabi ve İslamiyet tabi olunan makamında kalacak. Din-i Hak, bu iltihak neticesinde azim bir kuvvet bulacaktır. Dinsizlik cereyanına karşı ayrı ayrı iken mağlup olan İsevîlik ve İslamiyet; ittihat neticesinde dinsizlik cereyanına galebe edip dağıtacak istidadında iken, semavat âleminde cismiyle bulunan İsa aleyhisselam, o din-i hak cereyanının başına geçeceğini, bir sadık haberci, Hz. Muhammed (a.s.m.), bir Kadir-i Külli Şey’in vadine istinat ederek haber vermiştir. Madem haber vermiş, haktır; madem Kadir-i Külli Şey, vadetmiştir, elbette yapacaktır.

Hakîm-i Zülcelal, Hz. İsa aleyhisselamı, İsa dinine ait en mühim bir hüsn-ü hâtime için, değil dünya semasında cesediyle bulunan ve hayatta olan Haz İsa, belki ahiret âleminin en uzak köşesine gitseydi ve hakikaten ölseydi, yine şöyle bir netice-i azime için ona yeniden ceset giydirip dünyaya göndermek, o Hakîm’in himmetinden uzak değil. Belki onun hikmeti öyle iktiza ettiği için vadetmiş ve vadettiği için elbette gönderecek...

Hız. İsa aleyhisselam geldiği vakit, herkes onun hakiki İsa olduğunu bilmek lazım değildir. Onun yakınları ve havassı, iman nuruyla onu tanır. Yoksa bedahat derecesinde herkes onu tanımayacaktır.”

Kitabı kapadı. Bakışlarını Abdurrahman’a çevirdi:

– Kısaca ifade etmek gerekirse ahir zamanda İsa (a.s.) gelecek, Hristiyanlığı aslına döndürerek İslâmiyetle birleştirecek. Bununla ilgili sevgili Peygamberimizin hadisleri var. Bu, kaderin bir projesi.

Peygamberimizin (a.s.m.) getirdiği mesaj böyle. O, âlemlere rahmet olarak gönderilmiş. O rahmetten, Avrupalı da hissesini alacak. Gazetelere bakın, her gün İslam'ı seçen Avrupalı, Amerikalılarla ilgili haberler var. Bu konuda Müslümanlara büyük görevler düşüyor. İslamiyet'e ayna olmamız, perde olmamamız lazım.

Reşat Bey kitaplardan pasajlar okudu, sorulan sorulara cevap verdi. Çay içildi, meyve yendi. Sohbet son derece verimli bir şekilde devam edip gitti.

Müfettiş rahatlamıştı. Memleketin içine düştüğü hastalığın tedavisini de bilen insanları vardı. Bu insanlar okullar, dershaneler açıyor; cahilliği yenmek, kardeşlik bilincini yerleştirmek için çaba harcıyorlardı. Gönlü ümitle doldu.

Ayrılırken herkesin elini tek tek sıktı. Reşat'a ve Abdurrahman'a ayrı ayrı teşekkür etti.

Geç vakit Abdurrahman, onu polis evine kadar bıraktı. Ayrılırken, her zaman beklerim, demeyi unutmadı.

* * *

Abdurrahman'la geçirdiği huzur akşamı tam bir istisna idi. Müfettiş, bu şehirde zehir zemberek günler yaşıyordu; yorgun ve bitkindi. Emniyette soruşturmalar bütün hızıyla devam ediyordu. Çevik kuvvetin silahları ve mermi kovanları incelenmiş, yapılan balistik muayene sonucu silahlar temiz çıkmıştı. Olaylarda öldürülen ve yaralananlara başkaları ateş etmişti.

Gaffar Okkan, pazartesi öğleden sonra emniyet binasında basın toplantısı yaptı. Medyanın ilgisi büyüktü. Emniyet müdürü olayları değerlendirdi. Provokasyonlardan ve provokatörlerden söz etti. Polis silahlarının temizliğini anlattı. Polisin canla başla olayların büyümesini engellediğini söyledi. Soruşturmanın çok yönlü sürdüğünü, ölüm ve yaralanmalara sebep olan silahları kimlerin kullandığını araştırdıklarını ifade etti.

Açıklamalardan sonra can alıcı soru geldi. Bir gazeteci:

– 3 ölü ve 27 yaralı var. Polislerden de yaralı var. Katil silahlar kime ait? Bir ipucuna rastlandı mı?

– Konuyu araştırıyoruz. Yeterli delillere ulaştınca açıklayacağız.

– PKK'dan mı şüphe ediyorsunuz?

– Elbette. Başkaları da olabilir. Çok yönlü araştırıyoruz.

– Mesela kimler? Provokatörler kim?

– Delillere ulaştınca gerekli açıklamayı yapacağız. Soruşturma safhasında çok şey söylemek istemiyorum. Bu toplantıyı polis silahlarının temizliğini ortaya koymak için yaptım.

– Peki, başka kim silah kullandı?

– Kalabalığı oraya toplayanlar daha iyi bilir.

Emniyet müdürü dosyaları topladı. “Basın toplantısı bitmiştir.” dedi. Basın mensuplarının odasından çıkmalarını istedi.

Toplantıdan memnun olmamıştı. Sorular, soruşturmanın en zayıf yönüne gelmişti. Safa Bey, böyle olabileceği tahmininde bulunmuştu. İhtiyar kurt, haklı çıktı, diye düşündü. Ertesi gün medyada yapılacak yorumları ve basın toplantısının veriliş biçimini merak ediyordu fakat toplantı istediği gibi geçmemişti. Karanlık noktalar, toplantıya damgasını vurmuştu.

* * *

Emniyet müdürü, yakın arkadaşları ve polis memurlarıyla Sur dibinde bir kahveye girdi. Çay içmek istiyorlardı. Taburelere oturdular. Çaylar geldi. Müdürün iç dünyası karmakarışık. Buralara ne ümitlerle gelmişti. Halkın gönlüne girecek, asayişi sağlayacak, şehri huzura kavuşturacaktı. Huzurun ve halkın bu kadar düşmanı olabileceği, aklının köşesinden bile geçmemişti. PKK ve Hizbullah elemanlarını anlıyordu ama JİTEM ve MİT'in bazı elemanlarını, CIA ve öteki istihbaratları da karşısında bulunca afallamıştı. Bu kadar karıştırıcı...

Çayından bir yudum aldı.

Zehir gibiydi. Belki de bana öyle geldi diye düşündü. İçmeyi bıraktı. Garsonu izlemeye başladı. İkide

bir dönüp masaya bakıyordu. Müdür, dilinin kekreleştğini, acılaştığını, boğazının yandığını hissetti.

- Çayda bir tuhaflık var, zehir gibi, dedi.
- Benimkisi iyi, dedi Mustafa.
- Benimki de iyi, dedi Atilla.
- Allah Allah, bir tek benimki mi acı yahu? Hayret bir şey.
- Acıysa bırakın müdürüm.

Müdür çayı yere döktü. Ağzındaki yanma devam ediyordu.

Bu sırada öteki masalardan birkaç kişi gelip müdüre hoş geldin, dediler. Emniyet müdürünü tanımışlardı. Diyarbakır Spor üzerine hoş bir sohbet başladı. Tam bu sırada Atilla ayağa kalkıp masaya doğru hızla yaklaşan bir adamın yolunu kesti.

- Hop hemşerim, yavaş ol.

Meşin gocuklu, kot pantolonlu, pos bıyıklı, iri yarı bir adam. Bakışlarında kin ve öfke vardı. Başındaki şapkayı kaşına yıkmıştı. Birden eli, beline doğru kaydı.

Müdür, olup bitenleri takip ediyordu. Hedef olduğunu anlamıştı, hızla kendini yere attı ve tabancasını çekip ateş etti. Adam, bir an sendeledi ve hızla yere düştü. Düştüğü yerden ateş etmeye çalışıyordu. Tabancasından çıkan kurşunlar, polis memuru Mehmet'i yere serdi.

Atilla, seri bir hareketle üzerine çullandı ve tabanca tutan ele tekme vurdu. Tabanca fırladı, iki metre öteye düştü. Adam, çabucak düştüğü yerden kalkıp kaçmaya çalıştı. Atilla arkasından yetişti. Çelme takıp yere düşürdü ve bağırdı:

- Kıpırdama, kurşunu yersin!

Yüzüstü yatan adamın üstüne çöktü. Bir çırpıda kollarını büküp arkadan kelepçeledi. Elinin biri kanıyordu. Mermi isabet etmişti.

- Karnım of, diye inledi.

Atilla, sırt üstü yatırıp karnına baktı. İki mermi de karnına saplanmıştı.

- Adın ne ahbap?
- Sabir.
- Soyadın?
- Özdemir... Ölüyorum. Sorgulamayı bırak da...
- Valla ecelinle öl de bizi uğraştırma.
- Alçaklar!..
- Sus ulan şerefsiz! Sana kim emir verdi?
- Oğuz Bey...
- Jandarma. Öyle mi?
- He. Kan kaybediyorum, of!..

Atilla ve Mustafa, onu ekip arabasına atıp hastaneye götürmeye karar verdiler.

Ötekiler, çoktan Mehmet'i hastaneye yetiştirme derdine düşmüşlerdi. Emniyet müdürü de aynı ekiple hastaneye hareket etti. Yol boyu karamsar düşüncelere daldı. Kendisinden ne istiyorlardı, bunu anlamıyordu. Kimsenin kötülüğünü istemiyordu. Bu yetmiyordu. Şehirde emniyet ve asayişin sağlanması PKK'yı, CIA'i ve öteki istihbarat örgütlerini rahatsız edebilirdi. Onlar karışıklık çıkarmak, buraları karıştırmak istiyorlardı. Bu kesindi ama Oğuz neden rahatsızdı? Oğuz ve İlker, vilayeteki toplantıda bunu çok açık belli etmişlerdi. Söz vermelerine rağmen emniyetle hiçbir istihbarat bilgisini paylaşmamış; üstelik cenaze merasiminde çıkan olaylarda yakaladığı provokatörleri kurtarmaya çalışmışlardı. Bu kadar cephede çarpışmak müdürü yoruyordu. Eşi ve çocuklarından uzaktaydı. Anne ve babası Adapazarı'ndaydı. Gurbetin yanı sıra birkaç cephede savaş...

Hastaneye gidince doğru acile girdiler. Mehmet derhal ameliyata alındı. Kalbine kurşun isabet etmişti. Kan kaybediyordu.

Durum vahimdi.

Emniyet müdürü, kurşun sıkan adamın itirafçı olduğundan, JİTEM’e yakınlığından emindi. Emniyete dönüşte sabaha kadar onu sorgulayacak ve bülbul gibi şakıtacaktı. Eğer emniyete dönerse...

Emniyet müdürü, o gece makamında sabahladı. Yakalanan adamları sorguladı. Kulağı hastaneden gelecek haberlerdeydi. Şemdin Kök, konuşmamakta ısrar ediyordu. Veysel Erol, Emin Sağlam, Hıdır Tutan da konuşturulamamıştı. Sabaha doğru Sabir Özdemir’in öldüğü haberi geldi. Müdürün canı sıkıldı.

Yumruğunu masaya vurdu, yerinden kalktı.

“Sanki bilmiyorsun.” diye söylendi. Vücudunu dinlendirmek için koltuğa yöneldi. Uzanıp biraz olsun dinlenecekti.

11. BÖLÜM

Cehennem Vadisinde Savaş Başlıyor...

ERTESİ GÜN müfettiş bir mesaj aldı. Rasim, kendisini Ankara'ya çağırıyor, “**Tez gel, bir değerlendirme yapalım. Bakan, müsteşar, emniyet genel müdürü seni bekliyor.**” diyordu.

Zahide kendisini sıkıştırıyor, bir an önce Ankara'ya dönmek istiyordu.

Hüseyin, hazırlıklarını çoktan yapmıştı. Akşam uçağıyla İstanbul'a dönüyordu. Yanında Elizabet vardı. Zaten kız, Hüseyin'in başından bir an bile ayrılmıyordu. Müfettişi hastanın yanında birkaç dakika durdurmayan doktorlar ve hemşireler, sarışın cadıya ses çıkarmıyorlardı. O aileden sayılıyordu. Zahide, hastaneyi çikolataya boğdu; doktorlara, hemşirelere, hizmetlilere... Sarışın cadı, sarışın melek rolü oynamasını biliyordu.

Müfettiş, bilet almak için sokağa çıktı. Zahide çok memnundu. Nihayet Ankara'ya dönüyorlardı. Bu cehennemden kurtulacaklardı. Müfettişin başına iş almasından yana değildi. Zahide, akrabalarına uğrayacaktı. Onun için sokak başında birbirlerinden ayrıldılar. Müfettiş, caddede bir süre yürüdü. Soğuk donduruyordu. Sur içindeki büroya yürüdü. 21.15'e bilet aldı.

Dükkândan sokağa adımını atar atmaz karşısına yüzü maskeli, eli silahlı iki kişi çıktı. “Ellerini havaya! Sırtını duvara dön!”

Müfettiş afalladı. Denenleri yapmakta tereddüt etti. Maskeli adam, silahı yüzüne doğrulttu, emri tekrarladı.

Müfettişin başka şansı kalmamıştı. Duvara ellerini dayadı. Maskeli adamlar, bir çırpıda üstünü aradılar. Tabancasını çekip aldılar.

– Arabaya yürü!

Müfettiş arabaya biner binmez, içeride oturan biri, burnuna eter tuttu. Bir el gözlerini kapattı. Sonra bir poşu ile gözleri bağlandı. Bu sırada araba hareket etmişti. Maskeli adamlar, müfettiş bayılana kadar burnuna eter tutmaya devam ettiler.

* * *

Zahide, akşama kadar müfettişten haber bekledi. Diken üstündeydi. Hâlbuki bilet alıp emniyete uğrayacak ve emniyet müdürüyle vedalaşıp dönecekti. Emniyet müdürünü aradı. Emniyete uğramamıştı. Cep telefonu cevap vermiyordu. Hastaneyi aradı. Oraya da gitmemişti. İçi kan ağlıyordu. Emniyet müdürlüğüne gitti. Gaffar Okkan'a durumu anlattı. Emniyet alarmı geçirildi ama akşama kadar müfettişin izine rastlanamadı. Zahide, havaalanına gidip 19.30'da İstanbul'a gidecek olan Hüseyin ve Elizabet'i buldu. Gün boyu onlar da görmemişlerdi. Hüseyin'in fena canı sıkıldı fakat yapacağı bir şey yoktu. Sol kol alçıdaydı, sol ayak yürümüyordu. Cep telefonu ile aramadık insan bırakmadı. Emniyet müdürü, polis evi santrali, dostlar, tanıdıklar... Müfettişi gören yoktu. Elizabet, renk vermemeye çalışıyordu ama üzülmediği söylenemezdi. Buz dağları gibi soğuktu.

Zahide, eli ayağı buz kesmiş olarak havaalanından şehre döndü. Uçak bileti satan büroya uğradı. Onur Air'den 21.15 uçağına altı kişilik bilet alınmış ve paraları ödenmişti. Ne yapacağını şaşırdı. Tekrar emniyet müdürlüğüne geldi. Artık iki gözü iki çeşmeydi. Durmadan ağlıyor ve gözyaşlarını mendile siliyordu. Gaffar Okkan, bütün maharetini kullanarak sağa sola emir veriyor, müfettişi aratıyordu. İlker ve Oğuz'a varıncaya kadar telefon etti, ricada bulundu. Ama kimse izine rastlamamıştı. Yer yarılmış, içine girmişti.

İkinci gün, üçüncü gün, beşinci gün... Zahide, aramalardan bir netice alamayınca çaresiz Ankara'ya döndü. Azmi'yi ve annesini getirmekten vazgeçmişti. Kendi derdi kendine yetiyordu. Korktuğu başına gelmiş, müfettişi cehennem vadisinde kaybetmişti.

Eve döndüğünün ertesi akşamı, sofraya oturdu. Kaç gündür bir şey yememişti. Yine de canı bir şey istemiyordu ama açlıktan da bitkin hale düşmüştü. Sofra hazırlamaya karar verdi. Yağda yumurta pişirdi, çay yaptı. Masaya zeytin, peynir getirdi. Ne bulduysa onu atıştıracaktı. Saat 19'a geliyordu. Haber

dinlemek üzere televizyonu açtı.

Haber saati başlar başlamaz, ağzına aldığı lokmaları yutmayı unuttu. İlk haber, Diyarbakır'dandı ve **Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'a** suikast düzenlenmişti. Ekranı, hurdaya dönmüş arabalar, yerlere serilmiş polis memurları, motosikletler kapladı. Spiker makineli tüfek gibi sayıyordu:

“Olay yerinde çok sayıda kalaşnikof mermisi bulundu. Görgü şahitleri, emniyet müdürlüğüne çok yakın bir mesafede Sezai Karakoç Bulvarı'nın 500 metre ötesinde Et ve Balık Kurumu'nun önündeki Şehitlik Kavşağı'nda, önce emniyet müdürüne eskortluk eden motosikletli polislerin tarandığını, sonra koruma arabalarının, sonra da Gaffar Okkan'ın makineli tüfek ateşine tutulduğunu anlatıyor. Gaffar Okkan olay yerinde can verdi. Okkan'la birlikte can veren polislerin adları şöyle:

Mustafa Dinçer, Atilla Durmuş, Mehmet Sepetçi, Selahattin Boyacı, Mehmet Kamalı.

Olay yerinde 469 boş kovan mermisi bulundu. 16 kalaşnikof kullanıldığı tahmin ediliyor. Hizbullah'ın sembol silahı takarow tabancaya ait 10; 9 mm çapında dört ayrı tabancaya ait 48 mermi kovani toplandı. Olaya çok sayıda teröristin katıldığı tahmin ediliyor. Görgü şahitleri farklı sayılar telaffuz ediyorlar.”

Zahide'nin elindeki çatal yere düştü, çay bardağı masanın üzerine devrildi. Zeytin tabağı masadan yuvarlandı, zeytinler yere döküldü. Kadıncağız, dökülenleri toplamak için harekete geçmedi. Kanı donmuş, gözleri televizyona çivilenmiş, âdeta nerede olduğunu unutmuştu.

Televizyon spikeri olayı anlatmaya devam ediyordu:

“Sayın seyirciler, 7'den 70'e Diyarbakırlıları yasa boğan olay şöyle gelişti: Emniyet Müdürü Gaffar Okkan, eskortlarıyla mezarlığa yaklaşınca önce mezarlığın yakınındaki trafodan caddenin elektrikleri kesildi. Tam bu sırada saldırı başladı. Öndeki motosikletlilere dört adet el bombası fırlatıldı fakat bunlardan sadece bir tanesi patladı. Motosikletli polisler yere yuvarlandı. Makam aracının önünde bulunan koruma aracı, yere düşen polisleri ezmek için yolun ters istikametine geçti. Bu sırada Okkan'ın makam aracına, kulakları sağır eden kurşun yağmuru yağmaya başladı. Kısa sürede araca dört bir taraftan kurşun yağdı. Çapraz ateşe tutulan makam aracı hızlandı, zor da olsa ilk ateş çemberinden kurtuldu. Fakat yolun biraz ilerisinde konuşlanan ikinci grubun çapraz ateşine yakalandı. Kontrolden çıkan araç, ancak yol kenarındaki refüje çarparak durabildi. Suikastçılar, işi tesadüfe bırakmak istemediler. Okkan'ın hayatta olmadığından emin olmak istiyorlardı. Hemen aracın yanına gidip sigorta atışı denilen yakın mesafeden baş ve göğüs bölümüne kalaşnikoflarla ateş etmeye başladılar. Bir başka grup da yerde yatan motosikletli polislerin başına geldi ve kafalarına ateş etmeye başladı. Gaffar Okkan, başına isabet eden 7, vücuduna saplanan 17 kurşun sonucu, toplam 17 kurşunla hayata gözlerini yumdu.

Her şey, birkaç dakika içinde olup bitti. Cumhuriyet tarihinin en organize suikastı, birkaç dakikaya sığdırıldı. Geride 6 ölü, 4 yaralı polis var.

Yaralı polisler, merkezi arayarak saldırıya uğradıklarını söylediler ve yaralıları hastaneye kaldırmak için ambulans istediler.

Güvenlik güçleri, olay yerine geldiğinde yüzlerce boş mermi kovani ve kanlar içinde yatan cesetlerle karşılaştılar. Saldırının gerçekleştiği alanın 100 metre ilerisinde karakol bulunmasına rağmen, katillerin yakayı ele vermeden olay yerinden kaçması, herkesi şaşkına çevirdi.

Emniyet Müdürü Gaffar Okkan'ın kısa sürede halkın gönlünü kazandığı fakat çıkar çevrelerinin, silah ve uyuşturucu kaçakçılarının işini bozduğu bildiriliyor. İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, Okkan'ın kanının yerde kalmayacağını, olayın faillerinin bulunacağını söyledi. Yarın içişleri bakanı ve emniyet genel müdürü Diyarbakır'a gidiyorlar, olay yerinde inceleme yapacaklar. Olay çok yönlü soruşturuluyor.

Sayın seyirciler, Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan, eli kanlı terör örgütü Hizbullah'ı bitiren müdür olarak da biliniyor. İtirafçı Abdülkadir Aygan'ın itiraflarından hareketle örgüt

elemanlarını yakalamaya yönelik 250 operasyon yapan Okkan, örgüte ait 20 bin sayfalık doküman ele geçirdi. Operasyonlar sonucu yakalanan örgüt elemanı sayısı ise 3300'ü bulmuştu.”

Zahide yemeyi unuttu, müfettişi düşündü. En yakın dostunu kurşunlamışlardı. Onun içinde ölüm çanları çalıyor olmalıydı. Hüngür hüngür ağlamaya başladı. Televizyona davet edilen bir terör uzmanı olayı yorumluyordu. Zahide kulak kabarttı:

“Takarov marka tabanca bir simge. Olay, çoktan çökmüş olan Hizbullah’ın günah defterine yazılmak isteniyor. Hizbullah, Gaffar Okkan’ın çok uğraştığı bir örgüt. Lideri, neredeyse bir yıl önce öldürülen ve askerî kanadı çökertilen bir örgütün böylesine organize bir cinayeti işlemesi oldukça zor. Diyarbakır gibi beş bine yakın polisin görev yaptığı bir şehirde, 15-20 kişinin bir araya gelip cinayet işlemesi, insana başka güçleri düşündürüyor. Olayda çapraz ateş ve hedefe yaklaşarak kafaya sigorta atışı denilen yöntem uygulanmış. Bu metodu dünyada sadece MOSSAD uygular. Hizbullah’ın askerî kanadı içinden seçilen 21-22 kişiye, MOSSAD’ın Türkiye’de gizli bir yerde, bu anlamda profesyonel eğitim verdiği biliniyor. Bu kişiler, örgütün kırsalda, özellikle hiç operasyon yapılmamış, el değmemiş Karacadağ bölgesinden gelmiş. Örgüt lideri Hüseyin Velioğlu öldürülmeden önce de örgütün askerî kanadı, başkaları tarafından eğitiliyor. Hizbullah içine Yezidilerin katılmasında da MOSSAD’ın etkili olduğu biliniyor. Müslümanın terörist kelimesi ile birlikte anılması ve İslamî terör denmesi MOSSAD’ın oyununa gelmek anlamına gelir.”

Zahide dalıp gitmişti. Dağda müfettişle tanıştıkları, birlikte dereden su almaya gittikleri günler aklına düştü. Birlikte nöbet tutmuşlar, bit öldürmüşler, mağarada günlerce tartışmalar yapmış, sohbetler etmişlerdi. Aylar sonra bir jandarma operasyonu ile kurtarılmışlardı. Binbaşı Ersever’e o gün çok minnet duymuştu. Kendilerini helikopterle alıp Diyarbakır’a getirmişti. Sonra günlerce hastanede kalmış ve tedavi görmüştü. Müfettiş, sürekli kendisini arayarak iyileşmesi için doktorlarla ve hemşirelerle görüşmüştü. Hastaneden çıkacağı zaman Diyarbakır’a gelmiş, taburcu olurken yanında bulunmuştu. Sonra Ankara’ya gelmiş ve evlenmişlerdi. Birlikte geçen güzel günlerden sonra acı günler kapısını çalmıştı.

Hıçkırığa tutuldu. Islanan mendilini gözlerine bastırdı. Sarsıla sarsıla ağlamaya başladı.

* * *

Hüseyin, Sultanahmet Camii’ni Elizabet’e gezdirirken çok mutluydu. Kız, caminin güzelliğine, süslemelerine, çinilerine, mimarisine bayılmıştı. Cami, harikulâde bir mimarî anıttı. Asırlara meydan okuyan ve çiçeklerinin rengi hiç solmayan çiniler, ziyaretçilerin gözlerini kamaştırıyordu... Duvarlardaki tezhip motifleri harikuladeydi. Kapı, pencere ve kürsülerdeki oymacılık sanatı harikuladeydi.

– Burada iman, harikalar meydana getirmiş. İnanılmaz bir güzellik.

– Mavi cami, her ziyaretçiyi büyüler.

– Yüksek bir düşünce, ancak bu fevkalâde sanatı vücuda getirebilir. Bu sanatın arkasından fevkalade yüksek bir düşünce olmalı.

– İlhamın kaynağı, çoğu zaman imandır.

– İslam inancı, yüksek bir ilham kaynağı o zaman.

– Aynı yüksek ilhamı, Gırnata, Sevilla ve Kurtuba’da görürsün.

– Roma’da da.

– Evet, evet...

– Sende dinî kıskançlık yok. Roma’yı kıskanmadın.

– Hristiyanlık kutsal bir din. İncil kutsal kitap. Neden kıskanayım?

– İsa...

– Hz. İsa, bizim de peygamberimiz. Onu çok severiz.

– Olamaz.

– Seni İsa Amcama şikâyet ederim.

– O kim?

– Amcam.

– Adı İsa mı?

– Evet.

– Olamaz.

– Seninle bir telefon rehberine bakabiliriz. Sayısız İsa, Musa, Harun, İbrahim adı görürsün. İslam bütün semavi dinleri kapsar. Onların yeni bir anlatımıdır, yeni bir din değildir.

Elizabet, yüreğinde tatlı bir huzur melteminin estiğini hissetti. Caminin sol arka tarafındaki sütuna sırtını verdi. Muhteşem kubbe gözlerinin önündeydi. Yere diz çöktü, oturdu. Böylesine tatlı huzur melteminin başka bir yerde estiğini hiç hissetmemişti. Bu huzurun tadını çıkarmalıydı. Hüseyin’e işaret etti, otur, dedi. Bir saate yakın konuşmadan oturdular. Elizabet’in yüreği; estetik, ahenk, mimarî güzellik, iman, ilham, huzur kelimeleri ile dopdoluydu. Çinilerde açan çiçekler, duvarları bahçeye çeviren tezhip çiçekleri, yazıların ihtişamı, onu bambaşka bir âleme alıp götürdü. Mavi Cami’de gönlünü tam bir huzur atmosferi kuşatmıştı. Nefes alıp verirken huzur soluyordu.

Yüreği dinginleşmiş, gam ve tasalardan sıyrılmıştı.

İçine epey huzur havası çektikten sonra yavaş yavaş yerinden kalktı. Hüseyin’in elinden tutup onu da kaldırdı. Sükûnet dolu adımlarla camiden çıktılar. Bahçede ulu çınarlar, aynı huzur ve sükûneti soluyordu. Çimen ve çiçeklerin arasında yürümeye başladılar. Bu sırada öğle ezanı okunmaya başladı. Şiir güzelliğinde bir ezan çağlayanı, minarelerden gönüllere serpiliyordu. Sultanahmet’in kine paralel başka bir ezan çağlayanı daha yüreklere döküldü. Firuz Ağa Camii müezzini ile Sultanahmet’in müezzini birlikte okuyorlardı. Minarelerden semaya akan “Allahuekber”, “eşhedü enla ilahe illallah” sözleri; kulakların tozunu alıyor, gönüllerin pasını siliyor, ruhları bambaşka bir âleme alıp götürüyordu.

Elizabet, parktaki kanepeye oturdu ve ezanı dinlemeye başladı.

“İnsan sesi, bu kadar güzelleşebilir. Sanki şelâle çağıltısı.”

Ezanı sonuna kadar dinledi.

“Minarelerin zarafetine bayıldım. Taş, bu kadar güzel olabilir. Caminin ahengi beni mest etti. Gel camiye dönelim.”

Geri döndüler. Hüseyin, şadırvanda abdest aldı. Birlikte içeri girdiler. Elizabet, hanımlar kısmında namazı seyretti. İnsanların tam bir huzur ve tevekkülle camiye gelişi dikkatini çekti. Huzurla Rablerine dönüyor, sükûnetle dua ve niyazda bulunuyorlardı. Kendi kendine, insanlara huzur ve mutluluk veren bu dinin doğru olduğuna kanaat getirdi.

Hüseyin çoktan cemaate karışmış, safta namaza durmuştu.

Namazdan sonra cami hocasıyla kısa süre sohbet ettiler. Elizabet, ezanın ve namazın anlamını sordu.

Hoca nazik bir adamdı. İmam odasına davet etti. Şark minderlerine oturup sohbete başladılar. Duvardaki dolaplar kitap doluydu. İslamiyet kitaba, bilgiye önem veriyordu. Hoca, misafirlerine yeniden hoş geldin, dedikten sonra ezanın ve namazın manasını anlattı.

Ezanla müminlerin ibadete çağırılması, Elizabet’in çok hoşuna gitti. Ezan, sadece ses değil, musiki idi. Ezanın farklı makamları olduğunu ve farklı zamanlarda, farklı makamlarda ezan okunduğunu öğrenince şaşırdı.

“Bu çağrı, başka dinden birini rahatsız etmez, herkes hoşlanabilir.”

Emrullah Hoca, ezan sesini yazın sabah 4.30’da dinleyen İsviçreli bir hanımın hikâyesini anlattı.

“İsviçreli hanım, yakın otellerden birinde kalıyormuş. Sabahın alacakaranlığında harikulâde güzel bir ses duymuş. Kimseye ne olduğunu soramamış. Herkes uyuyor. Sabah kahvaltısında oteldekilere duyduğu sesin ne sesi olduğunu sormuş. Ezan demişler. Anlamını sormuş. Ezan, sizin gibi, onun da çok hoşuna gitmiş. Öğleyin geldi, benimle tanıştı. Ezan ve İslam üzerine sohbet ettik. Burada kaldığı sürece her sabah kalkıp ezanı dinlediğini söyledi. Giderken de ezan sesini teybe alıp gitti. Memleketinde de dinleyecekti. Ezan sesinde, ruha ferahlık veren bir ahenk buluyordu. Bir yıl sonra tekrar geldi. Tekrar görüşüp uzun sohbetler ettik. Kur’an’ı okumuş, İslamiyet üzerine epeyce inceleme yapmıştı. Sonraki seneler tekrar tekrar geldi. Neticede buradan memleketine Müslüman döndü.”

- Müslüman olmanın şartı nedir?
- Ezanı dinlemek ve çağrısına inanmak.
- Açar mısınız?
- Allah'ın bir olduğuna ve Hz. Muhammed'in (a.s.m.) O'nun elçisi olduğuna inanmak.
- Bu kadar mı?
- Evet, bu kadar.
- Son derece sade ve yalın. Ne Tanrı'nın oğlu var, ne kızı, ne eşi, ne ortağı.

Sohbet, Elizabet'in çok hoşuna gitti. Özellikle İslamiyetin öteki dinleri reddetmemesi, İsa, Musa, İbrahim gibi peygamberleri kabul etmesi, Müslümanların İncil, Tevrat ve Zebur'a inanmalarını fevkalade güzel buldu.

Bu arada hoca, evli olup olmadıklarını sordu. Nişanlı olduklarını öğrenince düğününe çağırın, nikâhınızı ben kıyayım, diye iltifat etti. Hüseyin, Amerika'ya gideceklerini söyledi.

- İsterseniz bizim nikâhı şimdiden kıyın, ben Amerikalarda hoca aramayayım, dedi.

Elizabet'le göz göze geldiler.

- Ne dersin?

- Bilmem, evlenmemiz şart mı? Arkadaşız.

- Nikâhsız arkadaşlık ateştir, dedi Emrullah Hoca.

Sohbet başka bir mecraya kaydı. Elizabet, nikâhsız beraberliğinin insanı ateşe götüreceğini ve hele Hüseyin'i huzursuz edeceğini öğrenince nikâha razı oldu. İki şahit çağırılarak nikâhları kıyıldı. Hoca güzel ve iç açıcı dualar etti. Amerika'ya varınca resmî nikâh yaptırmaya karar verdiler. Camiden içleri huzur dolu olarak ayrıldılar.

Ayasofya'ya bakan kapıdan çıktılar, çınar, çimen ve çiçeklerin arasından yürüdüler. Meydan alabildiğini yeşildi, âdeta cennet bahçesini andırıyordu. Sultanahmet Camii, Sultanahmet Türbesi, Ayasofya, meydan... Tam bir cennetî köşeydi. Zehir zemberek Diyarbakır günlerinden sonra İstanbul'u gezmek harika bir zevkti.

Hüseyin'in mutluluğu, türbenin köşesindeki gazete satan kulübeye gelinceye kadar sürdü. Sabahtan beri gazetelere bakmaya fırsat bulamamıştı. Manşetleri görünce yıkıldı. Hepsi Gaffar Okkan cinayetini sürmanşet vermişlerdi. Bir tanesini aldı, sağ eliyle tutmaya çalışarak okudu. Emniyet müdürü ve beş polis feci şekilde öldürülmüştü. Yüreği parçalandı. Hemen kulübenin karşısındaki kanepeye oturdu. Gözyaşlarını tutamıyor, sarsıla sarsıla ağlıyordu.

Şimdi ne yapmalıydı? Elizabet'i bırakıp geri mi dönmeliydi? Müfettiş kayıptı. İki acı birden yüreğini kavuruyor, içinde cehennem volkanları kaynıyordu. Gazete elini ateş gibi yakıyor; harfler gözlerine ok gibi saplanıyor, yüreği cehennem gibi yanıyordu. Hayalleri, onu alıp Diyarbakır'ın barut, duman, kan, kin kokan sokaklarına götürdü. Hüseyin, Sultanahmet'te ve kendinde değildi.

Yeni bir karar vermek zorundaydı. Albay Yener'i aradı. Diyarbakır'a dönmek istediğini söyledi.

- Hayır, dedi albay. Sen yoluna devam et. Biz gerekeni yaparız. Gaffarlar tükenmez. Biz bir ölür, bin diriliriz. Bir Gaffar bulur, oraya göndeririz. İçişleri bakanı ile görüşeceğim. Bakan olay yerinde. Gerekirse başka görevlendirmeler yaparız.

- Müfettiş...

- Arıyoruz. Sırf onun için bir düzine adam görevlendirdik. Takip ediyoruz.

- Benim orada olmam lazım.

– Hayır. Sen tanınan birisin. Hava alanına iner inmez takip ediliyorsun. Tanınmayan biri lazım. Yoluna devam et. Müfettişi de katilleri de buluruz Allah'ın izniyle.

- Peki, ama...

- Biletin alındı. 22.30 uçağıyla uçuyorsun. Yanındakine dikkat et. Seni zehirlemesin.

- İlker ve Oğuz...

- Hücum sırası bizde. Taşlar yerinden oynayacak. İkisi de tepe taklak olacak.

Hüseyin, hayal kırıklığı ile telefonu kapattı. Diyarbakır'a dönmeyi, müfettişi bulmayı, Okkan'ın katillerini kovalamayı öylesine istiyordu ki...

Elizabet koluna girdi. Teselli etmek için bir sürü dil döktü. Caddeyi geçip cafeye oturdular. Acı birer kahve içtikten sonra Cankurtaran sahilindeki otele döndüler. Hüseyin'in gözyaşları dinmiyor, yüreğindeki yara durmadan kanıyor, kanıyor, kanıyordu. Yürek acısı, kolunun ve kasıklarının acısını bastırmıştı.

Otele gidince yatağına uzandı. Uçuş saatine kadar yatacaktı. Elizabet, günlerce uğraşacak, elinden gelen iyiliği yapacak fakat Kürtçe kursunda tanıdığı neşeli, güler yüzlü, iyimser Hüseyin'i bulamayacaktı. Hatta hastanede yatan fakat ümitle iyileşeceği günü bekleyen genci de çok arayacaktı.

Havaalanına bir taksiyle gittiler. Pasaport kontrolünden sonra, Elizabet'in desteği ile uçağa kadar gitti. Bedeni iyileşiyordu fakat morali fena bozulmuştu. Konuşmuyor, uzaklara bakıyor ve somurtuyordu.

Elizabet, onun psikolojik desteğe ihtiyacı olduğu düşüncesiyle yanından ayrılmıyor, bir dediğini iki etmiyordu. Her zamanki sevimli ve iyimser Hüseyin gitmiş, yerine bambaşka biri gelmişti. Konuşmuyor, gülmüyor, acılar içinde kıvranıyordu.

Gece yolculuğu boyunca uyudu ve gözlerini hiç açmadı.

12. BÖLÜM

İkiz Kuleler Havaya Uçacak...

NEW YORK'A indiklerinde vakit sabahtı. Gece boyu uçmuşlardı. New York sisli ve bulutluydu. Hava soğuktu. Hava alanı vıcık vıcık uçak doluydu. Sanki herkes yolcuydu, herkes uçuyordu.

Uçaktan indikten sonra, valizleri almak için bir süre beklediler. Hüseyin kendini koyvermişti, yürüyemiyordu. Elizabet, tekerlekli bir sandalye bulup geldi, onu oturttu. Valizleri aldıktan sonra dışarı çıktılar ve bir taksi çağırdılar. Elizabet'in şehir merkezine yakın evine gideceklerdi.

Taksiye bindikten sonra Hüseyin, kendisini beş sene öncesinde buldu. Buraya eğitim için gelmişti. Bir askerî üsse inmişlerdi. İki takım idiler. Orada misafir edilmiş ve kısa süreli eğitim görmüşlerdi.

Taksi onları 49. Avenue'daki 53 numaralı eve getirdi. Şoför Sivaslı bir delikanlıydı. 12 senedir New York'taydı fakat buralara ısınamamıştı. Gönlü hep Sivas'ta, hatta Kangal'ındaydı. Babasının tarlalarını ekmeyi, koyunlarını otlatmayı hayal ediyordu. Burada iktisat okumuş, doktora başlamıştı, bir an önce çalışmayı tamamlamak istiyordu fakat konu zordu. Doktora çalışması uzadığı için YÖK bursunu kesmiş, bu sebeple Sinan çalışmaya mecbur kalmıştı.

Üçüncü kata asansörle çıktılar. Hüseyin'in ricası üzerine Sinan, valizleri taşımaya yardım etti. Eşyayı taşıdıktan sonra birlikte bir nescafe içtiler. Sinan, Türkiye haberlerini takip ediyordu. Gaffar Okkan'ın öldürülmesi, Bush'un Ortadoğu politikaları, Türkiye üzerine uzun uzun konuştular. Sinan, hiç de iyi olmayan şeyler söylüyordu. Kahvesini bitirip sehpa koydu:

“Bush savaşçı bir adam, dünyayı kana bulayacak. Medya, kendisiyle alay ediyor, geri zekâlı diye yazılıp çiziliyor, Teksaslı köylü, deniyor. Avrupalılar ciddiye almıyor. Adam kendini ispatlamak isteyecek.”

Kara yağız, kara kaşlı, kara gözlü Anadolu çocuğunun yorumları Hüseyin'i iyice tedirgin etti. Dünyayı ve kendisini zor günler bekliyordu. Sinan kartını verdi.

– Görüşelim, dedi. Vedalaştılar.

Sinan gittikten sonra Elizabet, Hüseyin'in koltuğuna girdi. İki oda, koca bir salon, koca bir mutfak ve bir banyodan ibaret evi gezdirdi. Sade döşenmişti. Odanın biri oturma odası olarak kullanılıyordu. Koltuklar, vitrin, sehpa, televizyon, bilgisayar ve çalışma masası vardı. Öteki odada yatak, lila renk divan, beyaz elbise dolabı, ütü masası, komodinler, saç kurutma makinesi, duvara monte edilmiş bir kitaplık vardı.

Ev turundan sonra Elizabet, Hüseyin'i divan üzerine oturttu, **Time** dergisini uzattı. O, dergiyi karıştırırken kendisi gidip duş aldı. Aynanın önünde saçlarını kuruttu. Gözlerine far çekti, kirpiklerine rimel sürdü, dudaklarına hafif bir kırmızılık verdi. Saçlarına gül kokusu parfüm sıktı. Gülümseyerek aynanın önünden kalktı. Divanın üzerine uzanmış olan Hüseyin'in yanına geldi.

Hüseyin'in kafasında müfettiş, Gaffar Okkan cinayeti, Şemdin Kök, patlayan bombalar, havaya uçan arabalar, kurtlar cehennemi Diyarbakır sokakları vardı. Hangi sokakta arama yaparsa içine tıklandığı inde müfettişi bulabileceğini düşünüyordu.

Elizabet'in yanına geldiğini hissedince kendini hafif kenara aldı. Sağ eliyle onun elini aradı. Ruhunu, cehennem vadisinden çekip alacak bir el arıyordu. Sonunda bulduğunu sandı.

– Seni seviyorum, diye fısıldadı.

Elizabet de fısıltıyla cevap verdi:

– Ben de seni sevgilim...

* * *

24 saat deliksiz bir uykuya dalacağını sanmıştı fakat öyle olmadı. Gece yarısı uyandı. Sinan'ı aramayı düşündü. En iyisi internete girip Diyarbakır'da olup bitenleri takip etmektir. Bir haber portalına girdi. Herkes gözyaşı döküyordu:

“Okkan için gözyaşı”, “Bütün şehir ağlıyor”, “Hiçbir emniyet müdürü bu kadar sevilmemiştir” “300 operasyon”, “300'den fazla kişi gözaltına alındı.”

Haberin devamı vardı: “Dicle Nehri’ne doğru uzanan tek katlı evlerde yapılan operasyonlarda çok sayıda zanlı ele geçirildi ve gözaltına alındı. Eylemcilerin şehri terk etme ihtimali göz önünde bulundurularak operasyonlar komşu şehirlere kaydırıldı. Batman, Bitlis, Şanlıurfa, Gaziantep, Şırnak, Malatya, Elazığ ve Adıyaman’da operasyonlar düzenleniyor.

Diyarbakır Bağlar semtindeki Sento Caddesi’nde yapılan bir operasyonda suikasta katıldığı belirlenen Mehmet Fidancı ele geçirildi. Olaya katıldığı sanılan 15 Hizbullah tetikçisinin daha isimleri belirlendi. Yeni emniyet müdürü Atilla Çınar, yapılan operasyonlarda Hizbullah sorumlusu Hasan Sariağaç’ın ölü ele geçirildiğini açıkladı. Örgüt evinde olayda kullanılan bir kalaşnikof silah da ele geçirildi.”

Gazete manşetleri, suikast haberleri, açıklamalar, yorumlar...

Bu sırada Messenger’a “**Sokrates oturumu açtı**” haberi düştü.

“Selam New Yorklu. Sokrates seninle konuşuyor. Sen Eflatun’sun. Elizabet, Afrodit. Hemen gerekli değişimi yap. 10 dakika sonra arıyorum.”

Messenger’dan çıktı. Hotmail’e girdi. Yeni bir mail ve Messenger adresi aldı. Tekrar haberlere bakmak için haber sitelerini taramaya başladı.

“Fidancı, suikastın 26 tetikçi tarafından gerçekleştirildiğini söyledi.” Haberin ayrıntıları vardı. Fidancı, Eflatun Caddesi’ne geldiğini, kendisine bir el bombası, bir kalaşnikof ve bir takarow marka tabanca verildiğini anlatıyordu. Haberde kimin verdiği kaydedilmiyordu. Hizbullah, taşeron bir örgüt konumundaydı.

Sokrates tekrar oturumu açtı ve “sa” yazdı.

Hüseyin, “as” yazdı.

“Tamam, burada gerekli tedbirleri alıyoruz. Kendini oraya ada.”

Eflatun, tamam, yazıp vedalaştı. Zira alçıdaki kolu tuşları kullanırken acıyordu. Karın ve kasıkları da sancılanmaya başlamıştı.

Elizabet’in yanına döndü. Kız, yeşil gözlerini açtı. Gülümsedi. Kalın dudakları gül gibi açmıştı. Beyaz dişleri inci gibi parlıyordu. Hüseyin yanına uzandı. Yüzü buruşmuştu. Yarası sancılanıyordu.

– Türkiye ile görüştün, değil mi?

Başını salladı.

– Haberler kötü mü?

Hüseyin yine başını salladı.

– Yaralardan gelen haberler daha kötü. Bir hastaneye gitmeliyim galiba.

Gözlerini yumdu. Müfettiş aklına düştü. Zahide’yi düşündü. Kadıncağızı yalnız ve çaresiz bırakmıştı. Bulduğu ilk fırsatta Diyarbakır’a dönmeliydi.

– Sevgilim, Başkan Bush rahatsız. İtibarsızlıktan muzdarip. Nasıl karizma yapabilir?

Hüseyin, Elizabet’in görevde olduğunu hissetti. İpe sapa gelmez şeyler söylelemeliydi.

– Savaş çıkarsın. Kazanırsa itibarı artar.

– Nasıl bir savaş?

– Petrol tüketimi artıyor. Petrol bölgelerini işgal ederse başkanın itibarı artar. Nükleer silahı olan Rusya, Çin, Hindistan gibi ülkelere saldırılamaz ya...

– Amerika demokrat bir ülke, dünya barışı için çalışıyor. Savaş... Kamuoyunu buna nasıl ikna edecek?

– Kolay. Amerika’nın sembolü ne?

– Özgürlük Anıtı.

– O olmaz. Amerika’nın gücünü sembolize eden bir şey söyle.

– Dünya Ticaret Merkezi.

– Orayı havaya uçurur, fundamentalistler Amerika’ya savaş açtı, Amerika kendini savunmak zorunda der, olur biter.

– Ciddi misin?

– Neden ciddi olacaktım sizin yamyam başkan imaj düzeltecek diye...

– Savaş ve imaj. Bu fikre başkanın balıklama atlayacağından eminim.

– Ciddi olamazsın.

– Kalıbımı basarım bu fikre bayılacak. Bizim şefe mesaj geçeyim.

Hüseyin’in yanağına bir buse kondurup yerinden kalktı. Öbür odaya geçip cepten birini aradı. Çok ciddi konuşuyordu. Uzun bir telefon görüşmesinden sonra Hüseyin’in yanına döndü.

– Sevgilim, beni büroya çağırıyorlar, fikir harika, diyorlar.

– Akıllarını peynir ekmekle yemişler.

– Fikrin patenti sana ait, unutma.

Elizabet hızla giyindi. Çantasını kaptı, silahını aldı, ceketini giydi, fularını taktı.

– Akşama dönerim, gecikirsem merak etme.

Hüseyin şaşkındı. Dalga geçmek için söylediği şeylerin böylesine ciddiye alınacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

– Galiba ok yaydan çıktı, dilim kurusaydı da bu deli saçması şeyleri söylemeseydim.

Başını yastığa koydu ve dişlerini sıktı. Acıları tazelenmişti. Vücudu külçe gibiydi, beyni zonkluyordu. Gece boyu dinlenememişti. Gözlerini kapadı. Çok geçmeden uykuya daldı.

* * *

Uyanınca lavaboya gitti. Bir süre aynada kendini seyretti. Saçlarına ak düşmüştü. Yüzü solgundu. Epey yıpranmışım, diye mırıldandı. Kollarını sıvadı, abdest aldı. Salona geçip namaz kıldı. Duadan sonra Kur’an okudu. Sonra kalkıp bilgisayarın başına geçti. Sokrates’e mail attı:

“Yakında Manhattan’daki Dünya Ticaret Merkezi bombalanacak. Dünya terör savaşının eşiğinde. Eflatun”

Sayfaya gelmiş mailleri gözden geçirdi. Gazete başlıklarına baktı. Diyarbakır, Gaffar Okkan’a yas tutuyordu. Manşetler törene ayrılmıştı. Köşe yazarları, bir bürokratın bu kadar sevilmesine hem şaşırılmış hem de hayran olmuşlardı. Ölüye methiyeler diziyorlardı.

“Rahmetli, yaşamalıydı da bu methiyeleri görmeliydi.” diye mırıldandı.

Flaş haber gözüne ilişti, Amerika’nın Pakistan büyükelçisi, Afganistan ve Pakistan dışişleri bakanları ile görüşmüş, Orta Asya petrollerini Hint Okyanusu’na akıtmak isteyen ABD şirketlerine engel olmamalarını istemiş, aksi halde neticesine katlanacakları tehdidinde bulunmuştu. Dünya Ticaret Merkezi havaya uçurulursa hedef belli idi. Amerika, Orta Asya ve Orta Doğu petrolleri için savaş çıkarmaya hazırdı, karganın leşe saldırdığı gibi saldıracaktı.

Canı sıkıldı. İnternette çıktı ve bilgisayarı kapattı.

Televizyonu açıp haber kanallarını gezdi. Haberlerin tadı tuzu yoktu. Kolu, ayakları, kasıkları fena ağrıyordu. Koltuğun üzerine uzandı. Gözlerini kapadı. Türkiye’yi özlediğini düşündü.

* * *

Uyandığı zaman Elizabet başucunda, yeşil yeşil gülümsüyordu. Sağ eliyle, yanağını okşuyor ve saçlarını tarıyordu. Bir anda Hüseyin, tırnaklarını kısalttığını fark etti.

Dicle Üniversitesi Hastanesi’ndeysen, “Uzun tırnaklar, sana yakışmıyor. Hem tırnak altları mikrop saklar.” demişti.

Hüseyin’in gözlerini açtığını görünce yeniden gülümsedi. Gülünce yanaklarında gamze çiçekleri açıyordu. Dudaklarında güller tomurcuklanmıştı.

– Müjde. George Tenet, seninle görüşmek istiyor. Teklifi çok tuttu. Başkan, böyle bir fikre bayılacak, diyor.

– Dalga geçme. Her tarafım ağrıyor.

– ***New York Times***’ta “Bush ve Yeni Dünya Düzeni” diye bir yazı yayınlanacak. Dinî fundamentalizmin tehlikeleri üzerinde durulacak, terörle savaş zorunlu denecek, kamuoyu savaşa hazırlanacak.

– İslam fundamentalizmi yani...

– Canım ne fark eder, fundamentalizm işte...

– İslam, suçsuz bir insanın öldürülmesini, bütün insanların öldürülmesiyle eşit görür. Öldürmek büyük günah, dinin terörizmle uzaktan yakından bir ilgisi yok.

– Seni işe alıyorlar. Sigortalı olacaksın. Tedavi masraflarını sigorta karşılıyor.

– İşe nerde başlıyorum? CIA’de mi?

– Şimdilik, buna kimliğin mani. New Trans Atlantik isimli bir ihracat ve ithalat firmasında. Hastane masrafları şirkete fatura ediliyor. Şahane bir şey. Bu fırsatı kaçırmamalıyız.

Hüseyin’in yüzü buruştu. Alçılı kolunu, öteki eliyle yastığın üzerine koydu, parmaklarını ovuşturdu. Elinde müthiş bir karıncalanma ve sancı vardı. Kurşun yerleri belki de iltihaplanmıştı. Temizlenmesi gerekiyordu. Kredi kartı vardı. Hastane masraflarını kartıyla ödemeli, firmaya ilk günden borçlanmamalıydı. Bu işi Sokrates’le görüşmeliydi.

Elizabet, bu arada kahve pişirip gelmişti. Nescafe, mis gibi tütüyor fakat Hüseyin’in midesi zil çalıyordu. Fincana sütü döktü, bolca şeker boca etti. Karıştırıp bir yudum aldı. Mis gibiydi.

Elizabet yanı başına oturdu. Elini, Hüseyin’in saçları arasında gezdirerek:

– İşe alındığına sevinmedin. Tenet’ten sonra Başkan Bush da Oval Ofis’te sana randevu verirse şaşmam. Buna sevinmelisin.

– İslamiyeti gazetelerde yeşil düşman ilan edeceğiniz için mi? Afganistan’a savaş... Berbat bir şey...

– Afganistan’a mı?.. Savaş mı?.. Sen harika fikirler üretiyorsun Hüseyin. Bunları hemen Tenet’e iletmeliyim.

Cep telefonunu eline aldı ve tuşlara dokundu. Kısa bir beklemeden sonra:

– Hello Tenet! Harika bir fikrim var. Molla Ömer, Amerika şirketlerinin çalışmasını engelliyor. Savaş oraya açılmalı.

– Neden?

– Tarık’ın fikri. Sen ne diyorsun?

– Başkana iletmeliyim. Görüşmeden bir şey söylemek zor.

– Sonra da baş belası Irak. Saddam denen adam, Birleşmiş Milletler görevlileri ile dalga geçiyor. Irak, bölgede Suudi Arabistan’dan sonra en büyük petrol rezervine sahip ülke.

– Başkan bunu duyunca havalara uçacak.

– Riskleri var. İslam dünyasında ve üçüncü dünya ülkelerinde Amerika düşmanlığı artar.

– İlaçların yan etkisi olur.

– Başkanın beğeneceği kesin.

– Senden haber bekliyorum.

Telefonu kapattı.

– Tenet bu işe bayıldı. Dünya liderleri Başkan Bush’la görüşmek için sıraya girecekler, diyor. Şimdi “gerizekâlı” diye dalga geçenler, çok yakında onu kahraman kovboy olarak görecekler. Harikulade güzel bir şey...

Hüseyin, müfettişi hatırladı. Bu lânetli yerden bir an önce kaçıp eski dostunu kurtarmalıydı. Altı aya yakın bir zaman dağda kalmıştı. Ya bu sefer...

– Karnın nasıl?

– Felâket.

– Çok kolay. Sana pizza ısmarlayayım.

Telefon edip iki peynirli pizza ısmarladı ve eğilip Hüseyin’i öptü.

– Her şeyin bir çaresi var, diyerek mutfığa geçti.

Tiz bir sesle:

– Salatayı seversin. Pizzalar gelene kadar sana bol limonlu bir marul salatası yapayım da kendini Diyarbakır’da zannet, olmaz mı?

13. BÖLÜM

Dünya Adı Konmamış Bir Savaşın Eşiğinde...

HÜSEYİN HASTANEYE taşınalı, görüşme trafiği artmıştı. CIA, FBI, BND ve daha birçok servis elemanı, Sinan ve arkadaşları... Ziyaretçisiz gün geçmiyordu.

Bir yandan da tedavisi sürüyordu. Yolculuk dolayısıyla pansumanda gecikme olduğu için yaraları iltihaplanmıştı, bu yüzden çok acı çekiyordu. Bu yetmiyormuş gibi, doktorları kollayan ajanlardan başını alamıyordu.

George Washington Hospital'ın 21. katındaki denize bakan on metrekaarelik klimalı, özel odasına gelen ilk ziyaretçi CIA Başkanı George Tenet'ti. Ellisinin üzerinde, iri yarı, zeki bakışlı, beyaz çizgili takım elbise giymiş, mavi gözlü, çerçevesiz gözlüklü bir adamdı. Görüşmeyi Elizabet ayarlamıştı, Tenet geldiğinde odadaydı. Tenet, başucuna kadar geldi. Hüseyin, yeni pansumandan çıkmıştı, yaraları tazelenmiş sancılıydı.

Elizabet gülümseyerek, neşeli bir sesle:

– Bizim şef, Tenet. Sana bahsetmiştim. Geçmiş olsun ziyaretine gelmiş.

– Tedavi için burayı seçmiş olmanız güzel. Amerika'nın hatta dünyanın en iyi hastanesi. Tanıştığımıza memnun oldum. Umarım, kısa sürede iyileşirsiniz. New York büyüleyici bir şehir. Beğeneceksiniz.

– Teşekkürler, Elizabet'in iyiliği.

– Başkan Bush, imaj kazandırma fikrine bayıldı. Teşekkür ediyor.

Hüseyin, bu kadar manyakça bir şey, sadece Amerika'da olabilir, dünyanın en dandik adamını başkan seçmişsiniz, diye geçirdi içinden.

– Başkanın imajı çok mu bozuk?

Tenet başını salladı. Eliyle gözlüğünü düzeltir gibi yaptı.

– Bill Clinton'la karşılaştırıldığında...

– Bunun için başarıya yani zafere ihtiyacı var.

– Harika bir fikir. Petrol kaynakları kontrolde olacak. Bize ne gibi yardımınız olabilir?

– Başkan, kahraman olmak istiyorsa Rusya'ya saldırсын. Çeçenistan'da yapılan insan hakları ihlallerinden, dünya kamuoyu rahatsız.

– Rusya nükleer güce sahip.

– Afganistan, Pakistan, Irak, İran kolay hedefler mi?

– Başkan yeterince cesur biri değil.

– Ona ucuz kovboyluk işleri lazım, öyle mi?

Tenet sinsice güldü. Clinton döneminde göreve geldiği için yeni başkanın yanındaki itibarı tehlikedeydi. İtibar savaşı veriyordu. Clinton olsaydı savaş teklifine karşı çıkardı fakat yerini korumak istiyordu, başkana proje üretmeliydi.

Bir süre savaş ve tepkileri üzerine konuştular. Türkiye'den alınabilecek destek konuşuldu. Halkın tepkisi analiz edildi. Hüseyin, Müslüman coğrafyanın Batı kapitalizmine karşı bilinçaltında emperyalist dönemlerden kalma öfkesinin olduğunu, yeni saldırıların bilinçaltı düşmanlıklarını bilince çevireceği üzerinde durdu. Tenet, bunları not etti.

Hüseyin bir ara, Grand Hotel'deki çalışmalardan müfettişin ve emniyet müdürünün duyduğu rahatsızlığı dile getirdi.

Tenet, gülümsedi:

– Emniyet müdürü gitti, müfettiş kayıp.

– Tepkiler büyüyerek devam ediyor.

– Apo'yu Afrika'da enseleyip size verdik. Amerika dostunuz. Orada rutin çalışmalar yapılıyor. Sizi rahatsız edecek şeylere izin vermeyiz.

İki saati aşan konuşmadan sonra Tenet, verimli bir görüşme oldu, diyerek ayrıldı. Başkan Bush kadar, o

da yerini koruma içgüdüleriyle hareket ediyordu.

Aynı gün akşam vakti FBI Başkanı Robert Müller geldi. Kibar görünümlü, 55-60 yaşlarında bir adamdı. Spor kazak, kot ceket ve pantolon giyinmişti. Vücuduna göre kiloluydu. Yüzünde sempatiden eser yoktu. Kısa bir selamlaşmadan sonra hal hatır sormadan konuya geçti.

– Ankara’da bir büro açmak istiyoruz, bunun için atmosfer uygun mu?

– Apo’nun teslimiyle Ecevit’in oylarını uçurdunuz, iyi bir jest oldu. Bedel ödeatabilirsiniz ama FBI iç istihbarat çalışması yapmıyor mu? Türkiye dış ülke...

– Başkan, Tenet’e güvenmiyor, önlem alıyoruz. Hem Türkiye ülke içi sayılır.

– Başkan, Tenet’i alamaz mı?

– Aslında öyle olmalı. Yine de başkanın bileceği bir iş. Bizden istenen Ankara’da büro açmak. Müttefiklerimizle daha yakın ilişkiler kurmak istiyoruz. Sizin buraya gelmeniz bu açıdan iyi oldu. İsterseniz MİT de burada büro açar. Tabii sizinkiler gerekli görürse...

– Buna Ankara karar verir, deyip geçti Hüseyin.

Ankara, elinden gelse CIA’i sınır dışı eder, dememek için kendini zor tuttu. Sancıları artmıştı. Vücudu iki kritik görüşmeyi bir günde yapmasına izin vermiyordu. Durumu fark eden Robert Müller, nezaketen gülümsedi:

– Anlıyorum, sancılarınız arttı. Tekrar görüşeceğiz.

Elini uzattı ve vedalaştı.

Odaya beyaz gömlekli doktor gelmişti. Ziyaretlerden haberi yoktu. Yüzü mosmordu, Hüseyin’e kızdı köpürdü:

– Sağlığınızı tehlikeye atıyorsunuz. Burasını ofisinizmiş gibi kullanıyorsunuz. Olmaz bu!..

Elizabet’e dönerek sert bir sesle:

– Benden habersiz ziyaretçi kabul etmeyecek. Hastanın durumu ciddi.

Elizabet’in yüzü kızardı. Mahcup bir sesle:

– Peki, efendim.

Doktor tansiyon ölçtü. Yaraları kontrol etti, ilaçların kullanılışı ile ilgili bilgiler aldı ve odadan çıkmadan, sert bir sesle:

– Burası çalışma ofisi değil Bayan Elizabet. Bir daha tatsız sürprizler istemiyorum.

– Peki efendim.

Doktor, sinirli bir havayla odayı terk etti.

* * *

Sargılar, pansumanlar, alçı değiştirmeler... 21. kattaki manzaralı odada günler geçip gidiyordu. Hüseyin’i en çok tedirgin eden şey, Türkiye üzerine oynanan oyunlardı. İsteddiği gibi hızlı iyileşmiyordu. Beliyle başı dertteydi. Doktorlar kısmi felçten söz ediyorlardı. Mermiler, omuriliği zedelemiş, sinirleri örselemişti. Üstelik tedavi de üstünkörü yapılmış, hastanede yatması gereken adam, sinirleri zorlayacak hareketler yapmıştı.

Tedavi günler, aylar alacak gibi görünüyordu. Hüseyin ise bir an önce Diyarbakır’a dönmek ve müfettişi aramak istiyordu. Zahide’yle zaman zaman telefon görüşmesi yapıyor, müfettişin izini kimsenin sürmediği haberini alıyordu.

Kadıncağz, sırf yardımcı olurlar diye Yelda, Yeliz, Azmi ve anneleri Zeynep Hanım’ı Ankara’ya getirtmişti. Çocuklara bakıyordu ama istihbaratla ve PKK ile bağlantısı olan Vahap’ın kılı kıpırdamıyordu. Operasyonlar, Hizbullah üzerine yöneltilmiş görünüyordu. Vali Cemil Serhatlı’nın yaptığı açıklamalar rutin çalışmaları kapsıyordu. Derin çalışmalarla ilgili bilgi içermiyordu. Müfettişle ilgili hiçbir açıklama yoktu.

Hüseyin, bütün bunlara kahroluyordu.

Hastane masrafları ile ilgili sorusuna Sokrates’in verdiği cevap ilginçti.

“FBI, burada büro açmak istiyor, hükümetin eli mahkûm, izin verecek. Senin finansın o fondan

karşılanacak.”

Hüseyin, ziyaretlerin, görüşmelerin, haberlerin yok ettiği huzuru, Kur'an ve Cevşen okuyarak bulmaya çalışıyordu.

Elizabet'le mistik sohbetleri sıklaştırmaya başlamıştı. Kız, önce Cevşen'e ilgi gösterdi. İnsanı ferahlatan ve rahatlatan bir dua kitabı olması hoşuna gitti.

– Ben de okuyabilir miyim?

– Abdest almak şartıyla.

Kürtçe kursuna gitmişti. Ayrıca Kuzey Irak'ta Arapça öğrenmişti.

– Senden neyim eksik?

– Sadece merakın. İstersen öğrenirsin.

Hastanede çoğu zaman Hüseyin'in yanında vakit geçiriyordu. Bu sırada hem Cevşen hem de Kur'an okumayı öğrendi. Okudukça Kur'an ile ilgili sorular sormaya başladı. Kur'an ve İslam üzerine sohbet etmekten hoşlanıyordu Hüseyin. Odada hapis gibiydi. Kendini meşgul edecek bir konu bulmuş oluyordu. Ayrıca Elizabet'in ilgisi hoşuna gidiyordu. İslamiyet değil ama radikal ve fundamantalist Müslümanlar, Elizabet için endişe konusu idi.

Hastaneye taşınalı aylar olmuştu. Bahar yaz geçmiş, sonbahar kapıyı çalmıştı. Akşam yemeğinde sebzeli pizza yemişlerdi. Üzerine nescafe içiyorlardı.

Elizabet hayli neşeliydi. Beyaz Saray'da savaş hazırlıkları çoktan başlamıştı. İlk füzenin atılması gün meselesiydi. Başkan Bush, Dick Cheney, Donald Rumsfeld, Condoleezza Rice, Richard Perle, Wolfowitz ile bir dizi görüşme yapmıştı. İtibarlı bir elemandı. Maaşı ikiye katlanmış, Citroën arabayı Fiesta ile yenilemiş; kredi kullanma limiti arttığı için çektiği kredi ile Haiti'de yazlık almıştı. Banka hesabında yazlıkta tatil yapacak kadar parası vardı.

Hüseyin'i çok seviyordu. Hem meslekte yükselmesini sağlamış hem anlayışlı bir hayat arkadaşı oluvermişti. Kahve içerken bir ara şöyle dedi:

– İslamiyet barışçı bir din ama fundamentalizm tehlikeli. Elli senedir İsrail barış yüzü görmüyor. İslam coğrafyasında hep kan ve gözyaşı var. Fundamentalistler eli kanlı birer terörist.

Hüseyin, yeşil gözlere baktı. Gülümsedi.

– İslam barışçı bir din. Batı, İslam ülkelerindeki petrol, doğalgaz, bor gibi yeraltı zenginliklerini sömürmek istiyor ve coğrafyayı durmadan karıştırıyor. Müslümanlar, emperyalist senaryoların kurbanı.

Elizabet, beyaz bluzunun düğmeleriyle oynuyordu. Terlediğini hissetti. Pembe yeleşini çıkarıp oturduğu lacivert koltuğun kenarına koydu. Sonra gülümsedi.

– Senden başka senaryo beklenmez, zaten.

– Senden de başka türlü eleştiri... İslam kelimesinin kökü selam, barış, esenlik veya Allah'a teslim olmak demek. Allah, kendisini Rahman ve Rahim yani merhametli ve şefkatli olarak tanıtıyor. İnsanların barış ve huzur içinde yaşamasını ister. İslamiyetin kökünde fundamentalizm aramak boşuna. Öküz altında buzağı aramak gibi bir şey.

– Filistin'de, Çeçenistan'da olanlar.

– Filistin'i İsrail, Çeçenistan'ı Rusya işgal etmiş. Yurdu çiğnemen insanlar savunma yapıyor.

– Müslümanlar ak süttten çıkmış ak kaşık mı?

– Kusurları çok. Kardeş olduklarını hatırlayıp yardımlaşmalılar. Çok okuyup ilim ve teknikte ileri gitmeliler. Teknolojik gelişmelerde dünya ile yarışmalılar. Zengin ülkeler, paralarını Avrupa ve Amerika bankalarından çekip fakir ülkelere yardım etmeliler, zekât köprüleri kurulmalı. Her ülkede bir diktatör, kral veya darbeci var. Demokratik sisteme geçmeli, yöneticilerini seçmeliler. Eksikleri çok...

– Onu demek istemedim. Barış ve huzur İslam ülkelerinde neden yok?

– Demokrasi eksikliği, bilim ve ekonomik gerilik, İslam kardeşliğini yaşamamak... Ama her şeye rağmen Müslümanlar kişisel huzur bakımından Batılılardan daha mutlu. İntihar olaylarına bak. Batıda intihar edenler daha çok. Fakir Müslüman daha az intihar ediyor. Batı'da huzursuzluk daha fazla. Boşanma

orani, Amerika'da % 75. Türkiye'de % 0.7. İşin sırrı imanda. İman, insanı insan eder, belki de sultan eder. Hakiki imanı elde eden mümin, zindanda da olsa saraylardadır. İmansız insan, saraylarda da olsa zindandadır. Mutluluk, ruhun gülümsemesidir, der Sokrat. İman sayesinde ruh, sahibini tanır ve gülümser.

Elizabet, yerinden kalktı.

– Kahveni yenileyeyim, dedi. Filozof gibi konuştun. Bazen bir istihbaratçı ile değil de filozofla evlenmişim, diyorum. Seninle sohbet etmek huzur verici. Diyarbakır'ı zihin haritandan bir çıkarabilsek...

– Bir gün o cehenneme döneceğim ve...

– Müfettişi bulup kurtaracaksın... Emniyet müdürünün katillerini bulacaksın...

– Evet, sen bir harikasın!

– Aylardır ağzından başka bir şey çıkmıyor ki...

– Müfettiş ve Okkan bende iki yürek yarası.

– Biliyorum sevgilim. Bakarsın, bir gün birlikte döneriz. Anadolu insanı çok candan ve temiz yürekli. Onlardaki saflık, samimiyet, misafirperverlik... Biraz fazla saflar. O kadar.

– Batılı ajanlar da fazla şeytan...

Elizabet gülümsedi...

14. BÖLÜM

İkiz Kuleler Yanıyor...

AYLAR SONRA Doktor Gerhard Kohler, Hüseyin'e tebdil-i hava için hastaneden çıkma izni verdi. Elizabeth, bunu fırsat bilip tatili yapmak için yazlığa gitmeye karar verdi. Hüseyin için de tatil yapmak sevimli bir teklifti. Hastanenin ilaç kokulu odalarından, koridorlarından kurtulacaktı.

– Gidelim, deyiverdi.

Haiti adaları, dünya cenneti bir yerdi. Küçük bir tatil köyünde iki katlı bir eve geldiklerinde Hüseyin'in aklında Diyarbakır ve müfettiş vardı. Mehmet Kaya'nın evinin bulunduğu dar sokak, havaya uçan araba, dünyanın toz duman olduğu, kemiklerinin kırıldığı, vücudunun kurşunlandığı ve müfettişin canhıraş çabalar sonucunda kendisini hastaneye götürdüğü saatler...

Hüseyin, hafif eşyaları taşıyordu sağ eliyle. Henüz sol el parmakları yük taşıma becerisine sahip değildi. Beli ağrıyor, bu sebeple aksayarak yürüyordu.

Elizabeth, eşyaları nerdeyse tek başına taşıdıktan sonra evin balkonuna su tuttu. Balkonu bir güzel yıkadı. Hava alabildiğine sıcaktı. Parça parça bulutlar, güneşin yakıcı sıcaklığına engel olmuyordu. Bahçede çiçekler vardı. Yaz boyu, yazlıkta Elizabeth'in anne ve babası ile kız kardeşi Renate, teyzesi Julia Hanım oturmuşlar ve bahçeye çok iyi bakmışlardı.

Evin içi temizdi. Odada klima ve televizyon, mutfakta çamaşır makinesi ve buzdolabı çalışıyordu. Evin en keyifli yeri balkondur. Okyanusa karşı oturup beyaz köpüklü dalgaları seyretmenin tadına doyum olmuyordu. Elizabeth, teyzesi Julia kendilerini karşılamadığı için kırılmıştı. Zaten Hüseyin'le evlenmesine de karşı çıkmıştı.

Hüseyin'le birlikte balkona oturmuşlardı ki üst kattan feryada benzer sesler gelmeye başladı.

Julia Hanım balkondan bağıırıyordu:

“Elizabeth, televizyona bakın! Dünya Ticaret Merkezi bombalanmış!..

Elizabeth hemen televizyonu açtı. Haber, bütün dünyaya çığlık attıracak kadar müthişti.

“Uçaklar kaçırılmış ve Dünya Ticaret Merkezi bombalanmıştı.”

New York'un en yüksek gökdelenlerine çarpan uçakların görüntüleri tekrar tekrar ekrana getiriliyor, olayın dehşeti bütün dünyaya yaşatılmak isteniyordu.

Elizabeth çığlık çığlıyordu:

“Aman Tanrım! Olamaz, olamaz, olamaz...”

Hüseyin donup kalmıştı.

Olay gerçekten dehşet vericiydi. Önce bir uçak gelip gökdelene çakılıyor ve müthiş bir duman bulutu gökyüzüne püskürüyor, 15 dakika sonra ikinci bir uçak geliyor, ikiz gökdelenin içine giriyor, bu sefer aynı toz duman, oradan göğün maviliğine yayılıyordu.

Günün erken saatleri. Saat 8.30. İnsanlar bürolarına gelmiş, işlerine başlamışlar. Hiç beklemedikleri bir anda dünya başlarına yıkılmıştı. Uçakların çarpmasından kısa bir süre sonra çelik binalar, çıkan yangının ısisına dayanamıyor ve içi boş birer çuval gibi yere seriliyorlardı. Binaların enkazından göğsü savrulan dumanların içinde yanan birlerce insanın dramı göz yaşartıcıydı. Hele yara bere içinde kalan ve sağa sola koşuşturan insanlar... Kiminin başından yüzüne kanlar damlıyor, kimi elini yüzüne kapamış ağlayarak kaçıyor, kimi yerde enkaz altında inliyor, yardım edecek birini arıyordu.

Televizyon binlerce ölüden bahsediyordu. İlk çarpmadan sonra itfaiye yardıma koşmuş, ikinci çarpmadan sonra yıkılan kule, onların üstüne düşmüştü. İtfaiyenin kaybı herkesten fazlaydı. Ekonomik gücün sembolü Manhattan; kısa süre içinde toza dumana karışmış ve buharlaşmıştı. Geride çelik yığını, kan, gözyaşı ve perişan insanlar kalmıştı.

Fox televizyonu bir yandan olay yerinden canlı yayın yapıyor, bir yandan da başka bir uçağın Pentagon'a çarptığını, beşgen Pentagon binasının bir kısmını tahrip ettiğini duyuruyordu.

Çok geçmeden Julia Hanım, korkudan yüzü çarpılmış bir vaziyette alt kata geldi.

Televizyon, Beyaz Saray binasını vurmaya planlayan bir uçağın Pensilvanya üzerinde düşürüldüğünü duyururken Julia Hanım feryat ediyordu:

“Kardeşim!.. Kardeşimden haber yok!”

Elizabet şok olmuştu.

“Aman Allah’ım, aman Allah’ım, olamaz, olamaz!..” diye inliyordu.

Teyzesinin gelmesiyle birlikte telefona sarıldı. Annesini aradı, kimse cevap vermiyordu.

Babasını aradı, cevap yoktu.

Kardeşi Renate’ye telefon etti. Telefonda duyulanlar çığlıktan ibaretti:

“Yanıyoruz! Kurtarın!..”

Elizabet ayağa fırladı.

“Kalk, gidiyoruz. Kardeşim yanıyor!” diye çığlık attı.

Elizabet ve Hüseyin, apar topar hazırlandılar ve dönüş yolunu tuttular.

Elizabet, yol boyunca gözyaşlarını tutamadı.

“Olamaz... Olamaz... Olamaz!.. Aman Allah’ım, olamaz!..”

Bir taksiyle havaalanına ulaştılar. Herkes havaalanına gelmişti. Öğleden sonra 15.45 uçağında yer buldular. Şaşkın ve yıkılmış bir vaziyette geri dönüyorlardı.

* * *

Kulelerin enkazı, polisler tarafından kuşatılmıştı, kimseyi enkaz alanına almıyorlardı. Elizabet çılgınca içeri dalmak, anne, baba ve kardeşine ulaşmak istiyordu. Bütün çabalarına rağmen polis kordonunu aşamadı.

Hüseyin sekerek yürüyordu. Elizabet’in de ısrarıyla, kulelerin enkazını görmeye ve kurtarma çalışmalarına katılmaya gelmişti fakat yapabilecekleri bir şey yoktu.

Eşinin kolundan tuttu ve geri çekti.

– Güzelim, polisle didişmen gereksiz. Gel, sana bir hemşire kıyafeti bulalım ve bir ambulansa binelim.

– Sen?

– Ben de ambulans şoförlüğü yaparım. Dr. Gerhard Kohler, bu iş için bize yardım eder.

Yarım saat sonra ambulans şoförü Hüseyin ve hemşire Elizabet, George Washington Hospital’a ait bir arabayla ikiz kulelerin bulunduğu yere geldiler. Güvenlik kordonunu geçmek kolay oldu fakat sonrasında gördükleri yürek yakıyordu. Ortallığı ceset kokusu sarmıştı. Ağız ve burunlarını bir bezle kapattılar fakat kokulara engel olmak mümkün değildi. Dev gökdelenler, erimiş enkaza dönüşmüştü. Nereden başlayacaklarını, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Enkaz çalışması yapan gruplara baktılar. Kurtarma ekipleri, yer yer dinleme yapıyor ve canlı insan bulmaya çalışıyorlardı. Eğitilmiş köpekler, enkaz bölge bölge dolaşarak kokluyordu. Araştırma yapan insanların yüzünde üzüntü, hüznün, yorgunluk, bezginlik kol geziyordu. Korku dolu gözler, ümitsiz yüzler, bitkin hareketler...

Akşama kadar çalışmalara eşlik ettiler. Akşamüzeri köpekler enkaz altında bir canlı olduğunu tespit etti. Gözlerde ümit ışıkları yandı. Kazı çalışmaları başladı. Önce bir el, sonra bir kol ve nihayet toz toprak içinde yer yer sıyrıklarla yırtılmış bir yüz...

“My God, Renate!..”

Elizabet çığlığı bastı. Kız kardeşine ulaşmışlardı. Baygındı, gözleri kapalıydı. Demir, toz, toprak yığını arasındaydı. Elbiseleri ve derisi yanmıştı.

Hüseyin, Renate ile yaptıkları çılgınca tartışmaları hatırladı. New York’a geldiklerinin üçüncü akşamı, yemeğe çağırılmışlardı. Baba Anton usulen, hoş geldin, demiş ve yemek boyunca hemen hemen hiç konuşmamıştı. Anne Angela sessiz bir tipti, kızının bir Müslümanla evlenmiş olmasından memnun olmamıştı fakat sözlü bir tartışmaya girmede. Aile adına sözcülüğü Renate üstlenmiş, yemek boyunca Hüseyin’le tartışmıştı. İslamiyeti terör kaynağı, Müslümanları terörist olarak görüyordu. Bush’u çok beğeniyor, cesur ve kararlı bir politikacı olarak görüyordu.

Hüseyin, İslam’ın barış ve esenlik anlamına geldiğini, 1.5 milyar Müslüman terörist olsa kimsenin

dünyada rahat yüzü göremeyeceğini, tarih boyunca İslam ülkelerinde Hristiyan, Yahudi ve başka dinlere mensup azınlıkların barış ve huzur içinde yaşadığını boşuna söyleyip durmuştu. İslam tarihinde bilim adamlarını ve farklı inançtaki insanları yargılayan engizisyonlar yok, diye boşuna anlatmıştı. Propaganda yapıyorsun, hoş görünmeye çalışıyorsun, siz mahkeme etmeden kesersiniz, bilim ve sanat adamı yok ki onlar için mahkeme kurulsun, diyerek tartışmayı sürdürmüştü. Elizabet'i de maceracı buluyor, "Yükselme hırsıyla sana âşık olma numarası yapıyor. Şefin gözüne girecek. Başarılı ajan pozlarıyla terfi edecek, CIA'in tepelerine tırmanacak." diyordu.

Kendisi bekârdı ve evlenmeyi düşünmüyordu.

Uzun çabalar sonunda Renate çıkarıldı.

– Canlı, dedi bir ekip elemanı. Zafer işareti yaptı. Herkesin yüzünü sevinç dalgası kapladı.

Renate, bir battaniyeye sarıldı ve ambulansa götürüldü.

Elizabet, yalvaran bir sesle:

– Lütfen aramaya devam edin, annem ve babam da burada olmalı, son telefon görüşmesinde birlikte olduklarını söylemişlerdi. Elinizi çabuk tutun!

Kurtarma ekipleri, zaten gereken çabayı gösteriyorlardı. Eğilmiş, yamulmuş bir kapı çekip çıkarıldı, toz toprak alındı. Tam bu sırada yarısı yanmış bir kadın yüzüne ulaşıldı. Elizabet, yanık yüzü tanımıştı.

– Ah, annem!..

Müthiş bir çılgınlık bu. Herkesin kanı dondu. Elizabet bayılıp yere yığıldı. Ambulansın yanında olan Hüseyin koşarak geldi. Kurtarma ekiplerinin yardımıyla o da ambulansa taşındı. Hüseyin'in iç dünyası da allak bullak olmuştu. Elizabet'in böyle bir acıya dayanamayacağını biliyordu, korkunç bir olayda ailesini yitirmişti. Bir an önce hastaneye yetiştirmeliydi. Kimsenin yüreği bu ateşi kaldırmazdı.

Kurtarma ekiplerinden biri, ambulansın şoförü nerede, diyordu.

Aksayan ayağıyla arabaya doğru yürüdü. Kapıyı açıp bindi, kontak anahtarını çevirdi ve siren çalarak hareket etti.

Hastaneye gelirken telefonla Dr. Kohler'e ulaştı. Durumu kısaca anlattı ve ne yapması gerektiğini sordu.

– Gel, gereken yapılır.

Acile gelince kapıda Dr. Kohler ile karşılaştı. Hemen yanına geldi, geçmiş olsun, dedi. Elini omzuna koyup teselli etti.

– Büyük bir acı, korkunç bir felâket. Bütün Amerika dehşet içinde.

Bu sırada ambulans açılmış, Renate ve Elizabet arabadan indirilmişti. Elizabet gözlerini açtı. Hüseyin nerde, diye sordu. Onu görünce:

– Renate iyi mi?

– Acildegiz.

– Annem...

– Renate'nin durumu acil. Onun için hemen hareket ettik. Kurtarma ekibinden Johan'ın telefonunu aldım.

Sağ çıkarlarsa bildirecek. Yoksa morga kaldırılacak.

– Onları görmek istiyorum.

– Buna kalbin yetmez, güzelim. Sağ olmadıklarını biliyorsun.

– Beni seviyorsan...

Ambulansla tekrar ikiz kulelerin enkazının bulunduğu yere geldiler. Ekip şefi Johan, onları görünce yanlarına geldi. Yüzü mosmordu. Alt dudağını ısırды. Ellerini iki yana açarak:

– İki ceset daha çıkardık. Aynı yerden. Yüz hatları tamamen kaybolmuş, kimliklerini tespit etmek imkânsız, DNA testi yapılacak.

Elizabet, Hüseyin'e yaslandı, hıçkırmaya başladı.

Johan, ellerini tekrar yana açtı:

– Elimizden gelen bu...

– Teşekkür ederiz, dedi Hüseyin.

Yapacak bir şey yoktu. Tekrar hastaneye döndüler.

Renate yoğun bakımdaydı. Daha sonra Hüseyin'in yattığı odaya alınacaktı. Odaya yatak konmuş ve üç hasta daha alınmıştı.

Hastane tıka basa doluydu. Bütün New York, İkiz Kuleler'de ölenlerin yasını tutuyordu.

Amerika'nın bombalanması herkesi şok etmiş, ülke derinden sarsılmıştı. Günlerce hatta aylarca, "terör saldırısı" konuşulacaktı.

Kurtarma ve enkaz kaldırma çalışmalarından sonra pazar günü ölenler için ayin düzenlendi. Barış için dua edildi ama Hüseyin, dünyayı barışın beklemediğini biliyordu. Elizabeth yıkılmıştı. Bush, Tenet ve Müller'e lânetler okuyordu.

Günlerce Renate'nin başucunda yas tuttu. Tek tesellisi, kardeşinin kurtarılmış ve iyileşiyor olmasıydı. Günlerce kardeşinin başından ayrılmadı.

Hüseyin'in içi içini yiyordu. Bir an önce Diyarbakır'a dönmek ve arkadaşının izini sürmek istiyordu. Bir sabah tek başına kahvaltı yaptı. Elizabeth yine hastanede gecelemişti.

Randevu almak için internetin başına oturdu ve Tenet'e mail attı. CIA şefiyle görüşüp Türkiye'ye uçmak istiyordu. Ondan yardım alabileceği umundaydı.

Medyayı taramaya başladı.

Executive Intelligence Review dergisinde bir yazı yazan ünlü medya patronu ve muhalefet lideri **Lyndon LaRoucha**, 11 Eylül saldırılarında ölen 2986 kişinin sorumlusunu arıyordu.

CIA başkanı, hedef tahtasına konmuştu. 11 Eylül, 1945'te Japonların gerçekleştirdiği Pearl Harbor baskınından sonra Amerika'nın uğradığı en büyük saldırıydı. Dünyanın efsanevi örgütü CIA, terör eylemlerini önlemek bir yana, haberdar bile olmamıştı.

Hükümet taraftarı medya, eylemi, **El-Kaide** terör örgütünün yaptığını söylüyordu fakat CIA ve FBI gibi iki güçlü istihbarat örgütünün ülkeye sızan teröristleri fark edememeleri ve bir günde dört uçağın kaçırılarak dört ayrı hedefi vurmasını kimse izah edemiyordu. Amerika karton aslan mıydı? İstihbarat örgütleri, kış uykusuna mı yatmışlardı?

Hüseyin ve Elizabeth için konu basitti. O uçaklarda yolcu ve pilot yoktu. Uzaktan kumanda ile uçurulup hedeflere saplanmıştı. Hele Pentagon'a uçağın saldırmasına, hiç kimsenin aklı yatmıyordu. Bütün uzmanlar, orası otomatik füzelerle koruma altında, hava sahasına giren uçak, anında füzelere hedef olur, diyordu.

Bir başka istihbarat uzmanı **Gordon Thomas**, istihbaratı olaya göz yummakla suçluyordu. Thomas çok açık yazıyordu:

"Uçak kaçırma eylemlerini organize etmekle suçlanan Muhammed Atta, MOSSAD'la irtibatlı bir eylemci. Mısır ve Yemen doğumlu altı Yahudi'den oluşan iki tim, İsrail'in Negev çölünde Usame bin Ladin'in El-Kaide örgütüne sızmak üzere eğitildi. Timlerden biri MOSSAD'ın Avrupa operasyonlarını yürütmek üzere Amsterdam'a uçtu. O timler, Atta ile temas kurdu."

Gordon Thomas, hükümetin eylemden haberi olmadığını da belgelerle çürütüyordu.

"MOSSAD Başkanı Ephraim Halevy, eylül başında, muhtemel saldırılar konusunda CIA'yi uyardı, uyarı not edildi ve alındığı karşı tarafa bildirildi. Aynı uyarı FBI'a da yapıldı. Halevy, CIA'e ikinci bir alarm notu daha gönderdi. O da 7 Eylül'de Washington'a ulaştı."

Hüseyin arkasına yaslandı. Elizabeth bunları okusa çıldırır, diye mırıldandı.

Hükümeti destekleyen medya dışında basın, Afganistan'da bir dağ mağarasında yaşadığı sanılan Usame bin Laden'in dünyanın en gelişmiş teknolojisine sahip Pentagon'u bombalamasına ihtimal vermiyordu.

Bu sırada telefon çaldı.

Arayan Elizabeth'ti.

– FBI uçak kaçırma teröristlerin listesini açıklamıştı ya...

– Evet.

– Uçaklarla kulelere saplandığı ve öldüğü ilân edilenlerin bir kısmı yaşıyor, iyi mi?

– Felaket... Müller topun ağzında o zaman.

– **Independent**’da yazan Robert Fisk, Usame bin Ladin’e bağlı terörist denen Ziyad Cerrah ve Muhammed Atta’nın dindar insanlar olmadığını, içki içtiğini yazmış. Usame dindar adam, içkici bağılıları olmaz, demeye getiriyor.

– Haklı da...

– Daha fenası, eylemci ilân edilenlerin pasaportlarındaki oturma adresleri Florida ve Teksas’taki askerî üs ve akademileri imiş. **Newsweek** yazıyor. İki pilot da Suudi Arabistan ordusuna mensupmuş.

– Bizde meşhur bir atasözü var. Konuya tam uyuyor.

– Nasıl yani?

– Tezekten terazinin dirhemleri boktan olur.

– Cuk diye oturdu.

– Tenet de Müller de gider. Başkan zaten onları harcamak istiyordu. Eline koz geçti.

– Aynen öyle. Gitsinler, melunlar üç maymunları oynuyorlar. Kazdıkları kuyuya düşecekler. Milyonların ahı yerde kalmaz. Sen ne yapıyorsun?

– Kahvaltı yaptım, Tenet’ten randevu bekliyorum.

– Çok beklersin.

– Göreceksin, bugün değilse yarın Tenet’in ofisindeyim.

– Hiç gülesim yok sevgilim.

– Renate iyi mi?

– İyileşiyor. Yüzüne boynundan deri nakledildi. Zavallı çok acı çekiyor.

– Geçmiş olsun dileğimi ilet.

– Sağ ol.

Telefonu kapattı. Medyayı taradıktan sonra Albay Yener’e mail attı, müfettişle ilgili gelişme olup olmadığını sordu. Türkiye’yi özlediğini yazdı.

Bilgisayarı kapattı, sırtını dinledi. Belinde ağrılar vardı. Sol kolu sızlıyordu. Sinirlerde geriliyor ve acıyordu. Giyindi. Yürüyüşe çıkacaktı.

Telefon çaldı.

Tenet arıyordu. Konuşma kısa sürdü. Yarın saat 8.30’da Washington’daki ofisinde buluşacaklardı. Hüseyin, önce Elizabet’ten arabayı istemeyi düşündü. Sonra da trenle gitmeye karar verdi. Hem daha sağlıklı hem de daha hızlıydı.

15. BÖLÜM

George Tenet'in Tavsiyeleri

O SABAH ERKENDEN KALKTI. Bütün notları kafasına kazımişti. George Tenet'e, Okkan suikastını, müfettişin kaçırılmasını, 28 Şubatçı Çevik Bir'i, Yaşar Büyükanıt'ın şansını, yeni darbe heveslilerine destek verip vermeyeceklerini soracaktı.

Şık giyinmeye gayret etti. Takım elbise giymişti. Tenet'in kravat sevmediğini biliyordu. Bu sebeple gömlek yerine açık yeşil renkli, yakalı bir kazak giyindi. Yanına şemsiye aldı. **11 Eylül O Kader Sabahı** isimli kitabı çantasına koyarak yola çıktı. Bugünlerde 11 Eylül üzerine Türkiye'de yazılanları tarıyordu.

Metrodan sonra trene bindi. Bir saat içinde Tenet'in ofisinde olmayı planlıyordu. Hızlı trene binmişti. Vagonlar pırıl pırıldı. Sabahın erken saatleri olmasına rağmen bütün koltuklar doluydu. Bir gün önceden yer ayırtığı için yer bulup oturmuştu.

Yol boyunca kafasındakileri bir daha harmanladı. Sonra biraz kitap okudu. Gözlerinin ağırlığına yenildi ve biraz kestirdi.

Washington'da gara indiği zaman yağmur yağıyordu. Şemsiye işe yaradı.

Saat 8'i geçiyordu. Hızlı adımlarla yürüdü. Gazete bayiinden **New York Times** aldı. Başkana destek veren gazetelerden biriydi. Başkan ne yalan isterse yazıyorlardı. Dün hangi yalanın yazılmasını istemişti, onu bilmeliydi. Kararlıydı, Türkiye üzerine konuşacaktı. Tenet'in Amerika üzerine konuşmayacağını tahmin ediyordu zira faciadan sonra kendisine yol görünüyor, 2986 kurban için günah keçisi aranıyordu.

Gardan çıktı. Bir taksi çevirdi. Adresi söyledi.

Şoför, kendisini dikkatlice süzdü. İsteksizce motoru çalıştırdı ve vitese taktı.

Hüseyin, gazeteyi hızla taramaya başladı. Uçak kaçırma olayına ilişkin haber gözüne çarptı.

“Kaçırılan dördüncü uçakta bir bayan yolcu (Barbara Olson) cep telefonuyla Anayasa Mahkemesi savcısı olan eşini aramış, kaçırıldığını söylemiş ve vedalaşmış.”

Gülmemek için kendini zor tuttu. Normal uçaklarda telefon görüşmesine izin verilmezken kaçırılan uçaklarda böyle bir komedi nasıl yaşanırdı? Sallıyorlardı.

Öteki sayfaları hızla çevirdi ve gazeteyi katlayıp çantasına yerleştirdi. Daha sonraki günlerde Barbara Olson'un Almanya-Polonya sınırında yakalanacağını, Olson'un sahte para ticareti yapmakla suçlandığını okuyacaktı.

“Tezekten terazinin tezekten gramları.” diye mırıldandı.

Gözlerini kapayıp zihnindeki notları gözden geçirdi. Bu, hayatının randevusu idi. Topun ağzındaki Tenet'le kader arkadaşı müfettişi ve uğruna gurbetlerde burun sürttüğü ülkesini konuşacaktı.

Taksiden indikten sonra şemsiyesini açtı. Yağmur hızlı yağıyordu. Kapıda kimlik kontrolü yapıldıktan sonra beklemeden geçti. Belli ki geleceği not edilmişti.

Binaya girişinden itibaren yanına refakatçi verdiler. Kibar bir hanımla asansöre doğru yürüdüler, sonra 5. kata çıktılar. Yerler kırmızı yollukla döşenmişti. Her taraf pırıl pırıldı.

Başkanın kapısı açıktı. Geniş odasında büyükçe bir masanın başındaydı Tenet. Hüseyin'in girdiğini görünce ayağa kalktı. Tokalaştılar. Yer gösterdi. Masanın önündeki koltuğa oturdu. Şemsiyesini sehpaye dayadı, çantasını yanındaki meşin koltuğa koydu. Karşı duvarda kocaman bir dünya haritası vardı. Üzerinde bir sürü işaretler... Kırmızı, yeşil, mavi...

Hal hatır sormadan sonra Tenet, **“Türk usulü”** diyerek çay ısmarladı. Önünde gazeteler vardı. Hüseyin'in tam karşısında da bir dizi kitap. Karşı duvara yaslanmış dolaplardan klasörler taşıyordu.

Tenet, Hüseyin'e döndü.

– Sizi dinliyorum. Senin deli saçması fikirlerin uygulamaya kondu. Çanlar benim için çalışıyor. Başkan geldiği günden beri beni postalamanın yolun arıyordu. Bulmuş görünüyor. 11 Eylül'ün günah keçisi olarak...

– Medyaya günah keçisi lazım.

– Medyaya ve başkana. Özellikle Richard Perle, Condoleezza Rice, Wolfowitz’ın nefret ettiği adamım.

– Yahudi lobisinin adamları.

– Aynen.

– Size bir yardımım olabilir mi?

– Neden olmasın? Benim için başkanla görüşebilecek krediye sahip tek elemansın.

– İltifat ediyorsunuz. Ben de sizden yardım isteyecektim.

– Hangi konuda?

– Müfettiş Safa... Polis müfettişi. Gaffar Okkan suikastından bir gün önce Diyarbakır’da kaçırıldı. Hâlâ bulunamadı.

– Hımm...

– Gaffar Okkan cinayetinin mimarını sizin elemanlar biliyor mu?

– Delikanlı bir adamdı. Herkesi rahatsız etti. Bildiğim kadarıyla en çok da JİTEM rahatsızdı. İtirafçıların üzerine gidiyordu. Tabii başkanın adamları da...

– Neden?

– Hizbullah’ın üzerine yürüyordu. Örgüt içinde önemli ölçüde MOSSAD elemanı var. Yezidî ve Ermeni kökenli. Bölgeyi istikrarsızlaştırmada örgütün önemli rolü var. Okkan, örgüte çok zarar verdi.

– Bana yardım edecek biri var mı?

– Sana yardım... Grand Hotel personeli. Şehmus kod adlı Şemdin Kök.

– Şemdin Kök. Taksici.

– Görev değiştirmiş olabilir. Kilit bir isim. Hem JİTEM içinde hem PKK’ya yakın bir isim.

– 28 Şubat sürecinde neden Çevik Bir destek gördü demokrat Amerika’dan? Demokrat Clinton dönemi.

– ABD’den değil. JİNSA’dan, Yahudi lobisinden. Bu lobi, medyayı iyi kullanır. Sanki Amerika, onlardan ibaretmiş gibi hava pompalar. Yersen hapı yutarsın. İşin iç yüzünü bilersen hevesleri kursaklarında kalır. Bir tane Amerika yok. Bunları herkes karıştırır ama sen karıştırmamalısın. Burada çok İtalyan pizzası yedin.

Gülüşüler. Bu sırada çaylar geldi. Hüseyin, önündeki sehpa konan çaydan bir yudum aldı. Kafasındaki gündem maddelerini yeniden sıraya dizdi. Konuşulan maddeleri işaretledi.

– Çevik Bir ekibine destek sürecektir mi?

– JİNSA ve MOSSAD ekibi destekler. Aytaç Yalman da o ekipten. Ondan sonra gelecek Yaşar Büyükanıt destek görür.

– CIA.

– Yeterince destek bulamadıkları için Ankara’da FBI büro açıyor ama benden sonra yeterli destek alabilirler.

– NATO ülkeleri demokratik ülkeler. Türkiye’de demokrasi desteklenmeli değil mi?

– Prensip... Bundan sonra prensipleri çok arayacağız. 11 Eylül’den sonra çok şey değişti. Güvenlik, çoktan insan hakları ve demokrasi söylemlerinin önüne geçti.

Koltuğunu yarım döndürdü. Pencereden yemyeşil bahçeye bakarken şöyle dedi:

– Size tavsiyem şu: Ülkenizde halkınıza güvenin. Parlamentoyu güçlendirin. Sivil toplumu canlandırın. Hükümet, istihbarat örgütlerini sıkı kontrol altına alsın. Sizde temel problem bunlar. Siviller, militer bürokrasi ve istihbarat örgütleri üzerinde etkili değil.

– Şimdi hedef Afganistan mı?

– Petroller. Usame bin Ladin üzerinden Afganistan, sonra kitle imha silahları denenerek Saddam ve Irak...

– Kitle imha silahları olmadığını söyledi uluslararası araştırmalar şefi.

– İsrail, bölgede kendini tehdit edecek güç istemiyor. Irak güç.

– İran?

– İran da büyük tehlike Yahudiler için ama öncelik meselesi. Irak daha yakın.

Çay bitmişti. Hüseyin, Yahudi ve mason lobisine karşı destek bulur muyuz diyecekti. Soruyu başka türlü ifade etti.

– Amerika, seçilmişleri mi destekler, militer bürokrasiyi mi?

– Kim Amerika'yı, yani başkanı memnun ederse... Bundan sonra prensipler yok.

Tenet gülümsedi. Bu, görüşme bitti anlamına geliyordu. Hüseyin, şemsiyesine uzandı. Çantasını aldı. Teşekkür etti. Ayağa kalktı. Elini uzattı.

– Başkanla görüşecek misin?

– İkiyüzlü adamlar.

– Çok yüzlü.

– Değil mi?

Hayır, anlamında başını salladı. Eğreti bir tebessümle Tenet'e veda etti.

Kafası karmakarışıktı. Hiçbir konuda belirgin bir sonuca varmamışlardı. Sadece Diyarbakır'da ne yapacağı ve kiminle görüşeceği belliydi. Bu da onun için yeterliydi.

Salonda kimse yoktu. Koridoru yürüdü. İnmek için merdivenleri kullandı. Dışarı çıktı. Kendini getiren taksiye beklemesini söylemişti. Vakit kaybetmeden bindi, hareket ettiler.

Yağmur yağıyordu. Hava soğuktu. Kasıkları ve kolu fena sızlıyordu. Cadde kalabalıktı. Araba, güç bela yol alıyordu.

16. BÖLÜM

Hüseyin Kaçırıldı...

ALBAY YENER'İN ISRARINA rağmen Hüseyin, bir gece ansızın İstanbul'a, oradan da doğrudan Diyarbakır'a uçtu. Aralık ayıydı. Hava soğuktu, yanında bir valizi bir de el çantası vardı. Beklemeden dışarı çıktı. Şehir uzaklarda görünüyordu. Hava bulutlu ve soğuktu. Taksiciler, sırada bekliyorlardı. Vakit geçirmeden bir tanesine işaret etti, valizini arka tarafa attı. Yola koyuldular.

Taksici, genç biriydi. Spor giyinmişti. Yol boyunca konuşmamaya özen gösterdi. Sorduğu sorulara yuvarlak cevaplar verdi. Yeni gelen emniyet müdürü iyiydi, şehirde sükûnet vardı. Vali ve emniyet iyi çalışıyorlardı. Dağkapı'ya geldikleri vakit akşam ezanı okunuyordu. Sokak satıcıları yoğun mesaideydi. Tarihî surlar, zamana şahitlik ediyor, akşam trafiğinde durduğu yerde çalışan arabaları, acele acele yürüyen yayaları, müşteri bekleyen seyyar satıcıları gözlüyordu.

Hüseyin, valizlerini alıp Selahaddin Eyyübî çarşısına doğru yürüdü. Ayakları onu, Grand Hotel'e götürdü. Otelin esrarengizliğini çözmek istiyordu. Müfettiş, otelin müşterileri ile ilgili ilginç şeyler anlatmıştı. Hem de Tenet'in adamını bulmalıydı.

İçeri girdi. Danışmaya yürüdü. Oda ayarlayıp müşteri kayıtları yaptırırken Şehmus'u sordu.

Danışmadaki genç, böyle biri yok, dedi.

– Şemdin Kök burada çalışıyordu.

– Burada öyle biri yok.

İsrarları bir şeye yaramadı. Odaya çıktı. Üçüncü kattaydı; iki kişilik bir yatak, masa, sandalye, ayna, dolap, komidinler, telefon, banyo ve tuvaletten ibaretti. Eşofmanlarını giydi, akşam namazını kıldı, yatağın üzerine uzandı. Gözleri acıyordu. Yorgun ve bitkindi. Dinlenmeli ve düşünmek için kendisine zaman ayırmalıydı.

Amerika'dan Elizabet'e kırgın ayrılmıştı. Görünüşte Tenet'le görüşmesine kızmış, kendisini götürmediği için aralarında tartışma çıkmıştı. Elizabet, açıkça söylemese de ailesinin ölümünden Hüseyin ve Tenet'i sorumlu tutuyordu. Son tartışmada, **sen o uçuk fikirleri söylemeseydin bunlar başımıza gelmezdi**, demişti. **O uçuk fikirleri Tenet'e sen taşıdın, o da başkana ulaştırdı**, deyince ipler kopmuştu.

“Sen zaten beni suçlamaya bayılıyorsun. Beni adam yerine koymuyorsun, değer vermiyorsun, ben olmasaydım seni Diyarbakır cehenneminden kim kurtaracaktı? Hayatını bana borçlusun ama yanında beş kuruşluk itibarım yok. Sen bir nankörsün, nankör, nankör!.. Anladın mı? Beni yalnız bırak!..”

Hüseyin ısrarla, sen benim her şeyimsin, eşimsin, sevgilimsin, dediyse de kadıncağz ipleri koparmış, bir daha da konuşmamışlardı. Hüseyin biraz da Elizabet'e duyduğu öfkeyle İstanbul'a uçmuştu.

Oda kapısı vuruldu.

Hemen açılmayınca yüzleri maskeli, silahlı iki adam, ateş ederek kapının kilidini kırdı ve rüzgâr gibi içeri daldılar. Hüseyin uyku sersemiydi, silahına davrandı fakat ikisi birden namluları yüzüne çevirmişlerdi. Eşofmanları değiştirmesine izin vermeden ellerini ve ayaklarını bağladılar. Ağzını ve gözlerini sıkıca bantladılar, bir çuvala soktular. Birisi çuvalı sırtladı. Asansörle merdivenlerden indirdiler, çok fazla yürümeden, otelin az ilerisinde bekleyen arabanın bagajına attılar. Araba hızla hareket etti.

Motor gürültüsü, Hüseyin'in kulağına doluyordu. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Hava buz gibiydi. Çuvalın konduğu zeminde tir tir titriyordu. Nasıl da gafil avlanmıştı. Tek başına, kimseye haber vermeden, cehenneme düşmüştü. Doğrudan emniyete uğramalı, otel çalışanlarının ve misafirlerinin listesini alarak işe başlamalıydı. Yanlış yapmıştı.

Araba oldukça hızlı gidiyor, sağa sola dönerken başı hızla kaportaya çarpıyordu. Sıkça araba duruyor, sağa sola dönüyorlardı. Şehir içinde oldukları kesindi. Uzun yola çıksalar, kulağına araba gürültüleri

gelmez, bu kadar çok sarsıntı ve dur-kalk olmazdı.

Bir süre sonra araba durdu. Acele hareketlerle arka kapak açıldı. Birisi çuvalı omuzladı. Hızlı hareketlerle bir eve geldiler, anahtarla kapıyı açıp içeri girdiler. Adam, patates çuvalı bırakır gibi, Hüseyin'i yere attı. Çuvalın içinden oflama duyuldu. Adam çuvalı içeriye doğru sürükledi. İkinci bir odaya kadar götürüp kenara iteledi. Ayağının burnuyla vurdu:

“Pis Amerikan casusu! Burada açlıktan geber. Bundan sonra boynunu aşan işlere burnunu sokma. Mikrop herif!..”

Bırakıp gittiler. Kapı kilidi içinde anahtar döndü. Sonra oda sessizliğe büründü.

Hüseyin neye uğradığını şaşırmişti. Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki izahı zordu.

Ben kaderin mahkûmuyum, diye düşündü. İsteyerek ve bilerek kimseye bir kötülük yapmamıştı. Buna rağmen başı dertten kurtulmuyordu. Kalbini yüce yaratana yöneltti. Dua etmeye başladı:

“Bismillahirrahmanirrahim. Elhamdülillahi Rabbi'l-âlemin. Hasbünallah venimel-vekil. La havle ve lâ kuvvete illa billahil aliyyil-azim. Allah'ım sen büyüksün, azizsin, rahimsin, beni bu zalimlerin zulmünden koru. Beni bu cehennemden kurtar ya Rabbi! Bana yardım eyle, bana merhamet et. Beni bu zalimlere terk etme! Senin her şeye gücün yeter Allah'ım!..”

Bildiği bütün duaları okumaya başladı. Yasin, İnna Fetahna, Rahman, Nas, Felak, Fatıha, İhlas...

Aradan epey bir zaman geçti. Kendisini odaya atanlardan ses seda gelmiyordu. Sorgulanmayı, işkence görmeyi, ağzından lâf almayı deneyeceklerini tahmin ediyordu fakat hiçbirisi olmadı.

Vakti bilmiyordu. Oda buz gibiydi. Üşüyor ve tir tir titriyordu. Isınmak için hareket etmesi gerektiğini düşündü. Ayaklarını hızlı hızlı uzatıp çekmeye başladı. Çuvaldan çıkabileceğine ihtimal vermiyordu ama hareket etmeye mecburdu, yoksa donacaktı. Ayak hareketleri vücuduna iyi gelmişti. Durmadan tekrarlamaya devam etti. Bir ara yorulduğunu hissetti, durdu, etrafı dinledi. Ses seda yoktu ve ortalık müthiş soğuktu. Çuval tekmeleme sporuna devam etmeliydi. Öyle yaptı. Bir yandan da bütün varlığı ile dua ediyor, bütün kalbiyle yalvarıyordu:

“Allah'ım, aciz kuluna yardım et! Sen merhametlilerin en merhametlisisin. Rahman ve Rahim'sin, şefkatlilerin en şefkatlisisin. Acıyan sensin, insanlara acıma duygusu veren sensin. Bağışlayan sensin. Mağfiret sahibisin. Kusurları, günahları affeden sensin. Günahım var, biliyorum. Bunun için yalnız senden af istiyor, yalnız senden mağfiret diliyorum. Sana yalvarıyorum, senin kapını çalıyorum. Senden başka kapı yok ki gidilsin; senden başka Rab yok ki ona iltica edilsin, senden başka Rahman yok ki ondan merhamet istensin. Senin merhametine sığınıyorum, sana yalvarıyorum, senin merhamet ettiğine kimse azap edemez. Senin azap ettiğini kimse kurtaramaz. Ben senin mahkûmunum. Sana inandım, sana güvendim, sana sığındım. Senin dergâhına geldim, senden başka çaresizlere çare olacak yok. Azap eden sensin, merhamet eden sensin. Bana merhamet et! Günahlarımı itiraf ediyorum, aczimi ve fakirliğimi itiraf ediyorum, çaresizliğimi itiraf ediyorum. Aziz sensin, Gafur sensin, çare sensin Allah'ım! Yalnız sana yalvarıyorum, yalnız senden yardım diliyorum. Kulunum, kapına geldim, sana sığındım. Zalimlere fırsat verme. Bana merhamet et. Beni bu zalimlerden kurtar.

Allah'ım, mazlumların sığınağı sensin! Zalimlere haddini bildirecek sensin. Her zulüm senin merhametinle son bulur, her mazlum senin yardımınla kurtulur. Ey merhametlilerin en merhametlisi Allah'ım! Bana merhamet et, beni affet, bu zalimlerden beni kurtar! Fırsat veren sensin, kapı açan sensin, kapıları kapatan sensin! Bana kurtuluş kapılarını aç. Affınla muamele et! Zalimlerin basiretini bağla, gözlerini karart! Yollarını şaşırt. Bana hidayet eyle! Müfettişi, beni, mazlumları zalimlerden kurtar. Sana sığındım Allah'ım! Senin kapındayım, sana yalvarıyorum. Kapından eli boş çevirme. İmtihanımı kolay kıl! Zalimlerin ellerini, ayaklarına dolaştır. Kalplerine şüphe ve korku ver! İyilere cesaret ver. Bana kurtuluş yolu göster!

Ey ihsanı bol olan Rabbim, bana kurtuluş yolu ihsan et! Sana inandım, sana güvendim, sana sığındım, sana yalvarıyorum! Ey güzeller güzeli Rabbim, önüme güzel yollar aç! Ey merhametlilerin

en merhametlisi, bana merhamet et! Acizlere, mazlumlara, çaresizlere merhamet et Allah'ım!..”

Hüseyin dua kesilmişti. Bütün varlığı ile hücre hücre, zerre zerre dua...

Etrafı dinledi. Ses seda yoktu. Tekrar ayak sporuna başladı. Tekme savurdukça çuvalın genişlediğini hissetti. İçindeki sıkıntı ve kasvet azalmıştı. Tekmeleri savurmaya devam etti. Durmadan dizlerini çekip ileriye doğru savuruyordu. Çuvalın genişlediğini, başının çuvalın ağzına doğru yaklaştığını hissetti. Ayaklarıyla beraber kafasını da savurmaya başladı. Bir ara kafası çuvaldan sıyrılır gibi oldu. Bu arada gözündeki bant hafifçe açıldı. Odanın loşluğunu hissetti. Tekmelere devam etti. Başını çuvaldan çıkardı. Küçük bir odadaydı. Yerde kilim seriliydi. İki divan ve bir tahta dolap vardı. Kapı kapalıydı. Pencerelerin perdesi çekiliydi. Hafif bir ışık içeri sızıyordu, gündüzdü.

Omuzlarını oynatarak çuvaldan tamamen sıyrıldı.

Sıra ellerini ve ayaklarını çözmeye gelmişti. Ellerini çekiştirdi, olmadı.

Yere sırt üstü yatıp ayaklarını divanın mobilya kısmına vurmaya başladı. İpi hırpalamak ve koparmak istiyordu. Israrla vurmaya devam etti. Ellerini ve ayaklarını bakkallarda, marketlerde satılan naylon iplerle bağlamışlardı.

Uzun bir zaman ayaklarını divanın tahtasını vurdu. Ayak bilekleri fena hırpalanıyor fakat ipe bir şey olmuyordu. Neden sonra pencere dikkatini çekti. Divanın üstüne çıktı, başıyla perdeyi araladı. Karşıda koca bir binanın duvarı vardı. Zemin katta olmalıydılar. Hiçbir yer görünmüyordu. İşaret verebileceği, yardım isteyebileceği kimse yoktu.

Kapıyı yoklamak aklından geçti. Hoplayarak geldi, bağlı kollarıyla kapı koluna bastı. Açılmadı. Kilitliydi. Tekmeleyip kapıyı kırmayı düşündü. Bağlı ayaklarla bu iş çok zordu.

Tekrar pencereye yöneldi. Divanın üstüne sırt üstü yattı ve camı tekmeledi. Cam şangırt aşağı iniverdi. Dışarıdan buz gibi hava içeri doldu.

Elleri ayakları bağlı durursa mutlaka donardı. Durmamalıydı. Ayağını bağlayan ipleri cama kestirmeliydi. Ayaklarını yukarıya kaldırarak ipleri cama sürtmeye başladı. Camın ortası kırılmıştı. Yan taraflardaki düşmemiş cam parçalarına sürtüyordu. İp sağlamdı, camlar iniveriyordu. Ayaklarını kaldırıp camın üst kısmında kalan kısımlarına ipi sürtmeye devam etti. Sağ ayağını camın dışına, solu içine aldı ve camı bıçak gibi kullanabileceği bir fırsatı yakaladı. Sırtı fena acıyordu. Divanın sırt kısmında idi. Yere düşme riski büyüktü. Canını dişine taktı, Besmele çekti. **Allah'ım yardım et,** diye mırıldandı.

İp kesiliverdi. Ayakları serbest kalmıştı. İş ellerini kurtarmaya gelmişti. Evin içini yeniden gözden geçirdi. Dolabın içinden bir ses duydu. Bir tıkırtı kulağına gelmişti. Ayağıyla dolabı açmak istedi. Olmadı. Sağlam bir dolaptı. Ayağıyla açamayınca tekrar cama geldi.

Bir ayağını dışarıya aldı, öteki ayağını divana bastı. Ellerini bağlayan ipleri cama sürtmeye başladı. Alt taraftaki camları tamamen un ufak olmuştu. Elini camın arka kısmına sürtmeye başladı. Bu arada elleri kesilmiş, kanamaya başlamıştı. Kana rağmen devam etmeliydi. Zira kendisini buraya tıkanların merhameti yoktu. Soğuk odaya patates çuvalı atar gibi atıp gitmişlerdi. Muhtemelen başka işleri vardı.

Bunca mücadeleden sonra pes etmemeliydi. Kendini bu cehenneme tıkanlar, böyle yakalarlarsa daha fenasına lâayık görürlerdi. Ellerinin kanına, acılara aldırmadan belini büktü, ellerini kaldırdı, camın yukarı çerçevenin kenarlarında kalan kısımlarına ipleri sürtmeye başladı. Ellerini rahatlatıverdi. Bu defa başarılı olmuştu. İpler koptu.

“Oh, çok şükür Allah'ım!..”

Oda buz gibiydi. Pencerenin çerçevesi kana boyanmıştı. Soğuktan üşüyen ve durmadan kanayan ellerini yerdeki kilime sildi. Sonra cebindeki mendili çıkardı. Sol elinin işaret parmağına sardı. En çok da o kanıyordu.

Dolaptan tekrar tıkırtı geldi. Gelip dolabın koluna yapıştı. Asıldı açılmadı. Bütün gücünü kanayan ellerinde topladı ve var gücüyle asıldı. Kol olduğu yerden çıktı ve Hüseyin sırt üstü yere düştü.

– Kimsin sen?

Sesin sahibi tanıdıktı. Ses, kadim dostuna aitti.

- Müfettiş!..
- Hüseyin...
- Müfettiş, orda mısın? Bu nasıl kader Allah'ım!..
- Geleceğini biliyordum.
- Ayaklarınla dolabı zorla.

Dolabın alt kapağı hafif açıldı. Hüseyin, elleriyle kapaktan tuttu, asılmaya başladı. Müfettiş ayağıyla itiyor, o elleriyle asılıyordu. Nihayet dolabın inadı kırıldı ve çatırtılarla birlikte açılıverdi.

- Nihayet geldin. Güzel kardeşim! Seni Allah gönderdi.

Müfettişte saç sakal birbirine karışmıştı. Eski zaman dervişlerini andırıyordu. Elleri ve ayakları bağlıydı. Epey zayıflamış görünüyordu. Üstünde kumaş pantolon ve gömlek-kazak vardı. Belli ki kaçırıldığı günün elbiseleriyle duruyordu. Sadece ceket ve kravatı alınmıştı.

- Dur, senin ellerini ve ayaklarını da çözelim.

Camın kenarına gitti, sağlam bir cam parçası alıp geldi. Önce ayaklardaki ipi kesti, sonra elleri bağlayan ipi. Müfettiş, feri gitmiş gözlerle kendisine saf saf bakıyordu.

- Şimdi ne yapacağız?

- Bu cehennemden kurtulmanın bir yolu olmalı.

- Burası hücre evi. Kapıları kat kat kilitlerler. Akşam geç vakit gelirler.

- Epey zamanımız var. Hava henüz aydınlık.

- Ne yapacaksın?

- Kapıları kıracağım.

- Kolay olacağını sanmıyorum. Dış kapı çelik.

- Valla Safa Bey, bunca çabadan sonra gelip ellerimi, ayaklarımı yeniden bağlamalarını bekleyemem.

Pencereye gitti. Boşluğa bağırdı:

- Hey can kurtaran yok mu? Bizi buraya tıktılar. Can kurtaran yok mu?

Hiçbir cevap gelmedi.

Divanın üstüne çıktı. Demirleri tekmeledi. Bana mısın demediler.

Kapıya geldi. Kapı tahtadandı. Tekmeledi, olmadı.

Gerilip gerilip tekme vurmaya başladı.

- İşimiz zor.

- Müfettiş, nihayet tahta bunlar. Vura vura hırpalanır ve kırılır.

Hüseyin durmadan geri gerilip tekme savurdu. Sonunda kapının alt kısmı, çerçevelerinden önce kırıldı. Hüseyin tekmeleyerek kapının alt kısmını tamamen kırdı. Kırık kısımdan geçerek odadan çıktı. Başka bir odaya çıkmışlardı. Onun da kapısı kapalıydı. Eliyle kapı kolunu tutup asıldı. Kapı açıldı. Koridora çıktılar. Dış kapı çelikti. Hüseyin ona da yüklendi fakat kapı açılmadı. Tekmeledi, olmadı.

Öteki odalara baktı. İki oda, bir mutfak bir banyo vardı. Mutfakta yiyecek hiçbir şey yoktu. Banyoda havlu, bornoz, sabun mevcut değildi. Tıkıldıkları ilk odaya geldi. Kapıyı alttan havaya kaldırarak yerinden çıkardı. Tekmeleyerek kırdı ve çerçeveleri, pervazları ayırdı.

Müfettişin bir şey yapacak gücü kalmamıştı. Bir deri bir kemikten ibaretti.

- Ne yapmaya çalışıyorsun, diye sordu.

- Kapıdan ilk girenin başına indirebileceğim bir sopa.

- Sen bizi bitireceksin.

- Buraya tıklananın işi zaten bitmiştir.

Kalas gibi oldukça uzun ve kalın pervaz tahtasını aldı, duvara dayadı. Ayağıyla vurup kırmak istedi. Defalarca denedi, olmadı. Sonra eline alıp pencere kenarına vurmaya başladı. Vura vura tahta çatladı ve nihayet ikiye bölündü. Bu defa ele geçen parça kullanmaya elverişliydi. Bundan sonra yapılması gereken kapıda nöbet tutmak ve içeri adımını atanın kafasına indirmektir. Koridor dardı ve bu nöbet tutanın işini kolaylaştırırdı. Mutfaktan sandalye bulup geldi ve kapının arkasına oturdu. Öbür parçayı da müfettişe

verdi. İkinci bir sandalye olmadığı için müfettiş yere diz çöktü.

Korkulu bir bekleyiş başladı.

Hüseyin'in karnı zil çalıyordu. Çalışmaktan bitkin hale gelmişti ama korkusu daha büyüktü. Pes etmemeliydi. Elleri kanamaya devam ediyordu. Mendili kan deryasına döndüğü için bir tarafa atmış, ellerini kaşkola silmeye başlamıştı.

Korkulu bekleyiş uzun süre devam etti. Müfettiş, başından geçenleri anlatmak istiyor fakat Hüseyin, sus işareti yapıyordu.

– Gelebilirler. Sus.

Uykudan gözlerinin yumulduğu, korkudan yüreklerinin burkulduğu gecenin bir saatinde kapıda tıkırtılar duyuldu. Anahtar kilit içinde döndü ve kapı aralandı. Bir adam içeri girdi. Karşısında müfettişi görünce bağırdı:

– Vay hayvan herif! Sen!.. Mikrop, buraya nasıl geldin?

Hüseyin adamın arkasına düşmüştü. Bütün gücüyle pervazı başına indirdi. Adam neye uğradığını şaşırıyordu.

– Of kafam!

Bir daha, bir daha, bir daha...

Adam yere yığıldı. Hüseyin vurmaya devam etti. Özellikle de başına vuruyordu. Adam yere yuvarlanmış, elleriyle başını korumaya çalışıyordu. Kafasından kan sızmaya başladı. Elleri kan revan oldu. Sonunda hareket edemez hale geldi. Bayılmıştı.

Hüseyin süratle üzerini aradı. Silah yoktu. Kimlik taraması yaptı, yoktu.

Müfettişe baktı.

– Tanıyorsun, değil mi?

– Şehmus kod adlı Şemdin Kök. Bizi kaçıran adam.

– Alçak seni!.. Düşmez kalkmaz bir Allah. İşte elime düştün.

Başını iki yana salladı. Çok şükür ya Rabbi, dedi. Sonra müfettişe döndü:

– Başka biri gelir mi?

– Belli olmaz. Benim sıkça gördüğüm adam buydu. Bazen su, bazen ekmek getirirdi.

Hüseyin hemen içeri gitti. Ayağından ve bileğinden kestiği ip parçalarını alıp getirdi. Adamı bağlayacak uzunlukta ip yoktu. Müfettiş, onun ne yapmak istediğini anlamıştı. Mutfığa gitti. İp bulup geldi.

Şemdin'in ellerini ve ayaklarını bir güzel bağladılar. Hüseyin üstünü ve eşyalarını tekrar aradı. Cep telefonu, 575 Lira, 370 dolar, 200 Avro, mendil, tarak, cüzdan. İçinde birkaç tane kredi kartı...

En çok da kredi kartı ve cep telefonuna ihtiyacı vardı. Hemen emniyeti aradı. Gaffar Okkan zamanından beri numaranın hafızasından silinmediğine şaşırdı. Polis memuru çıktı.

Hüseyin heyecanla:

– Polis müfettişi Safa, emekli yüzbaşı Hüseyin. Kaçırılan adamlar. Bu adresteyiz. Bizi buradan alın.

– Orası neresi beyim?

– Kaçırıldığımız ev.

– Hangi ev?

– Şemdin Kök itinin ini.

– Açık adres...

– Onu ben de bilmiyorum. Biraz sonra seni yeniden ararım.

Kapattı.

Müfettişe baktı. Adresi o da bilmiyordu.

– Ne yapacaksın?

– Müfettiş, hemen git, dolapta ceket palto ne varsa sırtına bir şey giy. Dışarısoğuktur. İkimizin de ayağında ayakkabı yok. Bu alçak burada yatsın. Biz adres tespiti yapalım. Polis gelip alır.

Anahtarı alıp ellerinde sopalarla dışarı çıktılar. Bir bahçeye çıkmışlardı. Bahçe kapısına doğru

yürüdüler. Yerler buz gibiydi, ayakları üşüyordu. Çorapla yürümek felâket bir şeydi. İkisi de ihtiyatlı idi. Eğilerek yürüyorlardı. Kapıdan sonra kendilerini dar bir sokakta buldular. Hüseyin kapı numarasına baktı: 13 rakamını okudu.

Caddeye bakan tarafa doğru yürüdüler. Parke taşları tanıdık gibiydi. Binalar yabancı değildi sanki. Hüseyin, sokağı tanıyacak gibi oldu. Hızla yürüyorlardı.

Müfettiş nefes nefeseydi. Hüseyin'e yetişmekte güçlük çekiyordu.

– Yavaş hele, dedi. Ben burayı tanıyacak gibiyim.

Sokağın caddeyle kesiştiği yere gelince müfettiş:

– Burası, bizim arabanın havaya uçurulduğu yer.

– Sahi. Orası değil mi?

Bu sırada telefon çalmaya başladı. Hüseyin, yeşil düğmeye bastı, telefonu kulağına götürdü:

– Şeho nerdesin?

– Otelde.

– Hangi otel hırbo?

– Grand.

– Hadi ordan mikrop. Sen Şeho değilsen.

Telefon kapandı.

Hüseyin hemen emniyeti aradı. Yine aynı memurdu. Hüseyin kendini tanıttı, bizi Grand Hotel'den alın, dedi.

Bir taksi tutup Grand Hotel'e gittiler. Yol boyu konuşmadılar. İkisi de bitkindi ve konuşacakları çok şey vardı. Onlar susmayı tercih ettiler.

Taksici, 55-60 yaşlarında, başına bere giymiş bir adamdı. Yolcularını dikiz aynasından iyice süzdü. Huylanmıştı. Kim olduklarını sordu.

Hüseyin, istihbarat, demekle yetindi.

Adamın yüzünde gülümseme dolaştı, aynadan ikisini de yeniden süzdü.

– İstihbaratçılar eli kanlı mı olur?

– Asıl kan yüreklerinde olur.

– Sizin elinizde.

– Bizi boş ver. Elimdeki kendi kanım.

– Biz de hep başkasının kanını döktüğünüzü sanırdık. Demek kendi kanınızı da döküyorsunuz. Nereye gidiyorsunuz?

– Dağkapı...

Dağkapı'ya gelince Hüseyin, elini cebine attı. Üzerinde eşofmanlar olduğunu o an fark etti. Sırtında ne ceket ne paltosu vardı. Üşüyordu.

Taksi ücretini Şeho'dan kaptığı parayla ödedi. Otele yaklaşırken polis ekipleri görüldü. Otelin önünde telefon tekrar çaldı.

– Kapının önündeyim.

– Ula sen Şeho değilsin.

– Şeho yanımda. Sen hele gel.

Kapıya genç bir adam çıktı. Hüseyin, müfettişe döndü.

– Sen ekip otosuna git ve ben şu adamı enseleyeyim.

Müfettiş canlı adımlarla arabaya gitti.

Hüseyin, otelin merdivenindeki adama doğru yürüdü.

– Merhaba, diyerek elini uzattı.

Adamın elini tuttu ve çarçabuk arkaya büktü. Bu sırada ekip arabasından inen polisler, olay yerine geldiler ve adamın eline kelepçeyi vurdular. Ekip arabasına doğru sürüklediler. Hüseyin, otele girip oda anahtarını istedi. Odaya gidip önce elini yüzünü yıkadı. Eşofmanları çıkarıp elbisesini giydi. En çok da

ayakkabılarını bulduğuna sevindi. Silahı yoktu. Şemdin'e bunun hesabını sormalıydı. Eşyalarını aldı, aşağı indi.

Müfettiş, Şeho ile olan hikâyeyi polislere anlatmıştı. Emniyete telefonla haber verilmiş ve ekipler çoktan Ofis tarafına hareket etmişti. Bu arada müfettişe bir çift ayakkabı ve palto bulmuşlardı.

Müfettiş ve Hüseyin tıklıdıkları ve kurtuldukları evin adresini gösterdiler. Hüseyin, bizzat kapıya kadar geldi. 13 numaralı evin kapısını açtı. Bahçeden içeriye doğru yürüdü. Kapı bıraktığı gibi açıktı. Şemdin Kök, içeri yuvarlanmıştı. Elleri ve ayakları bağlı olduğu için bir yere gidememişti.

Polisler, el ve ayaklarından tutup ekip arabasına götürdüler.

Hüseyin ve müfettiş, polis evine gidip iki kişilik bir oda istediler, açlıktan ölüyorlardı. Önce karınlarını doyurmalıydılar. Lokantanın bulunduğu kata gittiler.

Yemekten hemen sonra Hüseyin, Zahide'ye telefon edip müjdeyi verdi. Kadıncağız sevinçten uçuyordu.

– Yarın iş yerinden izin alıp yola çıkıyorum. Müfettişe söyle, onu çok özledim.

Hüseyin, telefonu müfettişe uzattı.

İki sevgili hasret giderdiler.

Onlar konuşurken Hüseyin'in içi burkuldu. Elizabet uzaklardaydı. Gamze ise çok ama çok daha uzaklarda... Gözlerinden yaşlar inmeye başladı. Mendilini çıkarıp sildi, başını öne eğerek yasını saklamaya çalıştı. Müfettiş, telefon konuşmasını bitirmiyordu.

Kalkıp yüzünü yıkamak üzere lavaboya gitti.

* * *

Elizabet'i aramayı düşündü. Onuruna yediremedi. Küsen o idi. Amerika macerası, epey olaylı geçmişti. Tenet, Müller, George W. Bush görüşmeleri, Haiti tatili, İkiz Kuleler'in devrildiği acılı günler... Son Şeho operasyonunda Tenet'in rolü var mıydı? Ya Elizabet'in?.. Kurs arkadaşı idiler. Pekâlâ, telefon edip Diyarbakır'a geldiğini ve müfettişin peşine düşmesi gerektiğini bildirmiş olabilirdi.

“Enseleyin ve icabına bakın!”

Bunu diyebilir miydi? Elizabet, ailesinin intikamını mı almak istemişti? Uzak bir ihtimaldi ama olabilirdi. Aynada yüzüne baktı. Her tarafı çizilmişti. Nerdeyse kendini tanıyamayacaktı. Elleri zaten yara bere içindeydi. Dört parmağını yara bandıyla sarmış, üç yere de bant yapıştırmıştı.

Kendini bir süre aynada seyretti. Düşünceler arka arkaya birbirini kovalıyordu. Şeho'nun kendisiyle ne alıp veremediği vardı? Otele geldikleri zaman iki kişiydiler. Arkadaşı kimdi? Sorguya bizzat katılmalı ve kendisini niçin kaçırdığını sormalıydı.

Telefondaki kayıtlı numaraların dökümünü almalıydı.

Masaya döndüğünde müfettiş hâlâ konuşuyordu. Beyaz sakalları bile sevinçten uçuyordu. Nerdeyse bir karış uzamışlardı. Adamı, resmen açlıktan öldürmek istemişlerdi. Zavallı bir deri bir kemik kalmıştı.

Hüseyin masaya gelince müfettiş, telefonu kesti. Nasıl olsa Zahide yarın geliyordu.

Müfettiş, telefonu Hüseyin'e uzattı. Tam bu sırada telefon çaldı.

Hüseyin, ekrana baktı. “Sarışın” yazıyordu. İçi “cız” etti. Elizabet'ti bu.

Yeşil tuşa bastı.

“İyi akşamlar Şeho!”

Tahmin ettiği gibiydi. Arayan Elizabet'ti. Sesini değiştirip konuşmalıydı. Bakalım, neler söyleyecekti.

Hüseyin, hemen ağzına bir lokma ekmek attı. Tiyatro sanatçısı gibi sesini değiştirdi. Boğuk bir sesle:

“Buyrun hamfendi.”

“Rica ediyorum Hüseyin'i bırakın. Bedeli ağır olur sonra. Ona yardım etmek varken kaçırmışsınız. Rica ediyorum.”

“Öyle bi şi yok.”

“Otelden söylediler. Yalan söylemeyin. Var, biliyorum.”

“Yok öyle bi şi.”

“Rica ediyorum...”

Telefon kesildi. Hüseyin hem ferahladı hem şaşırdı. Nasıl haberi olmuştu?

Kendi telefonuna baktı. Uyumadan önce kapatmıştı. Telefon açıldı. İki mesaj vardı. Birini açtı. Arayan numaraları veriyordu. Elizabet’in numarası vardı. Ötekine baktı. Yener Albay...

Şimdi sırası değildi. Telefonu cebine indirdi.

Çay ısmarladı. Müfettiş, uzun uzadıya konuşmak istiyordu fakat telefonun emniyete ulaştırılması lazımdı.

Şemdin Kök kilit isimdi. Onun cep telefonu irtibatları epey iş görürdü.

Çaydan sonra kalktılar. Odaya çıkmak üzere yürüdüler.

Hüseyin zoraki gülerek:

– Sana sakal yakışmış, dedi.

– Aylarca aç kalan adama her şey yakışır.

Yüzlerde acı birer gülümseme dalgası dolaştı. Merdivene doğru yürüdüler.

17. BÖLÜM

Sırlar Çözülüyor...

MÜFETTİŞ VE HÜSEYİN, Şemdin Kök'ü sorguya aldılar. Önlerinde telefon kayıtları vardı. İlker Bey, Oğuz Bey, Elizabet Mora, Ziya Kanat, Katarina, Abdülkadir Aygan, Cemil Işık, Ali Ozansoy, Veysel Ateş ve bir dizi numara...

Hüseyin öfke köpürüyordu. Bütün gece uyuyamamıştı. Ellerindeki yaralar gece boyu sızım sızım sızlamıştı. Ayak bileklerini ip morartmıştı. Üşüttüğü için sol kolu, beli ve kasığı fena ağrıyordu. Elizabet'ten ayrıldığı için morali hayli bozuktur. Yok yere köprüleri atmışlardı. Acısını, kendisine acı çektirenlerden çıkaracaktı.

Şemdin Kök'ün elleri ve gözleri bağlıydı. Sandalyeye oturtulmuştu. Teyp çalışıyordu.

Hüseyin kalktı. Gözlerini açtı.

– Benden ne istediniz? Dün Diyarbakır'a geldim. Dinlenmeden bir cehenneme tıktınız.

– İntikam aldık.

– Neden?

– Begim, siz Gladio ile savaşıyorsunuz. Benle değil.

Müfettişte şafak attı. Bu adamı daha önce de sorgulamıştı. Bu sandalyede oturtmuş, bu odada epey bir zaman kaybetmişler ve hiçbir şey söylememişti.

– Seni buradan kim kurtardı?

– Kimse. Burada ifade alınır, savcılığa sevk edilir. Savcılık serbest bırakır.

Savcıyla görüşmesi gerektiğini not etti.

– Beni kaçırırken yanında biri daha vardı. O kimdi?

Yüzü buruştu. Zor bir soru idi. Zaman kazanmak için elini başına götürdü. Yaralarını yokladı. Baş zonkluyordu. Pervazın açtığı yaralar, acil serviste pansuman edilmiş ve geri getirilmişti. Gece boyu uyumamıştı. Polisler ayrı, müfettişler ayrı sorguluyordu. İkinci defa buraya düşmesi büyük şanssızlıktı. Daha önce hiçbir şey söylememe başarısı göstermişti ama bu defa işi zordu. Bir o kadar süre daha açlığa dayanamayacağını düşündü. Hem Gaffar Okkan'ın öldürülmesinden sonra polis, işi ciddi tutmaya başlamıştı. Gladio'nun adamları için şartlar zorlaşmıştı. Polisin ele geçirdiği birkaç kişi itiraflarda bulunmuştu.

– Gladio'nun adamı. Her seferinde yanımıza bir iki tane verilir.

– Kim onlar, diye sordu müfettiş.

– Ali Kaya.

– Kod adı.

– Heval.

– Nerde şimdi?

– Elinizde olmalı. Otel operasyonlarında yakalanmış olmalı.

– Beni niye öldürmediniz?

– Adam öldürmek kolay mı? Gaffar Okkan öldürüldü. Kıyamet koptu.

– Kim öldürdü?

– Abdülkadir Aygan'a sorun. İtirafçı. Kod adı Aziz Turan.

Müfettiş not aldı. Görüşülmesi gerekenlerin listesi kabarıyordu.

– Mehmet Fidancı'yı tanıyor musun?

– Abdülkadir'in tanınması lazım.

– Veysel Ateş?

Evet, anlamında başını salladı.

– Hasan Sarıağaç'ı?

– Abdülkadir tanır.

– Ziya Kanat?

Başını sallamakla yetindi. Sancıları artmıştı, yüzü buruştu. Vücudu titremeye başladı. Oldukça bitkin görünüyordu. Uykusuzluktan gözleri kapanmak üzereydi.

– Benim silahı ne yaptın?

– Mutfakta, çöp bidonun içinde. Naylona sarılı.

Hüseyin soluk aldı. Demek tabancasına kavuşmak kolay olacaktı. Hemen bir not yazıp polislere gönderdi. Silahın getirilmesini istedi. Sonra tekrar adama döndü.

– Amerika, Irak’a girecek mi?

– Girmeyecekse burayı bu kadar neden karıştırıyor? Destabilize ediyor ki kendisine karşı koyacak siyasi bir irade bulunmasın.

Başı yana yıkıldı, vücut sandalyeden yana kaydı. Hüseyin kurtarmak için hamle yaptı fakat Şemdin yere düştü. Başını duvara çarpmıştı. Hüseyin onu bir hamlede doğrulttu lakin vücut başı taşımıyor, oturamıyordu. Hüseyin, bir an rol yaptığını düşündü. Yere oturttu. Tekrar yere yıkıldı. Soruşturmaya nokta koydular.

Müfettiş, odadan çıkarken görevli polise döndü:

– Su verin. Biraz dinlensin.

* * *

Müfettiş ve Hüseyin, vakit kaybetmeden savcıya gittiler. İkisi de silahlarını bellerine takmışlardı. Müfettiş tıraş olmuş, takım elbise giyinmiş, şık bir paltoya bürünmüştü. Hüseyin spor giyimliydi. Kot pantolon, gömlek üzerine kazak, deri mont ceket...

Öğle arasından önce savcıyla görüşeceklerdi. Yeni emniyet müdürü Atilla Bey, işin üzerine ciddiyetle gidiyordu. Kendilerine bir araba tahsis etmiş, iki eleman vermişti.

Adliye binasına geldiler. Savcıdan randevu almışlardı. İşler yoğundu fakat iki duruşma arasında kısa süre görüşecekti. Kapıdan girişte dâhilî telefondan aradılar. Odasında bekliyordu.

Koridorda yürüdüler. Savcı kapıdaydı. Onları odaya buyur etti. Acele işi varmış gibi davranıyordu. Kolonya tuttu. Masasının başına geçti. Müfettiş kendisini tanıttı. Konuyu özetledi.

– Şemdin Kök, kod adı Şehmus. Daha önce tutuklandı, silah kullandığı, Hüseyin’e ve bana ateş ettiği, araba bombalama olayının faili olduğu tespit edildi. Silahının balistik muayenesi yapıldı. Ateş ettiği doğrulandı. Bu adam, savcılık tarafından serbest bırakılmış. Adam, çıkar çıkmaz kaldığı yerden devam etmiş. Beni kaçırdı, Hüseyin’i kaçırdı... Silah kullanan adam, nasıl serbest bırakıldı? Derdimiz bu.

Savcı telaşlandı. Masasındaki dosyaları düzene koyar gibi yaptı. Masanın kenarına aldı. Gözlerini kaçıırıyordu.

– Valla, her olayı hatırlamak mümkün değil. O zatı hatırlamadım.

– Dosya numarası 26.734. Bu adamlar serbest bırakılmasaydı Gaffar sağ olacaktı.

– Alayım numarayı.

Numarayı not etti. Eli titriyor gibiydi. Alnında boncuk boncuk terler oluştu. Savcıyı sıkıntı basmıştı.

– Neticeyi emniyete ileteyim.

– Mağdur biziz, bize söyleyin.

Hüseyin sinirlenmişti. Ellerinin yaraları sızlıyor, ayak bilekleri acıyordu.

– Devlet, kendi polis müfettişini, istihbarat elemanını koruyamıyor, üstüne üstlük eylem yapanları salıveriyor.

Savcı dosyaları alt üst etti. Çekmecesini açıp kapadı.

– Şimdi bu işler biraz gizli işler. Riskli işler...

Hüseyin yara bantları ile sarılı ellerini uzattı.

– Bakın, dedi. Riskleri görüyorsunuz. Beni kaçırdılar ve bir hücreye tıktılar. Bu beyefendi yedi aydır elleri ayakları bağlı, hücre evinde işkence gördü. Riskleri biliyoruz. Gaffar Okkan, o yiğit adam öldürüldü.

– Haklısınız şey... İşte bunun için. Bize not geliyor. İstihbarat elemanı, deniyor.

– Hukuki deliller hiçe sayılıyor, öyle mi?

– Valla devletin âli menfaatleri için...

– Devletin âli menfaatleri için emniyet müdürleri öldürülüyor, suçluları araştıran müfettişleri kaçırlıyor, onları kurşunlayan katiller serbest bırakılıyor. Çok tuhaf... Tuhaftan öte çok ayıp.

Savcı, aradığı şeyden vazgeçti. Hüseyin'e baktı. Yutkundu. Bir şey söylemek istiyordu fakat vazgeçti. Kendini tutuyordu.

– Abdülkadir Aygan'ı tanıyor musunuz?

– Olabilir, itirafçıydı galiba.

– Gaffar Okkan suikastına karışmış bir adam.

– Galiba onunla ilgili de şey gelmişti. Bilgi notu...

Hüseyin sesini yükseltti.

– Bu bilgi notları hep katiller için mi gelir? O zaman cinayetleri azmettirenler ve bilgi notu yazarlar aynı!

– Valla, bunu ben söyleyemem. Riskli işler... Sonuçta devlet memuruyuz.

– Biz Patagonya Cumhuriyeti müfettişi miyiz?

– De... Sistemi bilmeniz lazım.

– Katilleri, koruyanları, kollayanları ve onları azmettirenleri de bilmemiz lazım. Yoksa ülkede kaos devam eder.

– Bu noktada size katılıyorum.

– O zaman yardım etmelisiniz. Bilgi notu kimden geldi?

– Bunu söyleyemem.

– Dosyada var mı?

– Dosyaya konmaz. Şey... Vaktimin sınırlı olduğunu söylemiştim. Duruşmaya girmem lazım. Beni mazur görün.

Hüseyin sinirlendi, elini yumruk yapıp masaya vurdu:

– Bizi atlatıyorsunuz.

Müfettiş yumuşak bir ses tonuyla:

– Sizi tekrar rahatsız edelim. Ne zaman olur?

Savcı sıkışmış görünüyordu. Ben size haber veririm, dedi. Eline bir dosya alıp odadan çıkmaya hazırlandı. Misafirlere nazik görünmeye çalışarak:

– Şimdi bir şey söyleyemem, sekreterliğe telefon bırakın, uygun zamanda sizi ararım.

Müfettiş, kendi kendine söylenir gibi:

– Kaosun bitmesi için katiller, adliyede korunmamalı. Katiller içeri tıkalmalı.

Odanın üçü birlikte çıktılar.

Savcı heyecanla atıldı:

– Ben öyle bir şey söylemedim.

– Söylemediniz de söyledikleriniz aynı kapıya çıkar.

Savcı, başını iki yana salladı.

– Siz benim başımı belâya sokacaksınız. Bana müsaade.

Elini salladı, salona doğru yürüdü.

* * *

Savcının söylediklerini emniyet müdürüyle paylaştılar. Emniyet, telefon numaralarını arıyor, tespit ettiği adreslere sürekli operasyon yapıyordu. Abdülkadir Aygan, bir itirafçı ve JİTEM elemanıydı. Kendisine ulaşamıyordu. Ziya Kanat ve Veysel Ateş bulunamamıştı. Ali Kaya'nın yerini tespit etmeye çalışıyorlardı.

– Vahap Kaya kilit isim, sorguya almak istiyoruz.

- Onunla ben görüşeyim. Yarın Zahide gelecek. Ben aşiretin eniştesiyim.
- Hay hay...
- Olaylar geliştikçe size bilgi vereceğiz.
- Şimdilik bize müsaade.

Hüseyin ve müfettiş yorgun ve bitkindiler. Polis evine gidip dinlenmek istiyorlardı. Emniyetin arabası onları polis evine götürdü. Sonra da odalarına çekildiler. Akşama kadar uyuyacaklardı.

Akşam yemeğini beraber yediler. Müfettiş, yedi ayın hikâyesini anlattı. Cehennem gibi günler yaşamıştı. Kaçırdıkları gün, o odadaki dolaba tıkmışlardı. Günde bir bardak su, iki günde bir yarım ekmek veriyorlardı. Bazı günler hiç uğramadıkları da oluyordu. Yüzü maskeli bir adam, iki-üç günde bir tuvalet ihtiyacı için dolaptan çıkarırdı. Namaz kılmak için izin istemişse de duymazdan gelinmişti. Tuvalet de elleri önden bağlı götürmüşlerdi. Ayları, günleri, vakti bilmesi mümkün değildi.

Hüseyin ağzı açık dinliyor, müfettişin anlattıklarını anlamakta zorlanıyordu.

- Dolaba neden tıktılar? Odanın penceresinden de bir yer görünmüyor.
- Günlerce bir şey konuşmamak, bir ses duymamak, adam yüzü görmemek ne büyük işkence, düşünebiliyor musun? Bana ekmek veya su getiren adama bir şey sorarsam dolaba tıkıyorlardı.
- Oda kapısı?
- Onu her zaman kilitlerler. Hep senin yolunu gözledim. Bir gün gelir, beni bulursun diye. Gece gündüz dua ettim.

- Gaffar Okkan suikastından haberin var mı?
- Dün duydum. Yiğit adamdı, Allah rahmet eylesin.

Masada sessizlik oldu. Dudakları kıpırdadı. İki de dua okudular.

Ertesi gün 9.30’da Zahide geliyordu. Müfettiş, onu havaalanında karşılayacaktı. Aylardır görüşmüyorlardı. Hüseyin, iyice her şeyden şüphe etmeye başladı.

– Beraber gidelim, dedi. Birbirimizi koruyalım. Hatta koruma alalım. Ali ve Yakup, yaman çocuklar. Etrafımız lânetliler tarafından kuşatılmış durumda. Attığımız her adım takip ediliyor.

- Ben rica edecektim. Zahide’yi alıp Vahap Kaya’nın evine gidelim.
- O uğursuz sokağa, o uğursuz eve... Adamla konuşalım, gerekirse emniyette sorgularız.
- Zahide geliyor. Akrabası.
- Çete akraba filân tanımaz.

Yemekten sonra odalarına çıktılar. Hüseyin, bir ara gidip internete girdi.

Albaydan mail vardı:

“İki gün içinde muhakkak Ankara’da ol! Ümit ediyorum, sesim kulağına geliyor.”

Hiç bu kadar sert talimat aldığını hatırlamıyordu. Önemli olmalıydı. Ankara’dan nefret ediyordu. Orada ne çok acılar yaşamıştı. Gamze’yi orada kurban vermişti.

İkinci mail Elizabet’ten idi. **“Seni özledim.”** Yazıyordu. **“Ben de seni, Şeho’ya verdiği talimat için teşekkürler...”** diye cevap gönderdi. Öteki mailler, ilan, reklam vs. idi.

Bilgisayardan çıktı. Albayın daveti önemliydi ve mutlaka müfettişe iletmeliydi.

Odaya geldi.

Müfettiş, televizyon kanallarında haber kovalıyordu.

- Ankara’ya çağırıyoruz. Hem de derhal, komutuyla.
- Kim?

– Yener Albay.

– Rasim’den henüz bir haber yok. Bizi bu cehenneme attı.

– Beraber olacağız, sanırım.

– Haydi hayırlısı. Yarın buradaki görüşmeleri bitirelim.

Müfettiş, haber kovalamaya devam etti. Bir haber dikkatini çekti.

- İçişleri bakanı gidici. Yolsuzlukların arkasında Tapınak Şövalyeleri var, demiş. Onlara çarpan

çarpılır.

– Mesut Yılmaz da o ekipten.

– O sebeple gidici. Bu kadar banka battı. Sorumlusu yok. Egebank, Yaşarbank, Yurtbank, Esbank, Türkbank, Bank Kapital, İnterbank... Her gün bir yenisi ekleniyor. Ekonomik kriz var, kurt dumanlı havayı sever. Başbakan dürüstlükten söz ediyor, yolsuzluklar almış başını gidiyor.

– Tantan giderse elimiz zayıflar.

– Öyle.

Hüseyin, masadaki gazeteyi karıştırmaya başladı. Bir köşe yazısı dikkatini çekti. Gladio iş başında, yazıyordu. Başını kaldırdı. Müfettiş kanallarda geziyordu.

– Gladio’nun masonlarla bağlantısı vardı, değil mi? Savcı Di Petro, böyle bir bağlantıyı bulmuştu.

– Tapınak Şövalyeleri ve mafya. Ayrılmaz ikizler. Unutma, asıl şef CIA’dır.

– Gladio’nun bizdeki karşılığı tam olarak ne şimdi? JİTEM mi, Özel Harp Dairesi mi? Kontrgerilla mı? Kafam karışık. Millî Güvenlik Kurulu Eski Genel Sekreteri Teoman Koman, JİTEM diye bir şey yok, demiş.

– Var mı diyecekti?

– Gladio ne iş yapar sence?

– Her türlü terör eylemi. Adam öldürme, bombalama, silahlı soygunculuk, işkence, kötürüm haline getirme, adam kaçırmak suretiyle tedhiş, olayları tahrik, misilleme ve rehinenlerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda ve yalan haber yayma, zorbalık, şantaj yoluyla psikolojik savaş yürütür. Kurulduğu zaman adı; Kara Kuvvetleri Sahra Talimnamesi– Gayrinizami Kuvvetlere Karşı Harekat idi. Emekli Yarbay Talat Turhan, **Özel Savaş Terör ve Kontrgerilla** isimli kitabında, yeni adı Özel Harp Dairesi oldu, der. Bunları biliyorsun herhalde.

– Gladio, CIA ile iş birliği yapar ve uyum içinde çalışır. Bunlar da sizin bilginiz...

– Tapınak Şövalyeleri’nin bizdeki adı, masonluk. Tantan sabaha kalmaz, gider.

– İyi adam idi.

– Öyle.

– Yener Albay acele çağırıyor.

– Ankara’yı özledim. Yarın akşam uçağıyla dönelim.

Hüseyin’in canı sıkıldı. Orayı hiç sevmiyordu. Burada kalmak da anlamlı değildi. Okkan’dan sonra şehir, sanki ruhunu kaybetmişti. Elizabet’e dönmeyi çok istiyordu fakat çağırmasa gidemezdi. İçinden, keşke Diyarbakır’da yaptığı gibi gelip beni alsa, diyordu. İçi özlemle hasretle kavruluyordu. Yüreğinde çıkan yangını, ancak onun sevgisi söndürebilirdi çünkü yangının sebebi oydu.

Tekrar gazete makalesine döndü. Daha sonra Eymür’ün **Analiz**’ine takılacaktı.

* * *

Ertesi gün müfettişle Zahide’nin sevinci görülmeye değerdi. Dakikalarca birbirlerine sarıldılar. Hüseyin o dakika Elizabet’i daha çok özlediğini hissetti. Bir mail daha atmışsa hemen cevap vermeli ve bir fırsatını bulup uçmalıydı. Anlamsız bir hassasiyet göstermişti kadın. Annesini, babasını ve kız kardeşini kaybetmişti. Hüseyin bu acıyı anlıyordu. Renate’nin uzun ameliyatlardan sonra hayatını kaybetmesi, ona daha çok acılar yaşatmıştı. Bir özür, bir çiçek bu problemi çözebilirdi.

Hava alanından doğruca Vahap Kaya’nın evine gittiler. Hüseyin, Ali ve Yakup’la beraberdi. Müfettiş hanımıyla baş başa bırakmışlardı.

Dar sokağın başına gelince Hüseyin, etrafı gözden geçirdi. Arabadan inmeden silahını yokladı. Arkadan gelen arabalara baktı. Sokağa tekrar baktı. Gözü müfettişe ilişti. O da aynı dikkatle çevreyi süzüyordu.

Taş yolda yürüdüler. Bir pazar günüydü ve Vahap Bey evdeydi. Zahide, geleceğini telefonla bildirmişti, bekliyorlardı.

Hüseyin, müfettiş ve Zahide’yle birlikte eve girdi. Ali ve Yakup Beyler, çevreyi kontrol edeceklerdi. Hüseyin ikisinin de telefonunu almıştı. Haberleşeceklerdi. Zahide, gelinlerinden ve torunlardan selam

getirmişti. Okula giden çocuklara birer kazak, eve de çikolata ve kolonya almıştı.

– Zahmet etmişsin gurban dedi, evin hanımı.

Vahap Bey, memnun olmuştu. Tebessüm ederek:

– Bizi mahcup ettin, gerekmezdi. Çok çok sağ ol kızım.

Hemen kahvaltı hazırladılar. Yer sofrası kuruldu. Birlikte oturdular.

Vahap Bey, müfettişe takıldı:

– Çok zayıflamışsınız begim, dedi. Rejim yaptınız herhalde.

– Mecburi rejim yaptırdılar, senin adamlar...

– Sahi siz birden ortadan kayboldunuz. Nerelere gittiniz?

– Senin adamlar kaçırdı beni.

– Benim adamlar kim ya? Allah Allah!

– Senin oğlanın arkadaşı Şemdin.

– Ne zaman?

Zahide söze girdi:

– Buradan gideli onu arıyoruz Vahap Amca. Haberin yokmuş gibi konuşma. Sana kaç defa söyledim.

– Görüştürene çok şükür. Nasıl serbest bıraktılar? Jandarma mı sizi kurtardı?

– Evet, dedi Hüseyin. Ben rica ettim.

– Eyi etmişsin gurban.

– Yedi aydır onların elindeydi, dedi Zahide. Hüseyin olmasa yanmıştık. Sen kim olduklarını bilirsin.

Vahap, eline aldığı ekmeği bıraktı. Doğruldu. İç çekti. Yüzü alt üst olmuştu. İki dizi üstüne oturdu. Bir haftalık, beyazı siyahından fazla sakalını kaşıdı. Elini dizine vurdu:

– Size anlatayım, dedi. Bu anlattıklarım, buradan bir yere giderse vallahi de billahi de beni mahvederler, kaybederler. Alın işte size yemin. Bu adamlar, benim oğlumu öldürdü. Beni de günlerce hücre evine tıkıp aç bıraktılar. Bizim elemanımız olmazsan, bize haber getirmezsene seni yok ederiz, dediler. Aç, susuz bıraktılar. Öldüreceklerdi. Mecbur kaldım, boyun eğdim. Her gün Dağkapı surlarının önünde meyve satırem, onlara haber götürürem. Oteli gözlerem. Girip çıkanları haber verirem. Mehmet, kardeşlerinin şehre gelip gittiğini haber vermedi, onu temizlediler. Size sorayım. Bir gece sizin oğlunuz evinize gelse siz haber verir misiniz? Oğlunuzu ihbar eder misiniz? Kardeşinizi ihbar eder misiniz? Ben ne yapayım begim? İki ateş arasında kalmışam. Ne yana dönsem yanarım. He söyleyin şimdi, ben ne yapam? Gurbanınız olam, ha söyleyin şimdi!..

Adamın sesi titriyordu. Hüseyin yüzüne baktı. Gözyaşlarıyla ıslanmıştı.

İç burkuldu. Ne diyeceğini bilemedi. Adam hakikaten iki ateş arasında mı kalmıştı, rol mü yapıyordu? Kestiremedi.

Sorulan herkesi tanıyordu ama olayların içinde yana kavrula feleğin çemberinden geçmişti. Her şeyi yuvarlak söyleyerek suya sabuna dokunmadan işin içinden çıkmayı öğrenmişti. Yemin, gözyaşı, acındırma, sızlanma... En iyi göz boyama metotları...

Müfettiş son bir hamle yaptı:

– Biz sana iyilik yapıyoruz, torunlarına bakıyoruz, okutuyoruz. Sen ser verip sır vermiyorsun. Canımıza kasteden adamları koruyorsun.

Adam elini dizine vurdu. Bir süre sustu. Sonra aniden karar vermiş gibi başını kaldırdı.

– Vallah begim, bu işin içinde JİTEM var. Bir şey söylersem beni öldürürler. Abdülkadir Aygen'i bulun. O her şeyi daha iyi bilir.

Müfettiş, cık cık çekti, başını iki yana salladı.

– Eh, sen bilirsin. O kadarını herkes biliyor.

Kahvaltıdan sonra Hüseyin izin istedi. Müfettişle birlikte kalktılar.

Zahide, her ihtimale karşı cep telefonunu açık tutacaktı.

18. BÖLÜM

Gladio ile Meydan Savaşı...

ANKARA'YA ULAŞINCA Hüseyin doğrudan polis evine gitti. Üst katta bir odaya yerleşti. Çankaya'dan Ankara'yı seyretmek, Çamlıca'dan İstanbul Boğazı'nı seyretmek gibi keyifli bir şeydi. Şehir ayaklarının altındaydı fakat Hüseyin'in kafası allak bullaktı. Düşünceleri, manzara seyretmek gibi bir lükse katlanamayacak kadar karışık.

Hemen gazetelerin bulunduğu kütüphaneye indi, bilgisayarın başına geçti. Mail adresine baktı. Edmora'dan haber vardı. Heyecanlandı. Ekranın ötesinde Elizabet'in yeşil gözlerini, sarı saçlarını, hafif çilli beyaz yüzünü görür gibi oldu. Elini alnına götürdü, ateş bastığını hissetti, terlemeye başlamıştı. Kalbi hızla çarpıyordu. Bu defa ne yazmıştı acaba? Hemen tuşa dokundu. Mail ne kadar da yavaş açılıyordu. Gözleri parladı. Su içer gibi maili okudu:

*“Özleyen özlediğine sade özlemini söyler.
Seven sevdiği olmayınca dünyayı neyler?
Sen bende olmasan da ben her dem sendeyim.
Senin olmadığın yerde ben daim cehennemdeyim.
Senin Afrodit'in.”*

Kız şiir yazmıştı, aşk insanı şair yapıyordu. Hemen parmakları tuşlara dokundu:

*“Gözlerim gurbet yolunda.
Gönlüm gurbet elinde.
Sensiz vatanı, yurdu neyleyim?
Ya sen tez gel ya sana ben geleyim.
Senin gurbetine sürgün Eflatun”*

Yüreği özlemle dolup taştı. Bir daha mail atarsa tez elden New York'a uçacaktı. Keşke ta o zaman bir çiçek alıp gönlünü alsaydım, diye düşündü. Sinan'a telefon edip çiçek göndermesini istese miydi?

Daha kolay bir yolu vardı, hemen cicek.com adresine girdi. Bir mail yazarak Elizabet'in ev adresine çiçek gönderme talimatı verdi.

Sonra da öteki mailleri açtı, kimini cevapladı, kimini sildi. Geniş bir vakitte güzel bir sevgi ve hasret maili yazıp göndermeyi düşündü.

Gazetelere baktı. Tantan görevinden alınmıştı. Ayrıntıyı okumadı. Acelesi vardı, toplantıya katılacaktı.

* * *

Sabahın erken saatleriydi. Müfettiş arabasıyla Hüseyin'i aldı. Yener Albay'a birlikte gideceklerdi. Mesai yoğunlaşmadan görüşmeleri bitirmek istiyorlardı. Saat 10.00'dan önce görüşme bitmeliydi.

Bakanlıklara doğru yol aldılar. 7.30'da caddeler araba seliydi. Kaldırımlar, yayaları almıyordu. Ağır tempo ilerleyerek yol aldılar ve nihayet Genelkurmay'a ulaştılar. Arabayı garaja park ettiler.

Kapıda nöbetçi asker kimlik sordu. Yener Albay'dan deyince bekletilmeden içeri alındılar. Bir asker kendilerine eşlik etti, albayın odasına kadar götürdü.

Albay Yener ayağa kalktı, hoş geldiniz, dedi. Dinç ve enerjik görünüyordu. Omuzlarında ay ve yıldızlar parlıyordu. Hüseyin, uğursuz 28 Şubat süreci olmasaydı benim omuzlarımda da ay-yıldız olacaktı diye düşündü, iç çekti. Çevik Bir'in darbecilik serüvenine kurban gitmişti. Gamze'yi hatırladı. Gözleri buğulandı. Güzel gözlü, ay yüzlü, temiz kalpli masum kız da darbecilerin hırsına kurban edilmişti. Sırf Hüseyin'le evli olduğu için MİT'ten kovulmuştu.

Yener, Hüseyin'in gözlerindeki buğulanmayı görmekte gecikmedi. Beş sene öncesine gitti. Disiplinsizlik bahanesiyle meslekten ihraç edilmeseydi şimdi binbaşı olacaktı.

Onu Çevik Bir'in ofisine kendisi göndermişti. Vicdanı kanadı.

– Buraya gelince galiba üniformalı günlerini hatırladın.

Hüseyin başını salladı, gözlerini kaçırdı, dudaklarını ısırdı. İstirap yüklü bir sesle:

– Kader... Hükmünü verince göz görmez olur. Beni en çok üzen şey, Gamze'nin bir mektup bırakarak aramızdan ayrılması...

– Çok ağırına gitti, onurlu bir hanımdı.

Müfettiş, bir deri bir kemik kalmış ellerini göstererek:

– Bir'in iktidar hırsı, Gladio'nun darbe ihtirası, kadıncağıza dünyayı cehennem eyledi. Hepimiz bedel ödedik. Ödemeye de devam ediyoruz.

Yener misafirlere yer gösterdi, çay ısmarladı. Masası kitaplık gibiydi. Mevzuat kitaplarının yanı sıra aktüel eserler, gazeteler, dergiler, masa üstüne konmuş dosyalar, duvarları baştanbaşa kaplamış klasörler... Odadaki her şey, okuyan, inceleyen, sorgulayan bir insanı işaret ediyordu.

Çaydan sonra misafirleri, odanın öbür ucunda bulunan yuvarlak masaya davet etti. Kendisi de makam koltuğundan kalktı, kablolu telefonun fişini çekti, kapıyı kapattı, cep telefonlarımızın bataryasını çıkaralım, dedi. Kendisininkini çıkarıp dosyanın yanına koydu. Masanın etrafında toplandılar. Değerlendirme yapacaklardı.

Üç kişiydiler. Rasim, gecikeceğini söylemişti. Vakit kaybetmeden gündeme geçildi.

Yener, yakasını düzeltti. Ellerini önündeki dosyanın üzerine koydu. Öksürerek sesini akort etti. Bir anlamda nereden başlayacağına karar vermek için zaman kazanıyordu. Bakışlarını Hüseyin ve müfettişin yüzlerinde dolaştırarak söze başladı:

“Arkadaşlar, inanılmaz fedakârlıklar yaptınız. Çok acılar çektiğinizi ve imkânsızı başardığınızı biliyorum. Büyük bedeller ödediniz, ödüyorsunuz. İkinize de teşekkürler ediyorum. Son derece hassas bir konuyu değerlendireceğiz. Bildiğiniz gibi, Özel Harp Dairesi içine yuvalanmış bir çete ile savaşıyoruz. Ülke gemisinin rotasını darbe limanlarına çevirmeye çalışıyorlar. Kendilerinden olmayanı denize atıyor, atamadıklarını da kendi haline bırakmıyor; ya kazana kömür attırıyor veya gemi temizliği yaptırıyorlar. Güverteyi kimseyle paylaşmak istemiyorlar. Bunun için JİTEM, Özel Harp, MİT, mason locaları, medya ve sermaye çevrelerinden azami ölçüde faydalaniyor. Kimi zaman MOSSAD kimi zaman CIA, kimi zaman da başka örgütlerle iş tutuyorlar. Dertleri darbe yapmak. Bunun için kaoslardan, kargaşadan, ekonomik krizlerden darbe üretmek için var güzleri ile çalışıyorlar.

Darbeler ülkenin önünü kesiyor. Yunanistan'dan bile geri kalmış durumdayız. Orada kişi başına düşen millî gelir 20 bin, bizde 2.100 dolar. Prof. Ekrem Pakdemirli'nin açıklamalarına göre her darbeden sonra kişi başına düşen millî gelir düşmüş. Bir gazeteden kestim. Haber, ‘Darbeler Ekonomiye’ başlığı ile verilmiş. Tablo iç açıcı değil. Bakın:”

Haber fotokopisinden birer tane uzattı. Herkes önüne düşen kâğıda göz attı:

“Darbeler, ekonomiye:

1960, 1971, 1980, 1997 darbelerinden sonra kişi başına düşen milli gelir düştü:

1960 darbesinden sonra 583 \$’dan 188’e;

1971 darbesinden sonra 399 \$’dan 276’ya;

1980 darbesinden sonra 416 \$’dan 148’e indi.

1997 darbesinden sonra 3.500 \$’dan 2100 dolara indi.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra albay devam etti:

“Avrupa’nın genişlemesinden sorumlu Günter Verhaugen ve Hollanda Başbakanı Balkanende; açık açık, ordunun ülke idaresindeki etkisinin demokrasi standartlarında olmadığını söylediler. Afrika liginden Avrupa ülkeleri ligine sıçramak için bir standart yakalamak zorundayız. Bunun için ordu

İNİNDE DARBE YAPMAK İSTEYEN ÖRGÜTÜ TASFİYE ETMEK ZORUNDAYIZ. GLADIO’NUN SİVİL UZANTILARI OLDUĞU MALUM.”

Kaos çetesi ve çıkardığı olaylar üzerinde duruldu. Müfettiş, Güneydoğu izlenimlerini anlattı. DGM’lerin rolünü vurguladı.

“Bu mahkemeler bir an önce kaldırılmalı.” dedi.

Hüseyin, George Tenet’le görüşmesini anlattı. Mason locaları ve Özel Harp Dairesi içindeki darbeci kesimin bütün Amerika’daki Yahudi lobisinden destek gördüğünü, bunların Amerika’yı temsil etmediğini, Yahudi lobisinin etkili olduğunu, Amerika’daki Yahudi kuruluşu JİNSA’nın Çevik Bir’e Amerika’da başarı ödülü verdiğini, 28 Şubat sürecindeki rolünü desteklediğini vurguladı.

“Yazar Attila İlhan, Bir’in Sabatayist olduğunu açıklamıştı.” dedi Yener.

Elindeki gazete küpürünü gösterdi.

Attila İlhan meşhur şapkası, geniş camlı gözlükleri, siyah kazağı ile poz vermiş görünüyordu. Gazetenin bir köşesinde Çevik Bir ve İsmail Hakkı Karadayı’nın resimleri vardı.

“28 Şubat’ta yüksek kumanda kademesinde masonlar vardı. Büyük basının yarısından çoğu mason olduğu için bunları yazmadılar. Bundan 4-5 ay evvel Genelkurmay Başkanlığı bir tamim yaptı, “Masonluk, rotaryenlik gibi kulüplere üye olanlar hakkında takibat yapılacaktır.” şeklinde. Yani şimdi intibaha geldiler.”

Bir cümle vardı ki Hüseyin gülmekten kendini alamadı.

“28 Şubat’ta medyanın dolduruşuna geldik.”

Hüseyin elini masaya vurdu. Sesini yükselterek:

“Kendisi medyayı gaza getirdiğini unutmuş.” dedi. Ekledi:

“Helâl olsun Attila İlhan’a. Bayağı cesur konuşmuş.”

Gülümsediler. Yener devam etti:

“Aytaç Yalman, meşhur gazeteci Ahmet Emin Yalman’ın yeğeni. Ahmet Emin Yalman’ın dönme olduğu çok meşhur. Ulusalihanet.com sitesinde yayınlanan haberlere göre Yaşar Büyükanıt da o çevreden. Dönme. Damadı kesin olarak Yahudi. Soy kütüğüne bakarsanız epey ilginç bilgi var. Dönme olduğuna ait bilgiler, internet sitelerinde dolaşıyor. Bu ekip birbirini destekliyor. Onlara tepki gösteren büyük bir kesim var. Demokrasiyi savunanlar, darbe yapmak isteyenler kadar cesur olmalı. Yoksa ülke Yunanistan’dan geri kalmaya devam eder.”

Müfettiş, analizlere katıldığını, demokratik sivil toplum örgütlerinin desteklenmesi, sivilleşmenin sağlanması gerektiğini belirtti.

“Bunun için de MİT, Özel Harp Dairesi, üniversiteler demokratik kurumlara dönüşmeli. Meclisin kontrolü altına alınmalı. Halkın seçtiği insanlar ülkeyi yönetmezse bürokratlar, istihbarat örgütleri, localar meydanı boş bulur ve istediği gibi at oynatır. Halkın seçtiği insanların muktedir olması şart. MGK Genel Sekreterliği, psikolojik savaş yürütmemeli. Özel Harp Dairesi’nin merkezi, Ecevit’in açıklamasına göre, Amerika askerî yardım heyetinin çalıştığı binada. Menderes’i zor duruma düşürmek için planlanan İstanbul’daki 6-7 Eylül’leri, 1977 Taksim Olayları, 1994 Gazi Mahallesi Olayları, Kahramanmaraş, Sivas, Tokat Olayları hep Özel Harp Dairesi’nin imzasını taşıyor. İç savaşı andıran bu olayları vicdan sahibi insanlar tezgâhlayamaz. Gaffar Okkan cinayeti de bal gibi özel harp işi. Bu cinayeti çözmeliyiz.”

Okkan cinayetinin çözümüyle ilgili bütün formüller ele alındı. Fakat ne katillere ne de azmettirenlere ulaşılabilmişti. Konu oldukça sıkıntılıydı.

Yener, bir süre sonra konunun sıkıcılığını dağıtmak ister gibi başka bir konuya atladı:

“Amerika, Afganistan, sonra da Irak’a saldıracak. Bizi içerde felç etmek istiyor ki kendine engel çıkarmayalım. İşgaller, Amerika ve İsrail’in çıkarları için yapılıyor. Türkiye üs olarak kullanılmak istenecek. Bizim bu ülkelerin işgalinde çıkarımız yok. Aksine Müslüman ülkelerde işgaller sebebiyle oluşacak Amerikan düşmanlığından zarar görürüz. Türkiye’de işgal lehine büyük propagandalar yapılacak. Amerika bütçesinden medyaya 400 milyon dolar ayrıldı. Böyle bir rüzgâra karşı da hazırlıklı

olmalıyız. Sivil toplum örgütleri, medyanın etki altında kalmayan kısmı, halk bu konuda bilinçlendirilmeli. Bizlere büyük görev düşüyor.”

Görüşmelerden sonra darbecilerle başa baş, dişe diş mücadele kararı alındı. Org. Hilmi Özkök, bu mücadeleyi destekliyordu. CIA içinde lobi yapmak üzere Hüseyin Amerika’ya gitmeliydi. Müfettiş, sivil toplum örgütlerinin bilinçlendirilmesi ve çeteye bulaşmış elemanların tespiti ve tasfiyesi için ekibiyle birlikte çalışacaktı.

Gündem maddeleri bütünüyle değerlendirilmişti. Hüseyin, kalkacak gibi davrandı.

Yener, bir dakika, der gibi elini kaldırdı:

“Son bir not, önemli. Bütün bu söylediklerimiz demokratik reformları gerektiriyor. Avrupa Birliği süreci açık olursa demokratikleşme gerçekleşir. Aksi halde Türkiye CIA-MOSSAD kiskacından kurtulamaz. AB sürecini destekliyoruz. Darbeciler, bu sürece karşı çıkıyor. Önümüzde meydan savaşı var.”

Müfettiş ceketini düzeltti.

“Amerikalıların çalıştığı binada çalışan bir Özel Harp Dairesi kabul edilemez. Bu daire, soğuk savaş dönemi şartlarında oluşturulmuş. İtalya, Fransa, Yunanistan gibi ülkelerde lağvedildi. Bizde de lağvedilmeli.”

“Önemli. Hepsi demokratikleşmeye, bir anlamda AB sürecine bağlı. Başbakanın Helsinki’de Avrupa liderleri fotoğrafı içinde yer alması iyi bir sinyal. Bu konuyu müsteşarların katılacağı bir toplantıda ele alacağız.”

Yener, misafirlerini kapıya kadar uğurladı.

* * *

Müfettiş, Hüseyin’i de yanına alarak arabayı emniyete doğru sürdü. Sabah dokuz akşam beş, mesai yaptığı günleri özlemişti. Rutin olarak gidip çalışabileceği bir oda, önüne oturup çalışabileceği bir masa... Onları özlemişti.

Arabayı park yerine çekti. Birlikte merdivenlere yürüdüler.

İkisinin da kafasında, “meydan savaşı” vardı. Savaşı mutlaka kazanmalıydılar.

Rasim, masasındaki bilgisayar ekranından gelenleri gördü. Müfettişi hayli zayıflamış buldu. Yedi aydır kayıptı. Nerdeyse her gün eşi Zahide, kendisini ve Diyarbakır emniyetini aramıştı. Gaffar Okkan suikastı yüzünden müfettişi bulma çalışmaları istenildiği ölçüde verimli yürütülememişti. İyi ki Hüseyin vardı.

Tantan’ın yerine Rüştü Kazım Yücelen atanmıştı. Yeni bakan, kendisinden brifing istiyordu. Konuları önem sırasına göre dizmek ve onları power point sunusu haline getirmek için çalışıyordu. İki ayağı bir pabuca girmişti. Buna rağmen müfettişe, geçmiş olsun, demek istedi.

Müfettiş, odasına girince çantasını masanın üzerine attı. Paltosunu ve atkısını çıkardı. Sandalyeye oturdu. Hüseyin’e yer gösterdi. Çay içip sohbet etmek, sonra da öğle yemeğine gitmek istiyorlardı.

Tam bu sırada telefon çaldı. Rasim arıyordu.

“Çok şükür, nihayet aklına geldik.” dedi.

Ahizeyi yerine koydu.

– Rasim. Gidip bir çayını içelim.

Birlikte odadan çıktılar.

Tam bu sırada Hüseyin’in cep telefonu çaldı.

Elizabet arıyordu.

Hüseyin birden heyecanlanıverdi. Hemen telefonu açtı.

“Sevgilim, Irak’a gidiyorum. Gelir misin benimle?”

“Hay hay. Sana hayır diyemem. Ne zaman?”

“Önümüzdeki günlerde.”

“Buraya gel, buradan birlikte...”

“Kuzey Irak karışık. Uçakla Bağdat’a...”

Telefon kapandı. Hüseyin'e yeni bir dünyanın kapıları açılıyordu.

Bu kadını kim ikna etti, diye düşünmeye başladı. Belki de kendisiyle barışmak için böyle bir yol deniyordu. Belki de Irak gibi Müslüman bir ülkede karşılaşacağı zorlukları göğüslemek için yanına çağırıyordu. Belki, belki, belki...

İki adım attı. Kafası karışmıştı. Elizabet hırslı bir kadındı, kendi ikbali için de arıyor olabilirdi. Durdu. Müfettişe:

– Ben geliyorum, diyerek lavaboya daldı. Yüzünü yıkamak, serinlemek istiyordu.

Aynanın karşısında kendisine bakarak düşünmeye başladı:

“Neticede bu kadın senin eşin. Namusu namusun, şerefi şerefin. Küsmekle sorumluluktan kurtulamazsın. Eğer şefler razı olursa ki Yener dünden razı görünüyor, elini çabuk tut ve yola düş...”

Onunla Diyarbakır'da tanışmışlardı. O günü hatırladı. İlk görüşmede birbirlerini sevmişlerdi. Hüseyin, Kürtçe kursuna onunla birlikte olmak için yazılmış, dostlukları kursta pekişmişti. Yener, bu dostluğu desteklemişti, CIA içinde kolumuz olsun, demişti. Daha sonra Elizabet'in anlattığına göre Tenet de Türkçe, Kürtçe ve Arapça bilen bir elemana çok acele ihtiyaçları olduğunu söylemiş, kendisinden Hüseyin'i birlikte çalışmaya ikna etmesini istemişti.

Yüzünü yıkadı, saçlarına su çaldı. Tarakla şekil verdi.

Rahatlamıştı. Koridorda kararlı adımlarla yürüdü.

Rasim, kendisini ayakta karşıladı. Tokalaştılar.

Çaylar ısmarlandı.

Müfettiş, konuya çoktan girmiş, Diyarbakır günlerini anlatıyordu. Hikâye bittikten sonra şöyle dedi:

– Gaffar Okkan cinayeti Hizbullah'a yıkılmak isteniyor. Doğan medyası bu konuda üretilmiş haberlere yer veriyor. Lideri Beykoz'da öldürülen bir örgüt, Diyarbakır emniyet müdürünü öldüremez. Bu cinayet, derin çete işi. Okkan'ın katillerini bulmalıyız. Bu mesuliyet bizim omuzlarımızda.

– Eninde sonunda katillere ulaşacağız, dedi Rasim. Gaffar, yiğit adamdı.

– Onun katillerini bulmak boynumuzun borcu, dedi müfettiş.

Hüseyin, sorumluluklarının altını çizdi. Sonra ekledi:

– Bu cinayetleri bir şebeke işliyor. Mason locasına girmeliyiz. Aksi halde örgütü çökertemeyiz.

Odada bir süre sessizlik hüküm sürdü.

Hüseyin, acılarını gizlemek ister gibi ellerini cebine soktu, elinin kesikleri sızlıyordu. Çaya uzanmak için sağ elini çıkardı.

Rasim, gördüklerine inanamıyordu. Şaşırıp kaldı. Elinin üstü dilim dilim kesilmişti.

– Eliniz...

– Müfettişinizi kurtarıırken oldu, cama kurban verdik.

– Vay anasını. Görmek, duymaktan daha etkileyici.

– Yaşamak en etkileyicisi.

Odada sessizlik hüküm sürmeye devam etti. Akşam yemeğinde buluşmak üzere vedalaştılar.

19. BÖLÜM

Bağdat'ın Gözyaşları...

HÜSEYİN, ELİZABET'İ Bağdat Havaalanı'nda karşılamak istiyordu, çok özlemişti. Gönünde sevda rüzgârları esiyordu. Yol boyu gördüğü her yeşil ağaç, sevgilisinin yeşil gözlerini, sarı kum ve topraklar sarı bukleli saçlarını hatırlattı. Nerdeyse iki senedir yazışıyorlardı. Ha bugün ha yarın derken aradan kocaman iki sene geçmişti.

Yener ısrar etmişti:

“Özel Harp Dairesi'nin sırlarını CIA olmadan çözemeyiz, Amerika ile mutlaka bağlantımız olmalı. Bu işe en yakın adam sensin, Bağdat değil, gerekirse Fizan'a gideceksin. Önümüzdeki günlerde müthiş bir kapışma yaşanacak. Yaşar Büyükanıt genelkurmay başkanı olma savaşı veriyor, arkasından cumhurbaşkanlığı meydan savaşı var. Jandarma Genel Komutanı Şener Eruygur, onu tasfiye planları yapıyor. Büyükanıt'ı harcayabilirse genelkurmay başkanı olma ve darbe yapma şansı artacak. Komuta kademesinde kıyasıya savaş var. Org. Özkök, bunları biliyor. Bu arada Irak'ta olup bitenler çok önemli. Mutlaka gitmelisin.”

Çimento yüklü kamyon, Güneydoğuyu baştanbaşa geçerek Habur sınır kapısına dayandı, pasaport kontrolü ve gümrük işlemlerinden sonra Irak topraklarına girdi. Kamyon şoförü Hüsameddin, yol arkadaşısıydı. Veziroğlu İthalat ve İhracat şirketinde çalışıyordu. Resmen şofördü. Daha önce otobüs firmasında çalışmış olması, firmada iş bulmasını kolaylaştırmıştı.

Bağdat'a ulaştıktan sonra Hüsameddin kamyonu alıp geri dönecek; Hüseyin, bölgeyi inceleyecek, Amerika'nın yanında mı karşısında mı olalım, sorusunun cevabını araştıracaktı. Saddam yönetiminin gücü, bir saldırı durumunda karşı koyma yeteneği, halkın diktatöre destek verip vermeyeceği, Şiilerin ve Kürtlerin kimin yanında yer alacağı merak konusuydu.

Elizabet, cuma akşamı Bağdat'a geliyordu. Tenet'le görüştüktan sonra böyle bir karar almıştı. Bir toplantıda kahve molası verilmiş, Elizabet fırsattan istifade Tenet'in yanına giderek neden İkiz Kuleler'in hedef seçildiğini, Hüseyin'in saçmalarının bu seçimdeki rolünü sormuştu. Aldığı cevap şaşırtıcı olmuştu:

“İkiz Kuleler, Pentagon, tren istasyonu, İstanbul, Londra, Paris, Madrid, Marsilya... Hatta Moskova, Pekin, Kahire... Birden çok hedef vardı. Buralar vurulmalıydı ki terörün tehlike olduğunu dünya kamuoyuna anlatabilelim. Önce Amerika kamuoyundan başladı.”

“Sonrası gelecek mi?”

“Amerika'da hedeflerin vurulması, ötekilerden vazgeçildiği anlamına gelmez.”

“Hüseyin'in saçmalamalarının etkisi ne oldu?”

“Bu fikir üzerinde zaten çalışılıyordu.”

Bu konuşma üzerine Elizabet, Hüseyin'e birkaç defa özür maili atmıştı. Hele Hüseyin'in çiçek gönderdiği akşam, kızın gönlünde yeniden sevda çiçekleri açmıştı.

“Böylesini hiçbir Amerikalı yapmaz. Hüseyin sen başkasın. Sen harikasin, seni çok seviyorum.” diye yazmıştı.

Ocak ayının sonlarıydı. Türkiye'de kar kış, her tarafı kasıp kavururken Irak'ta bahar havası vardı. Esasen kış buralara hiç uğramıyordu.

Sınır kapısını geçtikten sonra upuzun ve dümdüz yollarda yolculuk başladı.

Her tarafta Saddam'ın dev posterleri asılıydı. Hüseyin, elindeki **Al-Vatan** gazetesine baktı.

Usame bin Ladin'in başına bir milyon dolar ödül konmuştu. Yakalayan ödüllendirilecekti. CIA'in yeni şefi Porter Goss, yeni marifetler sergiliyordu. İnce, uzun yüzlü, beyaz saçlı, zarif gözlüklü, tombul yanaklı adam, çok hırslıydı. Cesur ve yetenekli biri olduğunu dünyaya ispatlamak isteyen Bush'la beraber, kim bilir kaç ülke işgal edecek, kaç can alacaklardı?

Dünya medyasında günlerce Usame bin Ladin'in resimleri, röportajları yayınlanmış, dünya kamuoyu, İkiz Kuleler'i onun vurduğuna ikna edilmişti. Milyon dolarlar, medyayı ikna etmeye yetiyordu. Dünya

halkının ikna olup olmaması, Bush yönetiminin umurunda değildi.

Ladin'i bulma manevralarıyla Afganistan işgal edilmişti. Sovyetlere karşı direnen Afgan mücahitleri, daha önce Amerika desteğiyle Molla Ömer'e tasfiye ettirilmişti. Hiçbir devlet tecrübesi olmayan Molla Ömer, halkı ve mücahitleri organize becerisinden uzaktı. Bu sebeple Amerika saldırıları karşısında ciddi bir direniş gösterememişti. Molla Ömer'in nereye gittiği bilinmiyordu. Kimsenin de umurunda değildi.

Hüseyin, gazetenin iç sayfalarına baktı.

“Amerika ile çalışan adamlar, neden ele geçmiyor?” diye düşündü. Koca ülke işgal edilmiş, ne Usame bin Ladin ne de Molla Ömer ele geçirilebilmişti.

Onların eylemleri, Amerika'nın işgallerini kolaylaştırıyordu. ABD onları bahane ederek istediği ülkeye giriyordu. İktidara gelen yeni başkan Hamid Karzai, ilk iş olarak ABD şirketleriyle antlaşma imzalamıştı. Orta Asya petrolleri, Afganistan ve Pakistan üzerinden Hint Okyanusu'na nakledilecekti.

Bu arada ABD, Özbekistan'da askerî üst sahibi olmuştu.

Hüsameddin, elli yaşlarında, görmüş geçirmiş bir adamdı. Mardin'de bir evi, üç kızı, iki oğlu vardı. 30 senedir kamyon şoförüydü. SSK'dan emekli olmuştu fakat emekli aylığı yetmiyordu. Oğlanlar okula gidiyordu, masraflar yüksekti. Yol boyu sohbet ettiler. Bir ara konu politikaya geldi. Hüseyin:

– Hükümetin gidişatını nasıl görüyorsun, diye sordu.

– Allah razı olsun Tayyip Bey'den. Sınırı açtı. İşler açıldı. Ayda iki sefer yaptım mı gel keyfim gel. Sen nasıl görüyorsun?

– Türkiye'de olmaz sanılan oldu. 28 Şubat sürecinin gölgesinde iktidara gelen partileri, vatandaş 3 Kasım seçimlerinde sandığa gömdü. Çok hoşuma gitti.

– Neden?

– Halk sağduyulu. Denenmiş partileri ıskartaya çıkardı, denenmemişi tercih etti.

– Valla Ecevit beni şaşırttı. Temiz toplum vaadiyle yola çıktı, üç senede 20 küsur banka battı. İktidar partileri gırtlaklarına kadar yolsuzluklara gömüldü. Her hafta benzine, mazota zam... Canımıza tak etti valla. Onlara oy mu veririm ben?

– Demokratikleşme adına da AK Parti'den ümitliyim. Tayyip Bey, belediye başkanı olunca İstanbul'u susuzluk ve çöp yığınlarından kurtarmıştı. Derin çete onunla kavgalı. İki arkadaşım var, Albay Yener ve polis müfettişi Safa. Hükümete demokratikleşme paketi hazırlıyorlar. Locaları ve çeteyi sistem dışına çıkaracaklar. Hükümet, Avrupa Birliği'ne önem veriyor. AB'ye uyum adı altında demokratikleşme sağlanırsa halk rahat eder. Güneydoğudaki birçok cinayeti, gizli servisler işliyor.

– He valla, doğru söylüyorsun. Kontrgerillayı bilmeyen mi kaldı? Siyasiler korkuyor, üzerine gidemiyorlar.

– AB süreci iyi bir fırsat. Bu sefer üzerine gidecekler.

– İnşallah, inşallah. Beyim sen kültürlü birine benziyorsun.

– Eh, öyle sayılır, epey mürekkep yaladık.

– Derin işlerden de anlıyorsun.

– Senin anladığın kadar. Bu işleri bilmeyen mi kaldı? Hele Güneydoğuda yaşayan...

Yol boyu ekmekten aşı, politikadan ihracata her konuda sohbet ettiler. Direksiyona bazen Hüseyin geçti, bazen Hüsameddin. Daho, Erbil, Kerkük üzerinden Bağdat'a geldiler. Çimentoyu, firmanın şantiyesine yıktılar. Hüseyin'le helâlleştikten sonra Hüsameddin, tekrar direksiyonun başına geçti ve dönüş yoluna düştü.

Hüseyin, şehrin en meşhur oteline gitti. Elizabet oraya gelecekti. New York'tan iki kişilik rezervasyon yaptırmıştı. Hüseyin otele yerleştikten sonra şehir içinde dolaştı. Elizabet, saat 19.00'da havaalanına iniyordu. Çok heyecanlıydı. Bir kuyumcuya girdi, uzun pazarlıklar sonunda bir kolye aldı. Sevineceğinden emindi.

Otel odasındaki vazoya çiçek yerleştirdi.

Uzun süren ayrılık bitiyordu.

Hüseyin, havaalanına gidince daha çok heyecanlandı.

Elizabet'in üzerinde lacivert ceket ve etek vardı. Beyaz gömlek giyinmiş, yeşil boyun bağı takmıştı. Saçlarını kısaltmıştı. Sarı, bukleli saçları omuz hizasına iniyor, perçemi alnını örtüyor, zülüfleri yanaklarını okşuyordu. Yüzü ay parçası; dudakları gonca kırmızısı, kaşları keman yayı, zülüfleri gönül bağıydı. Lacivert ayakkabılar yakışmıştı. Üzerinde tam bir renk harmonisi vardı. Şık mı şık, güzel mi güzel!

Hüseyin'i görünce yüzünde gülücükler açtı. Gül dudakları arasında, inci dişleri parladı.

Elindeki valizleri bırakıp kollarını Hüseyin'in boynuna doladı. Uzun süre sarılıp hasret giderdiler. Havaalanında herkes işini gücünü bırakmış, onlara bakıyordu. Onlar ise uzun süren ayrılığın yüreklerinde açtığı hasret acılarını sarıyorlardı. Neden sonra Elizabet'in elleri gevşedi. Tokalaştılar, göz göze geldiler. Tekrar kucaklaştılar...

Valizleri Hüseyin aldı. Havaalanına gelirken taksi kiralamıştı. Taksi bir hafta onlarda kalacaktı. Arabaya doğru yürüdüler.

* * *

Elizabet, odada çiçekleri görünce Hüseyin'e bir kere daha sarıldı. Yeniden özür diledi.

– Beni affet sevgilim. Çok safmışım. Ben de senin teklifinle İkiz Kuleler'i vurdular sandım.

– Kavuşturana şükür.

Koltuklara oturdular. Hasretle birbirlerini seyrettiler. Havadan sudan konuşurken konu yeni şefe ve yeni göreve geldi. Hüseyin, Goss'u nasıl bulduğunu sordu.

Elizabet'in yüzünde hüznün rüzgârları esti. Alnına düşen ve gözlerini gölgeleyen perçemini eliyle düzeltti.

– Tenet'ten daha hırslı. Tam Bush'a göre bir adam.

– Çok kan dökecekler desene.

– Sanırım.

– Buraya gelmek nereden aklına geldi?

– Günlerce seni Amerika'ya bekledim, gelmeyince...

– Böyle bir şey yazmadın.

– Yazamadım, Türk törelerine göre kızların nazlı olması lazım.

– Daha önce Diyarbakır'a gelmiştin, ben yaralanınca...

– O zaman sizin törelerinizi bilmiyordum. Öğrenince naz etmem gerektiğini anladım.

– Senin böyle düşündüğünü bilseydim gelir, seni Porter Goss'tan isterdim.

– Allah korusun. Sırf sana yakın olurum diye buraya gelmek istedim fakat bu adamlara güvenim yok.

Dünyayı ateşe verecekler. Ülkemizde 2986 kişiyi mezara gömdüler. Afganistan'da on binlerce insan öldü.

Burayı da kana bulayacaklar.

– O zaman Tayyip Erdoğan'a geçiş izni vermeyin diye yazayım.

– İyi olur, bence de zulme ortak olmayın.

İkisinin de Bağdat'ta kalma süresi belirsizdi. Muhtemelen savaşın sonuna kadar görevleri devam edecekti. Her şeyi uzun uzun konuşmak için çok zamanları vardı.

Elizabet, yol yorgunluğunu üzerinden atmak için duş almaya karar verdi. Kalkıp banyoya yöneldi. Daha sonra da şehirde bir lokantaya gidip yemek yiyeceklerdi.

* * *

Ertesi gün, Elizabet ve Hüseyin yollara düştüler. Önce şehir içinde keşif gezisi yaptılar. Herkeste bir bekleyiş, bir gerginlik vardı. Kahvaltı için gittikleri lokantada savaşı konuştular. Çorbayı getiren adam, yabancı mısınız, diye sordu. Hüseyin'in Türk olduğunu öğrenince heyecanla söze girdi:

– Beyim, Amerikan Conilerine izin vermeyin. Buraya gelir; vatanımızı, camimizi, namusumu çiğnerler. Biz Müslümanız.

Hüseyin, adamın yalvaran haline baktı. Başka türlü düşünmek mümkün değildi. Mercimek çorbası

ısmarlamıştı. Çorba içmeyi unuttu. Harbiye’de öğrendiği Arapçayla konuşmaya başladı.

– Elhamdülillah Müslümanız, savaş istemiyoruz. Türkiye direnecek. Size dua edeceğiz. Coniler gelirse siz de direnin. Vatanı için ölen şehittir, kalan gazi. Ölümü göze aldıktan sonra korkacak ne var?

Adam ayaktaydı. 35-40 yaşlarında vardı. Hafif göbekli, iri gövdeli, uzun boylu biriydi. Adı Melik Halid. Ellerini havaya kaldırdı:

– Allah’a bir can borcumuz var, istediğinde vereceğiz. Korkacak bir şey yok. Korkan daha çok yaşamaz.

– Maşallah, tebrik ederim, dedi Hüseyin.

Çorbayı kaşıklamak istedi fakat lokmalar boğazına dizili kaldı. Bu dükkân, bu çarşı bombalanacak, evler harabeye, caddeler can pazarına dönecekti. Kabil öyle olmuştu. Yüreğine söz geçiremedi. Kaşığı bıraktı. Nemlenen gözlerini elinin tersiyle sildi. Duygularına söz geçiremeyince kalkıp lavaboya gitti. Yüzünü yıkadı.

Hesabı ödedikten sonra Melik Halid’le Hüseyin uzun uzun tokalaştılar, dua ederek birbirlerinden ayrıldılar.

Yolda yemek için meyve almak istediler. Portakal, mandalina, muz ve elma aldılar. Manav da nereden geldiklerini sordu. Hüseyin’in Türk olduğunu öğrenince o da Amerikalılara izin vermeyin, Müslümanlar kardeşler diyerek söze başladı. Ayak üstü uzun uzun konuştular.

Hüseyin ona da moral verdi:

– Elhamdülillah biz de Müslümanız. Coni, Türkiye topraklarından geçmeyecek. Buraya gelirlirse mezarlarını kazın. Korkmayın. Korkan, hem canından hem izzetinden olur. Zilletle yaşamaktansa izzetle ölmek daha iyidir.

– Adım Hüseyin Avaz, dedi adam. Memnun oldum.

– Benim de Tarık Hüseyin. Allah yardımcımız olsun.

Yol uzundu, Kerkük üzerinden Musul, Erbil ve Süleymaniye’ye gideceklerdi. Ne zaman dönecekleri belli değildi. Zaman ve zemin müsait olursa Süleymaniye’de geceleyeceklerdi.

Yola çıktılar.

Elizabet, New York günlerini anlattı. Son altı aydır Washington’a taşınmış ve Arapça kursu görmüştü. Kursta 17 kişiydiler. Erbil, Kerkük, Süleymaniye, Bağdat, Basra, Necef, Kerbelâ, Mahmudiye ve Nasıriyye’ye dağıtılmışlardı. Görevleri istihbarat çalışması yapmaktı. Hedef belirleyecek, kara harekâtı başladığında da birliklere tercümanlık yapacaklardı.

Hüseyin, çölü ve çölde uzanan yılan yolları görünce Fuzûlî’yi hatırladı. Leylâ ve Mecnun’un aşkı hatırına düştü. Kerbelâ, onun yaşadığı şehirdi. Şair Faruk Nafiz, mısralarında onu anmıştı. “Çoban Çeşmesi”nden mısralar mırıldandı:

“Leylâ gelin oldu, Mecnun mezarda...

Bir susuz yolcu yok, şimdi dağlarda.

Ateşten kızaran bir gül arar da

Gezer bağdan bağa çoban çeşmesi...

Ne şair yaş döker, ne âşık ağlar,

Tarihe karıştı eski sevdalar...

Beyhude dolanır, beyhude çağlar

Bir sola bir sağa çoban çeşmesi...”

Elizabet, dinlediği mısraların musikisine hayran kaldı. Hüseyin’den tekrarlamasını istedi.

Hüseyin tekrar tekrar okudu.

Sonra Elizabet’e Leylâ ve Mecnun’un hazin hikâyesini anlattı.

Elizabet, büyülenmişçesine bir süre sustu. Yollar uzayıp gidiyordu. Engin tepeler, bitmez tükenmez kum çölleri, çakıllar, taşlar... Nadiren görülen birkaç ağaç. Kerpiçten evler ve virane köylerle tezat teşkil eden geniş asfalt yollar...

– Bu hikâyeyle Fuzûlî, ölümü güzelleştirmiş. İnanılmaz bir şey... Sence ölümün anlamı nedir?

Hüseyin, Elizabet’in ölüm korkusuyla yaşadığını biliyordu. Ölmekten çok korktuğunu da. Leylâ ve Mecnun hikâyesinin onu böylesine etkilemesine şaşmadı.

– Ölüm güzel şey, perde arkasından haber;

Hiç güzel olmasaydı ölür müydü peygamber?

Böyle der Necip Fazıl. Ölüm, bir mümin için dünya zindanlarından cennet bostanlarına seyahattir. Hayatın ağır yüklerinden terhis olmak; kabrin öbür tarafına giden sevdiklerine kavuşmaktır. İnsan dünyada gurbettedir, bizim asıl vatanımız cennettir. Hz. Adem Babamız ve Hz. Hava Annemiz orada yaratıldılar. Şeytana uyup haram meyveyi yemeleri sebebiyle dünyaya sürgün edildiler. Ölüm, asıl vatanımıza dönüştür.

Elizabet, başını iki yana salladı:

– İnanılmaz şeyler bunlar. Sen ölümden korkmuyor musun?

– Ölüm değil, ölümden sonraki hayata yeterince hazırlanamamak, yeterince sevap işleyememek beni korkutur.

– Sevap işlemek... O nedir?

– Dünyada Allah’ın hoşuna gidecek şeyler yapmak. Dua, iyilik, hayat kurtarmak, yoksullara yardım etmek, zalimlere engel olmak, kötülüğü engellemek...

– Bunlar hayatın bütününe kaplar. İnsanın yaptığı her şey sevap veya günah. Öyle mi?

– Dünya ahiretin tarlasıdır. Cennet burada kazanılacak, cehennem de tabii. Yaptıklarımız bizi ya cennete ya cehenneme götürecektir.

– Bu savaşı engellemeliyim.

– Engelleyemesen de elinden geleni yapmalısın. Sevgili Peygamberimiz (a.s.m.), bir kötülüğü gördüğün zaman elinle düzelt, buna gücün yetmezse dilinle mani ol, buna da gücün yetmezse kalbinle ona düşman ol, buyurur.

– Çok kuşatıcı. Her olay karşısında alınacak bir tavır var. Çaresizlik ve çözümsüzlük yok.

– İslamiyet, her derdin çaresidir.

– Müthiş bir cümle. Amerikalılar bu gerçeği bilse Müslüman olur.

– Sen biliyorsun ya... Onlara anlat. Bu da senin sorumluluğun.

– Bunun karşılığı ne var?

– Cennet ve huzur.

– Fevkalâde.

– Korkularım azaldı, çok şükür. Seninle olmak huzur verici.

– Seninle olmak da beni mutlu ediyor.

– Bunları öğrendikten sonra Müslüman olmak zorunda mıyım?

– İslam’da zorlama yoktur. Teklif edilir, irade elden alınmaz. Kararı, herkes kendisi verir.

– Laikliğin çok ileri bir safhası.

– Vicdan hürriyeti.

– Fuzûlî, ölüm karşısında ne diyor?

– Sana Hz. Peygamber’e hasretle yazdığı şiiri okuyayım:

“Saçma ey göz, eşkden gönlümdeki odlara su;

Kim bu denlü dutuşan odlara kılmaz çare su.

Âbgûndur, günbâd-ı devvâr rengi bilmezem,

Ya muhit olmuş gözümünden, gûnbâd-ı devvâre su...

*Zevk-i tîğünden acep yok olsa gönlüm çâk çâk,
Kim murûr ile birağur rahneler divare su.*

*Vehm ile söyler dil-i mecruh peykânın sözün,
İhtiyat ile içer, her kimde var ise yâre su.*

*Suya versün bağban gülzarı zahmet çekmesün,
Bir gül açmaz, yüzün tek, verse bin gülzâre su.*

*Ârızın yâdıyla nemnâk olsa müjgânım nola?
Zayi olmaz gül temannasıyla vermek hâre su.*

*Gam günü etme dil-i bîmarından tigün diriğ.
Hayrdır virmek karangu gicede bîmara su.*

*Ravza-yı kûyuna her dem durmayup eyler güzâr,
Âşık olmuş galiba ol serv-i hoş-reftare su.*

*Dest-bûsi arzusuyla ger ölürsem dûstlar,
Kûze eylen toprağum, sunun onunla yâre su.*

*Yâ Habiballah, yâ hayrel-beşer müştâkunam,
Eyle kim leb-teşneler yanup diler hemvâre su.*

*Umduğum oldur ki rûz-ı haşr mahrum olmayam,
Çeşme-i vaslın vere men teşne-i didâre su..."*

– Harika bir musiki. Anlamadıklarım anladığımdan çok fakat hoş, ruhumu okşadı.

Hüseyin memnun olmuştu. Aslında Fuzûlî ülkesine, bu kızın gönlüne iman serinliği serpebilmek için gelmişti. Ona İslam'ı sevdirmeyi her şeyden çok istiyordu.

– Anladığım kadarıyla İslam güzel bir din ama sizin cepheye geçmek istemem.

– Kutsallarını terk etmek zorunda değilsin. Hz. Allah'ı, Hz. İsa'yı ve Hz. Meryem'i yine seveceksin. Sadece Hz. Muhammed'in (a.s.m.) peygamber olduğunu kabul edeceksin. Bütün peygamberler kardeştir, buyurur Hz. Muhammed (a.s.m.). Karşı cephe yok. Cepheleri oluşturan biziz. Allah'ın huzurunda Hz. Musa, Hz. İsa, Hz. Muhammed (a.s.m.) hepsi beraber. Atalarımız Hz. Âdem ve Hz. İbrahim'in yanındalar hepsi.

– Sen böyle mi inanıyorsun?

– Aynen böyle.

– Müslüman olmak zor bir şey değil o zaman.

– Çok kolay. Allah'a zaten inanıyorsun. Hz. Muhammed'in (a.s.m.) peygamber olduğunu da kabul edersen tamam. Hz. İsa'yı yine seveceksin.

– Çok kolay ama bu...

– İslam kolaylaştırır, zorlaştırmaz.

– Yine harika bir cümle.

- Elbette. Çünkü bu da Hz. Muhammed’in sözü.
- Onun mu?
- Kolaylaştırın, zorlaştırmayın, müjdeleyin, nefret ettirmeyin, buyurur.
- Müthiş bir filozof imiş. Sevdim onu.
- Peygamber diyoruz. Felsefe ile din aynı şey değil.
- Anlıyorum.

Kerkük’e 10 km kalmıştı. Levhalar, yolculara dostça gülümsüyor ve rehberlik yapıyordu. Mitsubishi araba harikaydı. Yolları yutup gidiyordu. Hüseyin, arabayı bir caminin önünde durdurdu. Öğle ezanı okunuyordu. Müezzinin sesi, çok güzeldi. Ezanı, harika bir makamla okuyordu.

- Bu kadar vaazdan sonra izin verersen camiye gidip dua edeyim.

Elizabet’in gözlerinde sorular vardı.

- Ben de gelebilir miyim?
- Hay hay, neden olmasın? Sevinirim.
- Geliyorum ama sadece ne yaptığınıza bakacağım.
- Bir tek şartla. Boynundaki atkıyı başına örtmelisin.
- Anlıyorum, Müslüman hanımlar gibi.

Arabadan indiler. Hüseyin kollarını sıvayıp abdest almaya başladı. Elizabet de kolları sıvayınca Hüseyin gülümsedi ama bir şey demedi. Şimdi, ona kollarının mahrem olduğunu nasıl anlatmalıydı? Uygun bir zamanda söylemeliydi. Cemaatten biri, Hüseyin’e, yaklaştı. Başıyla işaret ederek:

- Hanımın kolları, diyecek oldu.

Hüseyin güldü:

- İlk defa deniyor. Yeni Müslüman olacak, idare et.
- Söyle iyi öğrensin, ilk günden yanlış öğrenirse hali harap.

Hüseyin gülümsedi. Elizabet’e döndü, yumuşak bir sesle:

- İhtiyar haklı. Abdesti, erkeklerin görmediği bir yerde almalısın.
- Bu sefer böyle idare et.
- Tamam, idare ediyorum. Allah çok merhametli ve hoşgörülüdür.
- Hoşgörü ve Allah... Ne güzel!

Abdestten sonra camiye girdiler. Elizabet üst kata çıktı. Türkiye’de Sultanahmet’i ve diğer camileri gezerken kadınların ayrı bir yerde namaz kıldığını görmüştü. Hüseyin, hemen cemaate karıştı.

Namazdan sonra cemaatle caminin önünde ayaküstü sohbet başladılar.

Hüseyin’in Türkiye’den geldiğini öğrenen imam, hemen yanına geldi. Türkçe konuşmaya başladı. Orta yaşlı biriydi. Sakallarında henüz yeni beyazlama başlamıştı. Temiz bir siması vardı.

- Hoş geldiniz, değerli kardeşim. İsminizi bağışlayın.

– Tarık Hüseyin.

Hoca gülümsedi.

- Saddam Hüseyin değil, değil mi?

Hüseyin gülümsedi.

– Benim de Yusuf Cemal. Caminin hocasıyım. Sizi görmekle bahtiyar olduk. Türkiye’den camimize bir cemaatin teşrif etmesi bizi sevindirdi. İyi ettiniz de geldiniz, ayağınıza sağlık.

Elizabet’e döndü.

- Yenge hanım, siz de hoş geldiniz.

Başını yarım örtmüştü. Zaten boyun atkısı o kadar örtüyordu. Sarı saçları, yeşil gözleri onun Batılı olduğunu söylüyordu. Camiye girdiğine ve Hüseyin’le birlikte olduğuna göre mesele yoktu.

- Muhterem Tarık’ın eşisiniz.

– Evet hocam. Birlikteyiz.

Hocanın zihninde soru işaretleri dolaştı. Yüzü ciddileşti.

– Birlikte misiniz, eşi mi?

– Eşim, dedi Hüseyin. Amerika’da görev yaparken tanışıp Türkiye’de evlendik. Sultanahmet Camii imamı nikâhımızı kıydı.

– Güzel, güzel!

Ellerini ovuşturdu.

– Sizi bulmuşken soralım. Savaş kapıda. Türkiye, Amerika’ya izin verecek mi? İskenderun Limanı’na bir sürü yığınak yapıldı.

– Vermeyiz, dedi Hüseyin. Kamuoyu çalkalanıyor. Millet, Meclis’i mesaj bombardımanına tutuyor. Karar, Meclis’ten geçmez.

– İskenderun’a yığınak yaptılar.

– Hepsini geri göndereceğiz.

– Allah Allah. Sahiden mi? Türkiye, Amerika’ya nasıl kafa tutar?

– Irak’la Amerika’nın yapacağı savaşın Türkiye’ye faydası yok. Amerika’yı engelleyemiyoruz ama onun av köpeği de olmayacağız.

– Aferin! Hükümet böyle mi düşünüyor?

– Hükümet ve Meclis.

– Türkiye Amerika’ya hayır derse kahraman olur.

– Türkiye kahramanların ülkesi, başka ne bekliyorsunuz hocam?

– Hay Allah razı olsun. Bunu bekliyoruz, Osmanlının torunlarına bu yakışır. Asırlarca İslam’ın bayraktarlığını yapmış bir millete başkası yakışmaz zaten. Allah razı olsun.

Hüseyin’in söyledikleri hoca ve cemaat üzerinde heyecan ve sevinç dalgası meydana getirdi. Uzun süre savaş üzerine konuştular. Hüseyin, ayrılmak üzere izin isteyince hoca razı olmadı.

– Benim misafirim olacaksınız, yemek yedirmeden göndermem. Yüreğimize soğuk sular serptin aziz kardeşim. Sizi bırakmam.

İmam, o kadar candan söylüyordu ki Hüseyin, hayır diyemedi. Elizabet de razı olunca hocanın evine gittiler.

Öğle yemeği, zevkli bir sohbete daha yol açtı. Sofradaki yemeklerden çok, gönüllerin zenginliği, hocanın cömertliği, ev sahiplerinin içtenliği Hüseyin ve Elizabet’i memnun etti. Kuru fasulye, yoğurt, ayran, pekmez, zeytin, peynir ve ekmek yer sofrasını süslemişti. Elizabet oturarak yemek yemede epey sıkıntı çekti, sağa sola döndü, ayak değiştirip durdu ama Hüseyin, bağdaş kurmaya alışıktı. Yemek boyunca hoca ile sohbete devam ettiler.

Türkiye’deki politik durum, Avrupa Birliği süreci, hükümetin bu süreçteki başarı şansı, savaşın getireceği yıkım üzerine uzun uzun konuştular.

Hoca, bölgedeki ayrılık tohumlarına dikkat çekti. Kürtler bağımsızlık tamamları alıyor Musul, Kerkük, Erbil, Süleymaniye bölgesinde devlet kurmak istiyorlardı. Türkmenlerin durumu sıkıntılıydı. Türk şehirlerine Kürt akını vardı. Araplar, Sünnî ve Şiî olmak üzere bölünmeye çalışılıyordu.

Hüseyin, hocanın endişelerini anlıyordu. “Parçala, yut” politikaları icraya konmuştu.

Hocanın dizine vurdu. Ciddi bir sesle:

– Bunlar düşman politikaları. Biz, İslam kardeşliğine sarılacağız. Bölünür, parçalanırsak düşmanın işi kolaylaşır. Müminler kardeşler. Onlar ayrılık tohumları ekecek, biz kardeşlik cereyanına hız vereceğiz. Onlar bölecek, biz birleştireceğiz. İleride Avrupa Birliği gibi, İslam Ülkeleri Birliği kuracağız. İngilizlerin çizdiği bu sınırlar kalkacak inşallah. Bunun için çok çalışmamız lazım. Kim daha çok çalışırsa o kazanır. Sonra biz Allah rızasına talibiz. İşimiz zor ama yardımcımız Allah.

– Doğru, doğru, dedi hoca. Allah rızasına talibiz, doğru.

Yemekten sonra, kahve ikram edildi.

Hoca ve hanımının gösterdiği misafirperverlik, Hüseyin ve Elizabet’i mest etti. Böylesine bir centilmenlik ve âlicenaplık beklemiyorlardı.

Hüseyin, hocanın gülümseyen yüzüne minnetle baktı:

– Hocam, nasıl teşekkür edeceğimizi bilemiyoruz. Çok memnun ve bahtiyar olduk. Allah sizden razı olsun. Bize de dua edin.

Hoca, misafirlerini ağırlama konusunda ısrar etti:

– Aceleniz yoksa bir yere yetişmeyecekseniz sizi misafir edelim. Size doyamadık.

Sohbet yeniden başladı. Konu konuyu açtı, uzayıp gitti.

Elizabet, Fuzûlî'yi sordu. Yolculuk sırasında Hüseyin'in Fuzûlî'den okuduğu şiirler çok hoşuna gitmişti. Fuzûlî nasıl bir şairdi, Irak'ta tanınıyor muydu? Hoca, Fuzûlî hayranı ve uzmanıydı. Fuzûlî üzerine uzun uzun sohbet ettiler. Arapça, Farsça, Türkçe divan yazdığı, Azerbaycan ve İran'da da çok sevildiği, güçlü ve Ehl-i Beyt hayranı bir şair olduğunu dile getirdi. Ölüm, ahiret, ölümden sonraki hayat, tekrar sohbet konusu oldu.

Elizabet, hocanın anlattıklarını dikkatle dinliyordu. Bir dizi soru sordu. Hocanın söyledikleri, Hüseyin'in anlattıklarıyla örtüşünce şaşırdı.

– İslamiyet güzel bir din. Sultanahmet Camii'ni gezerken bu kanaate varmıştım. Giderek kanaatim pekişiyor. Galiba Müslüman olacağım ama bana zaman tanıyın.

– Karar senin yenge hanım, dedi imam. Dinde zorlama yoktur.

– Namaz kılmak, ruhuma ferahlık verdi.

– Öyledir, namaz ruhumuzun kirini ve pasını yıkar; gam ve kederini alır.

– İlaç gibi hazır cümleler, ne güzel!

Evdeki sohbetten sonra ikinci namazına gittiler.

İkinci namazından sonra cemaat yeniden Hüseyin'in etrafını sardı. Tekrar savaş, Türkiye, Tayyip Erdoğan, Amerika, Bush konuşuldu. Hüseyin, yine ümit verdi, düşmana direnmeleri tavsiyesinde bulundu.

– Türkiye, elinden gelse bu savaşı önler ama gücümüz yetmiyor. Kesinlikle Amerika'ya yardım etmeyeceğiz. Biz Müslümanız, Müslümana saldıran bir devlete yardım etmeyiz. İskenderun'a gelen Amerikan askerleri geri dönecek. Yurdunuza sahip çıkın. Vatan, can, mal, namus mukaddestir; bu uğrunda ölen şehittir, şehitler cennetliktir.

Hüseyin'i dinleyenler seviniyor ve heyecanlanıyor; soru üstüne soru yöneltiyor, sohbet uzayıp gidiyordu. Cemaat de Hüseyin de bundan memnundu.

Elizabet, ailesini yok ettiği için Bush'a öfkeliydi. Çevresinden gördüğü ilgi ve iltifatlardan dolayı o da çok memnundu.

Akşam namazından sonra cemaatten biri evine davet etti. Akşam yemeğini orada yediler. Yemekte boyunca sohbet sürdü. Gözler ışıltı, yüreklerde sevgi ve muhabbet vardı.

Hocanın hanımı da eve davet edilmiş, hanımlar ayrı oturmuşlardı. Elizabet, ilgi odağı olmuştu. Aktüel konuların yanı sıra İslam, Hristiyanlık, Amerika, Irak, Türkiye üzerine sohbet ettiler. Hüseyin'le nasıl evlendiğini sordular.

Müslümanlardan gördüğü ilgi, onlarda gördüğü samimiyet, misafirperverlik ve cömertlik, Elizabet'in İslam konusundaki inançlarını pekiştiriyordu. Hüseyin'in anlattıkları propaganda ve göz boyama değildi. Amerika'da bir insan diğerine kahve bile ikram etmezken Müslümanlar, ziyafet çekmekten zevk alıyorlardı.

Yatsı ezanı okununca erkekler, namaz için camiye gittiler.

Sohbet namazdan sonra da geç vakte kadar devam etti.

Hüseyin ve Elizabet, o akşam hocaya misafir oldular.

Ertesi gün kahvaltıdan sonra, hoca ve ailesi ile vedalaştılar. Hocadan ayrılmak çok zor oldu. Tekrar tekrar, yine beklerim, evimiz eviniz, dedi. Hüseyin, gözleri nemlenerek hocayı kucakladı.

– Duanızı beklerim, hocam.

Duygulu veda töreninden sonra Kerkük'ten ayrıldılar.

Süleymaniye, Erbil ve Musul'u gezdiler. Kasabalara, köylere uğradılar. İlgi, her yerde aynıydı. İnsanlar

endişe ve korku içindeydiler. Türkiye'nin bir kahramanlık yaparak Amerikan ordusuna geçit vermemesini istiyorlardı. Hüseyin'i heyecanla ve gözleri parlayarak dinliyor, soru soruyor, ona düşüncelerini aktarıyorlardı. Onu dinleyince yüreklerinin ateşi sönüyor, Osmanlının torunlarına hayranlık duyuyorlardı.

İki gün olarak planlanan seyahat bir hafta sürdü.

Dönüşte Hüseyin gördüklerini, dinlediklerini, bölge insanının Türkiye'den beklentilerini ve Türkiye'ye besledikleri sempatiyi genişçe bir rapor haline getirdi. Ankara'ya mail ile gönderdi.

Raporu, Yener'e, müfettişe, Rasim'e ayrı ayrı yolladı, hepsine ayrı üst yazılar yazdı.

Sonraki günlerde Türkiye, yoğun bir şekilde tezkere tartışmaları yaşadı. 400 milyonluk Amerika hibesinden yemlenen medyanın propagandalarına rağmen, Meclis tezkereye hayır, dedi. İskenderun'a demirlemiş olan Amerikan gemileri demir alıp Basra Körfezi'ne gitmek zorunda kaldı. TBMM'nin resti, Bush hükümetini şoke etmişti.

Günler, aylar, yıllar geçecek; Amerikalılar, bu acı hatırayı unutamayacaklardı.

Hüseyin, görevini yapmış olmanın huzuru içindeydi. Irak'a geldiğine pişman değildi. Hele Elizabet'te olan değişim, onu dünyalar kadar sevindirmişti. Günün önemli bir bölümü, İslamiyet üzerine sohbet, Kur'an okuma, dua öğrenme ile geçiyordu.

Elizabet, her konuda Hüseyin'i destekliyordu. Goss'a yazdığı raporlarda Saddam'ın tam bir diktatör olduğunu, çıkacak bir savaşta, onun zulmünden bıkmış sivillere yazık olacağını, demokrasi ve insan haklarının, Iraklıların da hakkı olduğunu satır aralarına serpiştiriyordu. Bununla birlikte raporlarında tek kişi kaldığını, kendisiyle birlikte çeşitli şehirlere gönderilen arkadaşlarının farklı şeyler yazdıklarını, Bush hükümetinin Iraklılardan çok Irak'ın petrol rezervi ile ilgilendiğini de biliyordu.

* * *

Beklenen gün gelip çattı. Takvim yaprakları 20 Mart 2003'ü gösteriyor, çanlar Irak ve Saddam için çalıyordu.

Nazlı gelin Bağdat, gece boyunca bombalandı.

O gece otelde ve şehirde hiç kimse uyumadı. Şehirde yer yer yangınlar çıktı, sabaha kadar alev alev yandı. Hüseyin ve Elizabet, gözyaşlarını tutamayarak yangınları seyrettiler. Otelin bütün pencereleri açıldı. Televizyon, sadece savaş haberleri veriyor, yorumlar yapıyordu.

Kültürün başkenti Bağdat, günlerce bombalandı. Hüseyin bile bile bu cehenneme gelmişti. El-Reşit Otel'i'nin 13. kattaki odasında Elizabet'le birlikte geceler boyu şehre ateş yağdıran savaş uçaklarını, hücum haberi alınınca çığlık çığlığa çalan siren seslerini, atılan bombalar sonucu şehirde çıkan yangınları, sokaklara dökülüp feryat eden insanları, ambulans çığlıklarını, yangından yangına koşan itfaiye arabalarını seyrettiler. Acılı günleri, acılı günler kovaladı.

Gündüzleri birlikte şehri dolaşıyor, ellerinden geldiğince yaralı ve çaresiz insanlara yardım ediyorlardı. Kiminin yarasını sarıyor, kimini hastaneye götürüyor, kimini geçmiş olsun, diyerek teselli ediyorlardı. Hüseyin bazı günler şehri yalnız dolaşıyordu. Şehirde dolaşmak, her zaman tehlikeliydi. Hava saldırılarının ne zaman yapılacağı belli olmuyordu. Uçaklar, özellikle geceyi tercih ediyordu fakat bazen gündüz de hava saldırıları oluyordu. Her saldırıdan sonra şehrin çeşitli yerlerinde yangınlar çıkıyor, evler ve arabalar yanıyor, itfaiyenin ve ambulansların sirenleri gecenin karanlığını deliyordu.

Kaç gecenin ve kaç gündüzün böyle geçtiğini saymaktan başka işleri yoktu. Her saldırıdan sonra kaç sivilin can verdiğini, kaç kişinin evsiz barksız ve kötürüm kaldığını hesaplıyorlardı. Doğru sayıyı bilmek mümkün değilse de açıklamalardan, gün boyu muhabirlerin getirdiği haberlerden hareketle hesap yapıyor, yaklaşık bir sayı elde etmeye çalışıyorlardı. Otelin alt katına yerleşen muhabirler arasında, haber geçme yarışı vardı. İnternet üzerinden gazete ve televizyonları takip ediyor, yaptıkları haberlerin birinci sayfaları doldurduğunu görünce seviniyorlardı. Başarılı gazetecilik yaptıklarını ve isimlerinin öne geçtiğini söylüyor, cesaretleri ile övünüyorlardı.

Elizabet her gün medyayı takip ediyor, otelin alt katından o da Washington'a rapor geçiyordu. Yeni şef Porter Goss, her gün rapor istiyordu. Tenet'in defteri dürüleli çok olmuştu.

Bağdat'ın direnişinin onuncu günüydü. Basra'dan çıkarma yapan Amerika ve İngiliz askerleri güney şehirlerini bir bir alarak ilerliyorlardı. Bağdat'a her gece bomba yağıyordu. Şehirde elektrik ve su kesilmişti. Bazı günler belli saatlerde su ve elektrik veriliyordu.

Elizabet, günlük raporunu gönderdikten sonra odaya döndü.

Hüseyin günlük tutmaya başlamıştı. Elizabet gelince kalemi bıraktı.

– Hoş geldin, dedi. Ne o, yüzünden düşen bin parça?

– Haberler çok kötü, berbat şeyler oluyor.

Lavaboya gidip yüzünü yıkadı. Hüseyin'in karşısına geçip oturdu. Suratı asık, alnı kırış kırış, yeşil gözlerinde bin bir endişe. Yüreğini acı ve ıstırap kasıp kavuruyordu. Demokrasi ve özgürlük vaadiyle Irak'a giren Amerika askerleri, kan ve gözyaşından başka bir şey getirmemişti.

– Hastane bombalanmış ve 50'den fazla ölü var. Güya hedef, askerî üstler.

– Düşmanın direncini kırmak ve psikolojisini bozmak için...

– Bu insanlık dışı yorumları stratejistler, ajanlar, başkanın yalakaları sakız gibi ağızlarında çiğniyor...

Allah hepsini kahretsin!

Yerinden kalktı, çantasından çıkardığı bir kâğıdı Hüseyin'e uzattı. Bugün gazetecilerin elindeki en önemli materyal bu şiir. Bütün internet sitelerinde var. Yürek parçalayıcı.

Hüseyin şiiri alıp okumaya başladı:

“Basralı Ömer`in Tommy Franks`a Mektubu

Bu zulüm yerde kalmaz

Yemin olsun ki asra.

Önce mevtü`l-insanlık

Sonra harabü`l-Basra

Ben Basra`dan Ömer.

Belki haberin yoktur diye yazıyorum Frank.

Önce demokrasi yağdı göklerden,

Sonra özgürlük geçti üstümüzden

Palet palet...

Ve insan hakları namlularından

Yüzü maskeli adamların

Saniyede bilmem kaç bin adet.

Demokrasi bizim eve de isabet etti.

Bir gün sonra anladım ayaklarımın koptuğunu,

Babamın vücudunda

Tam on sekiz adet

İnsan hakları saymışlar.

Annem zaten yoktu,

Ben doğarken

İlâç yokluğundan ölmüş.

Ambargo falan dediler ya

Anlamadım, çocuk akli iste.

Sen daha iyi bilirsin...

Sizde de barış böyle midir Frank?

İnsan hakları çocukları yetim,

Ve ayaksız bırakır mı orada da?

Ya demokrasi?..

Güpegündüz pazara düşer mi?

Ve zenginlik...

İnsanları korkudan uykusuz bırakır mı?

Ve kuşlar gökyüzünü terk eder mi orada da?

Babama söylediğim son dua dilimde,

Ayaklarım hastanede,

Ve giymeye kıyamadığım ayakkabılar

Elimde kaldı...

Çocuğun var mı Frank?

Al, çocuğuna götür onları.

Bir işe yarasın.

Kim bilir baktıkça,

Belki beni hatırlarsın.

Bu nasıl demokrasi?

Düştüğü yeri yaktı.

Merhamet hür dünyaya

Bu kadar mı ıracıktı?"

Hüseyin'in çoktan gözleri dolmuştu, ağlıyordu. Başını kaldırdı. Elizabet'e baktı.

– Bütün bu gözyaşları, El-Kaide terör örgütünü yok etme adına yapıldı, değil mi?

– Evet, dedi Elizabet.

Masanın önündeki koltuğa oturmuş, elini masaya dayamış, ıslak gözlerini kuruluyordu.

– Muhalefet liderleri LaRouche rapor yayınlamış. İnternette indirdim. El-Kaide; İngiliz istihbarat örgütü MI6, CIA, MOSSAD, Suudi Arabistan ve Pakistan istihbarat servislerinin ortak ürünüdür, diyor.

Usame bin Ladin, 1996 Temmuzunda Londra'da tedavi görmüş, o günlerde BBC ve ***The Independent*** gazetesine sık sık demeçler vermiş. Yemen kökenli Usame bin Ladin, Sudan'da ele geçmiş, CIA'in baskısıyla serbest bırakılmış. Sudan'dan Afganistan'a gitmiş. Taliban'ın 200 komutanı Pentagon'da eğitilmiş. Ünlü istihbaratçı Prof. Mahir Kaynak, küçük bir örgütün dünyaya mağaradan şekil verdiğini kabul etmek çok saçma, terörü devletler yapıyor; El-Kaide, CIA operasyonlarının kod adı, öyle bir örgüt yok, diyor.

– Bunları sadece uzmanları biliyor, medya dünyanın gözünü boyamaya devam ediyor. Medyanız varsa tekrarlaya tekrarlaya her yalana insanları inandırabilirsiniz. Bizimkiler onu yapıyor.

– Kirli bir oyun, petrol için insan hakları ve demokrasi katlediliyor.

İsabet almamış ve yıkılmamış minarelerden birinden ezan okunmaya başladı. Hüseyin abdest almak için yerinden kalktı, lavaboya yürüdü.

* * *

9 Nisan günü Bağdat düştü. Panzerler şehre girdi. Büyük bir direnişle de karşılaşmadılar. Güya Saddam ateşkes emri vermişti. Tanklar, El-Reşit Otelinin önüne demirledi. Bağdat gözyaşı seline boğuldu. Hüseyin, otelin penceresinden katil panzerlere, zırhlı araçlara, işgal askerlerine bakıyor ve gözlerini

kuruluyordu.

CIA'in para vererek topladığı ve hapisten çıkarıp meydana yığıldığı birkaç yüz adam, meydanda toplanmış, Saddam rejiminin yıkılmasına seviniyor ve meydanda halay çekiyorlardı. Kameralar çekiyordu, canlı yayındaydılar.

Tam bu sırada meydana bir vinç geldi. Saddam'ın heykeline çelik halatlar bağladılar. Vinç asıldı, heykel kof bir kütük gibi yere yuvarlandı. Meydandakiler çığlık çığlığaydı. Islıklar, bağrışmalar, alkışlar meydanı inletiyordu.

20. BÖLÜM

Şemdinli Yollarına Pusu Kurmuşlar Oy Anam!..

HÜSEYİN, IRAK'I terk etmeden önce Melik Halid'in bombalarla yıkılan dükkânın yerine kurduğu barakada son defa çorba içmiş ve yola ondan sonra çıkmıştı. Melik Halid, çok öfkeliydi. Buraları Conilere mezar edecegiz, bütün dünya görecektir inşallah, demişti.

Dönüş yolunda Kerkük'te tekrar mola vermişlerdi. Hüseyin, temiz yürekli, misafirperver İmam Yusuf Cemal'in arkasında kaldığı öğle namazını ve evinde içtiği çorbayı hiçbir zaman unutmuyacaktı. Elizabet, hocadan Fuzûlî şiirleri dinlemiş ve onları Türkiye'ye davet etmişti.

Viraneye dönmüş Bağdat'a veda etmişlerdi. Yola çıkarken Hüseyin, Ankara'da kendisini başka bir cehennemin beklediğinden habersizdi.

CIA Şefi Porter Goss, Elizabet'e Bağdat'ta kalmasını rica etmişti.

Fakat o, bu güzel şehirde işlenen lânetli işleri görmeye tahammülüm kalmadı, diyerek görevinin Türkiye'ye aktarılmasını istemişti. İsteği uygun bulunmayınca da istifa etmişti. Ankara'da öğretmenlik yapacaktı. Kendine güveniyordu. Az çok tecrübe sahibiydi. Diyarbakır'da İngilizce kursu vermişti. Diploması vardı, bir kolejde iş bulabileceğini ümit ediyordu. Zahide, kendisine destek vermeye hazırды. Yeliz ve Yelda'nın devam ettiği özel okulun müdürüne ricada bulunmuş, müdür, hiç tereddüt etmeden, yardımcı oluruz, demişti. Zahide, Bağdat'a sık sık mail atmış ve onu Ankara'ya davet etmişti.

Hüseyin'in müfettişle haberleşmediği gün yok gibiydi. İki cesette bir ruh gibiydiler.

Hüseyin, İstanbul'a yerleşmek istiyordu. Özellikle Elizabet, Sultanahmet hayranıydı. Fakat Hüseyin, müfettişin ısrarına dayanamadı, ikinci defa Ankara'ya yerleşmeye razı oldu. Batıkent'te müfettişe yakın, bahçeli güzel bir ev buldular.

Zahide'nin selamıyla okula gittiler. Müdür sempatik bir adamdı. Hem Elizabet'i hem de Hüseyin'i işe alacaktı.

“Sizin gibi yurt dışı görmüş, süper İngilizce bilen öğretmeni nerede bulacağım?” diyordu.

Ankara'da esrarengiz işler dönüyordu. Yener, Hüseyin'e, her an hazır ol, Büyükanıt ekibi derin işler peşinde; Hilmi Paşa tayakkuz emri verdi, demişti. Hüseyin bir kaos dünyasından başka bir kaos dünyasına geldiğinin farkındaydı.

Mayıs ayları. Okulların açılmasına çok zaman var. Önlerinde kocaman bir yaz tatili. Hüseyin ve Elizabet, gezmek için İstanbul'a gittiler.

Müfettişin arabasını emanet almışlardı.

Sultanahmet Elizabet'i büyüledi. Sahil yolundan Cankurtaran'a döndükleri zaman öğle ezanı okunuyordu. Yine çifte çifte ezanlar duyuldu. Arasta Bazar'ın yanındaki otoparka arabayı bıraktılar. Yürüyerek camiye gideceklerdi. Her taraf yemyeşil. Sultanahmet Meydanı ise rengârenk çiçeklerle donatılmış. Elizabet, daha önce geldiğinde hava soğuktu, üstelik o zaman Hüseyin yaralıydı. Bu defa hem mevsim harika hem de sağlıklıları yerinde.

Meydan zambaklar, karanfiller, güller, hercai menekşeler, yeşil çimenler arasında beyaz papatyalar, yeşilin her tonunda yaprak açmış ağaçlar, leylaklarla doluydu. Cennet bahçeleri gibi güzeldi. Minareleri ezan sesine hasret Ayasofya, Sultanahmet'e imrenerek bakıyordu. Zira onun minarelerinden, billur sesli müezzinlerin okuduğu ezan çağlayanları dökülüyor; kendi minarelerinin ağzı kilitli.

– Ayasofya'dan ezan sesi gelmiyor, dedi Elizabet.

– O yasaklı.

– Minareleri güzel. Sessizlik de bir konuşmadır.

– Minare kendisi bir müjde. Şair Necip Fazıl öyle der:

“Şahadet parmağıdır göğe doğru minare;

Her nakışta o mana, öleceğiz ne çare...

***Hayattan canlı ölüm, gûnahtan baskın rahmet,
Beyoğlu tepinirken ağlar Karacaahmet.”***

- Ah ne güzel! Okumaya devam et!
- Namaza geç kalacağız.
- Yürürken oku!

***“Yedi tepe üstünde zaman bir gergef işler,
Yedi ses yedi renkten sayısız belirişler.
Eyüp öksüz, Kadıköy süslü, Moda kurumlu;
Adada esen rüzgâr, uçan eteklerden sorumlu.
Her sabah hisarlarda oklar çıkar yayından,
Hâlâ çılgınlık gelir Topkapı Sarayı’ndan.
Ana gibi yâr olmaz, İstanbul gibi diyar,
Güleni şöyle dursun, ağlayanı bahtiyar.
Gecesi sümbül kokan, Türkçesi bülbül kokan,
İstanbul
İstanbul.”***

- Harika. Şiirde adı geçen semtleri tek tek gezelim.
- Gezelim. Topkapı Sarayı’ndan başlayalım.

Mis gibi tüten, lila renkli leylakların arasından geçtiler, muhteşem caminin avlusuna geldiler. Vakit kaybetmeden, ulu çınarların serinliğinde abdest aldılar, camiye girdiler.

Elizabet, camiye girerken ve namaz kılarken başını nasıl örteceğini biliyordu. Kadınlar kısmında namaz kıldı. Namazdan sonra, yeniden bu ruhaniyet iklimine kavuşturduğu için Allah’a uzun uzun dua etti.

Namazdan sonra Emrullah Hoca’yla yeniden ayaküstü sohbet ettiler. Hoca kendilerini hatırlamıştı. Müslüman olduğunu öğrenince çok sevindi.

- Ne isim aldınız, diye sordu.
- Henüz bir isim almadık, dedi Hüseyin gülümseyerek.
- Geç kalmışsınız. Namaza başlayacak kadar ilerledikten sonra...
- İsmim güzel değil mi, diye itiraz etti Elizabet.
- Güzel güzel. İsterseniz size ben Cemile diyeyim. O da güzel demek.
- İllâ Arapça bir isim almak şart mı?
- Yo, hayır, ama sünnet. Peygamberimiz Müslüman olanlara güzel isimler vermiş. İsterseniz tabii. İstemezseniz paşa gönlünüz bilir.

Gülüştiler. Sonra da vedalaştılar.

Namazdan sonra Sultanahmet Köftecisi’ne gidip yemek yediler. Sonra da Gülhane Parkı’nı boydan boya yürüdüler. Sıcak havada, parktaki asırlık çınarların gölgesinde yürümek harika bir keyifti. Parkın her köşesi, çeşit çeşit çiçeklerle donatılmıştı.

Sarayburnu tarafına gelince denize bakan bir noktada oturup Boğaz’ın güzelliğini seyre koyuldular. Hüseyin bu arada semaverle çay ısmarladı.

“Boğaz gümüş bir mangal, kaynatır serinliği;
Çamlıca’da yeredir, göklerin derinliği.” mısralarını yeniden okudu.

Çamlıca’yı gösterdi. Beyoğlu’nu, Adalar’ı gösterdi.

Çaydan sonra yürüyerek sahile indiler. Deniz kenarında yürümenin zevki başkaydı. Cankurtaran’a

gelince Elizabet, yoruldum, dedi. Tam orada Marmara Denizi'ne bakan bir otel vardı. Ünlü bestekâr Dede Efendi'nin evine komşu bu otele yerleştiler.

Bir hafta İstanbul'un keyfini çıkardılar. Topkapı Sarayı, Süleymaniye, Fatih, Edirnekapı, Eyüp Sultan Camileri, Pierre Loti, Çamlıca, Adalar, Boğaz... Gezmedik yer bırakmadılar.

İstanbul'dan Edirne'ye, oradan Çanakkale'ye geçtiler. Çanakkale'den dönerken uğradıkları Bursa, Cemile'nin çok hoşuna gitti. Ulu Cami, Yeşil Türbe, Osman Gazi ve Orhan Gazi türbeleri, parklar, çeşmeler, camiler... Bursa tarihi yaşatan nefis bir şehirdi.

Hüseyin, Ankara'ya dönünce bir hafta kimseye uğramadı. Akşamları müfettişle beraberdiler. Çay içiyor, sohbet ediyor, kitap okuyorlardı. Müfettiş kafa dengi bir adamdı. Uyumlu, kültürlü, kibar, centilmen...

Bir akşam Rasim de çay sohbetine katıldı. Her zamanki gibi çaylar geldi, sehpalara pasta ve kekler kondu. Aktüel olaylardan söz edilmeye başlandı.

Rasim, acayip şeyler söylüyordu. Ona göre dünyadaki terör olayları aynı elden organize ediliyordu. Gizli servisler, bütün yeraltı örgütlenmelerinin içindeydi.

Bu sırada Hüseyin, çayları dağıtmış, şeker tutuyordu.

İnanması zor, der gibi Rasim'e baktı.

Saçları beyazlamış, tecrübeli polis şefi, kalın gözlük camılarının arkasından baktı. Elini uzatıp bir kaşık şeker aldı, sonra da ciddi bir tavırla:

- İnanmıyorsunuz ama şunu biliniz ki komplo teorileri olmadan terör olmaz.
- Komplocular...
- Onlar olmadan bu işler yürümez.
- Doğru, dedi müfettiş. Komplocular her zaman vardır. Tayyip Bey, iktidara geldiği ilk günlerde İsrail'e karşı çok sertti. Ariel Şaron, Moskova'dan dönerken Türkiye'ye uğramak istedi. Gündeminin yoğunluğunu bahane ederek başbakan, görüşmeyi kabul etmedi. Aradan bir sene geçti, 20 Kasım 2003'te İstanbul'da Yahudi sinagogu, İngiliz büyükelçiliği ve HSBC bankası arka arkaya bombalandı; 57 kişi öldü, başbakanın tavrı değişti. Önce dışişleri bakanı İsrail ve Filistin'e gitti, daha sonra kendisi. Bu olaylardan sonra Amerika'da Yahudi lobisinden ödül ve elbette tavsiye aldı. Politika, terörle, lobilerle, gizli servislerle iç içe yürür. Uzmanları bunu çok iyi bilir.

Rasim, başıyla müfettişi onayladı.

- CIA ve MI6'ya kim karşı çıktıysa cezalandırıldı. Rusya, petrol bölgelerinin işgaline karşı çıktı. Hem Afganistan hem de Irak'ın işgaline karşı koydu. 6 Şubat 2004'te Moskova tren istasyonu bombalandı, 41 kişi öldü, 1 Eylül 2004'te Beslan baskını düzenlendi, 330 kişi hayatını kaybetti.

– CIA, Moskova'da nasıl eylem düzenleyebiliyor, anlamıyorum, diyerek itiraz etti Hüseyin.

– Çeçen mücahitleri destekleyerek...

Rasim, çayından bir yudum aldı, sözlerine devam etti

- İspanya'da iktidar değişikliği yaşandı. Yeni hükümet, askerlerini Irak'tan çekmek istedi, 11 Mart 2004'te Madrid tren istasyonunda bombalar patladı ve 191 kişi hayatını kaybetti. Böylece İspanya kamuoyu da terörün tehlikeleri ve terörle mücadelede Bush hükümetinin desteklenmesi konusunda ikna edildi. Terör ve politika at başı yürüyor.

Müfettiş, kareli kazağının kollarını çekiştirdi. Kaburgalarının sızısını, kasık ağrılarını hâlâ duyar gibiydi. Çayını bitirdikten sonra koltuğuna yaslandı.

– O zaman 7 Mart 2005'te Londra'da atılan bombaların da bir açıklaması olmalı.

– İngiliz kamuoyunu ikna için, dedi Rasim. Çünkü Blair hükümetine karşı eleştiriler artmış; Irak'taki insan hakları ihlalleri medyada fazla gündeme gelmeye başlamıştı. Felluce'de yapılan katliamlar, kıyasıya eleştiriliyordu. Bombalar patladı, gündem değişti. Hatta Fransız Terörle Mücadele Birimi Müdürü Christophe Chaboud, Londra'daki patlamada ordu silahlarının kullanıldığını söyledi.

– Ordu silahları mı, diye hayretle sordu Hüseyin.

– Evet, neden şaşıyorsunuz?

– Nasıl şaşmam? Londra’da diyorsunuz, Bağdat olsa anlarım da...

– Mösyö Chaboud, bu silahlar ya çalındı veya ordu içinde gizli bir el bu işlerle ilgilendi, diyor.

Açıklama, bu kadar basit.

– Bizim jandarmanın bulaştığı gibi desene.

– Olayı kurgulayan Harun Reşid Esved adlı terörist de İngiliz vatandaşı ve MI6 ajanı çıktı. Patlamadan bir gün önce Pakistan’a uçmuş, orada tutuklanmış, bir gün sonra da serbest bırakılmış. Oradan Zimbabwe’ye gitmiş, orada başka birinin eline geçmesin diye Amerikalılar almışlar.

Rasim pastadan bir lokma aldı, çayını yudumladı. Aklına önemli ve yeni bir şey gelmiş gibi elini havaya kaldırarak:

– Hazır olun, Hakkari yöresi karışacak. Size görev çıkabilir.

Hüseyin’in canı sıkıldı. Yüzünde hüzün kasırgası esti. Sol kolunda sinirler hâlâ çekiyordu, parmakları eski esnekliğine kavuşmamıştı. Dudaklarını ısırды, başını iki yana salladı:

– Yapma Allah aşkına! Her şey yolunda giderken, öyle mi? Ekonomi düze çıkıyor, enflasyon düşüyor, fiyatlar neredeyse sabit. İhracat 75 milyarı aştı, rekora koşuyor. Kişi başına düşen millî gelir, 2100 dolardan 4173 dolara yükselmiş. Cumhuriyet tarihinde görülmemiş rakamlar bunlar. Ülkenin kredi notu yükseliyor.

– İstikrar birilerini rahatsız ediyor.

– Bu birileri, çok can sıkıyor, dedi Hüseyin.

– Hem can sıkıyor hem can yakıyor, diye tamamladı müfettiş.

– Biz onların canını sıkmalıyız. Yoksa onlar bizimkini sıkmaya devam edecek.

Sohbet aktüel olaylar, gizli servis eylemleri, komplo teorileri, Gaffar Okkan cinayeti, katillerin hâlâ bulunamayışı, birkaç Hizbullah militanının usulen mahkemede yargılanışı, yeni cinayet kokuları üzerine sürüp gitti. Geç vakit vedalaştılar. Hüseyin’in canı fena sıkılmıştı.

Ertesi gün kötü senaryoları unutmak ve komplo ortamından uzaklaşmak için Akdeniz turuna çıkmaya karar verdi. Elizabet, böyle bir seyahate dünden razıydı. O zaten, Türkiye’nin her tarafının ayrı bir güzelliğe sahip olduğunu söylüyor fırsat buldukça gezelim, diyordu.

Apar topar hazırlandılar. Öğleden sonra yola koyuldular. Antalya, Alanya, Kemer, Silifke, Finike, Fethiye, Kuşadası, İzmir... Bütün sahili gezeceklerdi.

Cemile’ye göre Türkiye dünya cenneti idi. Güney sahilleri de bu güzel ve büyük cennetin bahçeleri.

Yaz bitti, kış geldi. Hüseyin ve Elizabet, Özel Yıldız Kolejinde öğretmenliğe başladılar. Zaman berrak sular gibi akıp gidiyor, aylar ayları kovalıyordu. Hüseyin Yener Albay’ı, Elizabet de Porter Goss’u unutmuşlardı.

Bir akşam, Zahidelere misafirliğe gittiler. Yeliz ve Yelda’nın İngilizce ödevleri vardı, kızlar yardım istiyorlardı. Elizabet, böyle yardımları çok seviyordu. Zahide’nin telefonunu alır almaz, akşama gelelim, demişti.

Çaydan sonra müfettiş ve Hüseyin, bir ara kütüphaneye çekildiler. Uzun bir zaman oturma odasına dönmediler. Geldikleri zaman Hüseyin’in rengi atmıştı. Elizabet, onun yüz hatlarını mimiklerine varıncaya kadar okurdu.

– Hayrola güzelim, neyin var?

– Bir şey yok. Sadece yolculuk.

– Sakın Diyarbakır deme! Dünyada razı olmam.

– Şemdinli. Daha doğrusu Van, Hakkari, Yüksekova, Şemdinli...

– Hayrola!..

– Son günlerde bölgede provoke olaylar arttı.

– Senden başka kahraman yok mu, bu memlekette?

– Çok da Rasim müfettişe, Yener Albay bana ricada bulunuyor.

– Hayır, Hüseyin!.. Buna izin veremem. Sen oraya gidersen ben de Amerika’ya dönerim.

– Hay hay!.. O zaman ikimiz de Amerika’ya dönelim.

– Olur. Orada da bir okul bulur...

Hüseyin’in yüzünde endişe bulutları dolaşıyordu. İkilemde kaldığı zamanlarda olduğu gibi eliyle çenesini kaşıdı. Bakışlarını Elizabet’ten kaçırarak:

– Servise dönemez misin? Porter Goss’a ricada bulunsak...

– Dünyada olmaz.

– O zaman Amerika’ya dönelim.

* * *

Hüseyin, eve geldiği zaman bilgisayarına yeni yüklediği Earth programına girdi. Bilgisayarcı Erkan Bey, bütün dünyayı gezebilir, şehirleri sokak sokak görebilirsin, demişti.

Önce İstanbul’u görmeyi denedi. Marmara Denizi, Boğaz, İstanbul ve nihayet Sultanahmet Meydanı’nı gördü. Şehrin diğer bölümlerini de görmek mümkündü. İsteddiği yeri seyredebiliyordu. Fotoğraflar oldukça flu idi. Acaba daha net resimler elde etmenin imkânı var mıydı? Bunu Rasim’e iletmeli ve araştırmalıydılar.

Ertesi gün müfettişle birlikte Rasim’e uğradılar.

Telefonla Yener arandı. Acaba TÜRK-SAT’tan net resim elde edilebilir miydi? Telefonun ucundaki ses, teorik olarak mümkün, diyordu. Pratikte de mümkün olup olmadığını araştıracaktı.

Masanın başında toplanmışlardı. Önlerinde Hakkari haritası vardı.

Bu defa yanlarında, Terörle Mücadele Daire Başkanı Selim Akyıldız da vardı. Alınan istihbarata göre bölgesi karışacaktı. Jandarma bölgeye özel timler göndermişti. Silopi’de oynanan oyun Şemdinli’ye taşınıyordu.

Selim Bey Silopi’de olanları anlatmaya başladı. Silopi iyi bilinirse Şemdinli’de ne olacağını tahmin etmek kolaydı.

– Silopi’de 5 Ekim günü üç ayrı yerde bomba patladı. İlk patlama saat 20.30 sıralarında İpek Yolu Caddesi’ndeki Habur Otel karşısında bulunan bir nakliye firmasının önünde oldu. 5 dakika sonra da Yeşiltepe Mahallesi’ndeki bir beyaz eşya bayisinin önünde patlama oldu. Patlama sonucu sadece maddi hasar meydana geldi. Ardından Vali Kamil Acun Camii önünde park halindeki bir otomobilin içine atılan bomba patladı. Araçtaki Veysi Yıldız ayaklarından yaralandı.

6 Ekim 2005’te bir banka şubesinde çalışan Akın Savcı’nın otomobiline bomba kondu. Araba havaya uçtu.

7 Ekim’de kaymakamlığa ait araç parkında bulunan **Cumhuriyet Başsavcısı Talip Demirezen**’in 06 P 9289 plakalı makam aracının altına bırakılan bomba saat 07.00 sıralarında patladı. Patlama sonucu kaymakamlık binasında büyük çapta maddi hasar meydana geldi. Böylece savcıya gözdağı verildi. Olayların üzerine gitme, denildi.

21 Ekim’de ilçe emniyet müdürlüğünde bomba patlatıldı. Eylemleri, JİTEM bağlantılı PKK itirafçısının yaptığı belirlendi. Polisin yakaladığı üç zanlıdan biri itirafçı, diğeri ise korucu idi. Şemdinli’de benzer bir ekibin iş başında olduğunu sanıyoruz. Bölge halkı kışkırtılıyor. Kötü bir senaryo. İşin içinde jandarma var, onların kullandığı korucu ve itirafçılar var.

Herkes elini çenesine koymuş düşünüyordu.

Müfettiş elini dizine vurdu ve ortaya yeni bir fikir attı:

– Bugüne kadar biz olayların peşine takıldık, oltaya geldik ve bedel ödedik. Öyle bir senaryo yazalım ki biz bir adım önde olalım. Bu da istihbaratla olur.

– Olacakları önceden haber almalı, biz onları faka bastırmalıyız. Müfettiş de ben de nerdeyse tesadüf eseri yaşıyoruz. Eğer Zahide Hanım, rüyasında müfettişin arabasına bomba konduğunu görüp telefonla bizi uyarmasaydı, ikimiz de öbür dünyada olacaktık.

Müfettiş dizlerini ovuşturdu, kaburgalarını yokladı:

– Kurbanlık koyun gibi olayların içine yuvarlanıyoruz. Bir mümin, bir delikten iki defa ısırılmaz.

– Doğru, dedi Rasim. İstihbarata sızmalıyız.

– Buna kafa yoralım, dedi Selim.

Basiretle atılması gereken adımları konuştular. Her şey büyük bir gizlilikle sürdürülmeliydi.

Tam bu sırada Yener Albay’dan telefon geldi. Hakkari üzerinde karartma görünüyordu. TÜRK-SAT, henüz istenen nitelikte resimleri vermekten uzaktı. Üzerinde çalışılması gerekiyordu, JİTEM’in içinde yuvalanan çeteninse acelesi vardı.

Neticede Hüseyin’in Elizabet’le birlikte Amerika’ya uçmasına karar verildi.

* * *

Elizabet, bir dilekçe ile eski görevine kolayca döndü. CIA, Hüseyin’le evli olmasını başından beri avantaj görüyor hatta Hüseyin’i de çalıştırmak istiyordu.

Langley’deki CIA’in o muhteşem şatosunda, bizzat Porter Goss’la görüştüler. Goss, cin gibi bir adamdı. Özel araba göndererek Elizabet ve Hüseyin’i evden aldırıldı. Ofisinde ağırladı. Hoş geldin faslından sonra Türk usulü kahve ısmarladı. Gülererek:

– Artık eniştemizsin, seni buluncaya kadar ne emekler verdik, Elizabet’i ta Diyarbakır’a gönderdik. Kızcağız Kürtçe öğrenmek için ne terler döktü.

– Amerika’ya damat olmak havalı bir şey, teşekkür ederim ama bir süre daha Türkiye’de kalmam gerekiyor.

– Burada kalmanız şart değil, Türkiye’de de görev yapabilirsiniz. Dünyanın her yerinde elemana ihtiyacımız var.

– Her gün rapor istersiniz.

Goss arkasına yaslandı, neşeyle gülererek:

– Ooo, yatana para vermeyiz. Topu topu 400 milyar dolarlık bir bütçemiz var.

– Teşekkürler, beni mazur görün. Türkiye’de müfettişe ve arkadaşlarıma vefa borcum var.

– Yardım edebiliriz. Borcunuzu kapatalım. Ne kadar?

Hüseyin ve Elizabet neşeyle güldüler:

– Vefa borcu, dostluk demek, para değil, diyerek açıklama yaptı Elizabet.

Görüşmeden sonra Elizabet çalışmaya başladı. Hüseyin, kısa süreli bir Türkiye seyahati yapacaktı.

Elizabet’in ilk getirdiği haber, sevimsizdi. Earth üzerinden istenen resimlere ulaşmak mümkün olmamıştı. Askerî bölgeler karartılıyordu.

Ertesi gün Hüseyin akşamı iple çekti. Mantarlı pizza pişirmiş, özenle çoban salatası yapmış, muzlu yaş pasta almıştı. Masadaki vazoya gül demeti koymuştu. Elizabet’in yaş günüydü.

Elizabet eve döndüğünde sevinçliydi. Sofrayı görünce sevinci iki katına çıktı. Hüseyin’i kucakladı. Hüseyin de onun doğum gününü kutladı, yanaklarından öptü.

Sofraya oturdukları zaman Elizabet:

– Sana bir müjdem var. Katarina, yarın bizi kahve içmeye davet ediyor.

– Şu Kürtçe kursundan...

– Senden bir ricam olacak. Sinan’ı da davet edebilir misin?

– Neden?

– Onu çok beğenmiş.

Elizabet pizzadan bir dilim aldı, ısırıldı. Güzeldi. Salataya zaten bayılırdı. Çatalını batırdı, bir lokma da ondan aldı. Tuz ekmediğini hatırladı. Tuzluğu alıp salatanın üzerinde gezdirdi.

Hüseyin’in kafasında Albay Yener’in maili vardı. Uydu meselesini çabuk çöz ve dön hatta çözemesen de dön, diyordu. Bunu Elizabet’e söylemek istiyordu. Sofra tam zamanıydı. Bu kadar uğraşıp sofraya donatmış, harika çiçeklerle masayı süslemişti.

– Bugün yarın dönmem gerekiyor, Albay Yener çağırıyor.

– Dur bir dakika. Bugün de olabilir belki. Sinan’ı şimdi arasan...

Hüseyin bir haftadır Sinan’la birlikteydi. Hayvanat bahçesine gitmiş, daha sonra teknik müzeyi

gezmişlerdi. Doktorasının uzadığından, taksicilikle doktoranın birlikte yürümediğinden yakınmıştı.

Hüseyin hemen telefon açtı. Sinan'a ulaştı. Katarina ile kahve içmeye evet deyip demeyeceğini sordu.

– Ne zaman?

– Bu akşam.

– Geliyorum.

Elizabet, telefonla Katarina'yı ikna etti. Birlikte geliyorlardı. Kız bu işe dünden razıydı. Sofra kalkmadan Sinan geldi. Hüseyin hemen omlet yaptı, salatayı çoğalttı. Arkadaşının karnını da doyurdu. Hep birlikte yola düştüler.

Katarina, 105. Cadde'de oturuyordu. 15 dakikada adrese ulaştılar. Asansörle 7. kata çıktılar. Sinan oldukça heyecanlıydı. Katarina'yı yedi defa iş yerine bırakmıştı. Kız, İngiltere'nin New York Büyükelçiliğinde çalışıyordu. Onu çok beğenmişti ama arkadaşlık teklif etmeye de cesaret edememişti.

Katarina, pembe etek ve ceket, beyaz bluz giymişti. Sarı saçlarını arkaya toka yapmış, kulaklarına alımlı küpeler takmıştı. Oldukça şık ve şirindi. Sinan'a kendini beğendirmek için iyi hazırlanmıştı. Misafirleri bekliyordu.

Hoş-beşten sonra sohbet koyulaştı. Elizabet, doğrudan konuyu geçti. Kısa sürede iki tarafın da birbirini beğendiği anlaşıldı. Katarina, işi bir adım daha ileri götürdü:

– Ben de Sinan'ı bizim servise transfer edeyim. Elizabet, senin yaptığın gibi.

Gülüştiler.

Sinan cevap vermedi. Bu sırada Katarina, kahve yapmak için mutfığa yöneldi. Elizabet de onunla birlikte çıktı.

Hüseyin fırsatı ganimet bildi ve söze girdi:

– Katarina'yı Diyarbakır'dan tanıyorum. İngiliz istihbaratında çalışıyor. MI6 ve CIA ortak çalışırlar, ikisi de Türkiye ve Ortadoğu üzerine hesaplar yapıyorlar. Oraya girebilersen bize faydan olur.

– Bizi kullanmazlar mı?

– Elbette kullanmak isterler. Kim akıllı davranırsa o kârlı çıkar.

– Bak, işin bu yönünü düşünmemiştim. Sence bu mümkün mü?

– Ben memnunum. Bizim için çok önemli, faydan olur.

– Ne gibi?

– MI6'ya sızmamız lazım. Haber akışı çok önemli. Bunlar hep bizim kuyumuzu kazıyor. Ne düşündüklerini öğrenebilirsek tuzağa düşmeyiz.

Kahveler gelene kadar istihbarat muhabbeti devam etti. Sinan kızı beğenmişti. İstihbaratta çalışmak, taksicilik yapmaktan daha iyi, diye düşündü. Kahve içerken konu derinleşti. En kısa zamanda Katarina, Sinan'ı yanına alacaktı.

Gece vakti eve döndükleri zaman Hüseyin, internete girdi. Albaydan mesaj vardı.

“Beklenen saat geldi. Kuş ol, uç ve çabuk gel. Sinan'ı yerleştirmen iyi oldu. Earth işini ona havale et. MI6 bu konuda tecrübeli.”

Hüseyin hayretle elini dizine vurdu:

“Allah Allah, ne oluyor yahu?” diye söylenmekten kendini alamadı.

Bir an hatırladı. Kahve ve pastalardan sonra lavaboya gidip mesaj çekmişti. Albay, Katarina'nın ne iş yaptığını biliyor olmalıydı. Elizabet'e seslendi:

– Sevgilim, Katarina ne iş yapıyor?

– Ah sahi, sana söylemeyi unuttum. Tam sana göre işler, uydu haberleşmeciliği üzerinde çalışır.

– Tamam, bundan güzeli can sağlığı.

Tuşlara dokundu.

“Hakkari üzerinde uçurtma uçuracak bir dost bulduk. Gözümüz aydın. Uçurtmayı hazırlıyoruz.”
Eflatun.

Maili gönderip bilgisayarı kapattı.

Hüseyin, müfettiş ve Selim, Hakkari yollarına düşmüşlerdi. Eylemlerin ortasına girecek, çete elemanlarına suçüstü yapacaklardı. Bu sefer iyi hazırlanmışlardı. CIA içinde habercileri vardı. Yolda Sinan'dan ilk mesaj geldi.

“Arabanızı görüyorum. 30 BAK 532 plakalı Ford’la Başkale üzerinden Hakkari’ye gidiyorsunuz. Sizi 30 AK 933 plakalı bir beyaz Renault takip ediyor. İçinde üç kişi var. Dikkatli olun. Aristo.”

Hüseyin, mesajı arkadaşlarına gösterdi.

Takip edilebileceklerini tahmin etmişlerdi. Üçü de öğretmen kimliği çıkartmışlardı, güya jandarmanın kontrol ettiği noktalardan müfettiş kimlikleri ile kolayca geçeceklerdi. Çete, arkalarına çoktan adam takmıştı.

Darbecilerin günlerdir projelendirdiği eylemler zinciri başlamıştı. 1 Kasım’da gece 23’te Şemdinli’nin Cumhuriyet Caddesi’nde bomba yüklü bir araç havaya uçmuş; dört kişi hayatını kaybetmiş, üçü polis, dördü asker onaltı sivil yaralanmıştı. Emniyetin tespitlerine göre Silopi’den sonra sıra Şemdinli’de idi.

Hakkari yolunda jandarma aracı durdurdu, kimlik kontrolü yaptı. Üçü de eğitim müfettişi olduklarını söylediler ve geçtiler. Şehirden çıkarken de aynı şekilde kontrol edildiler.

Şemdinli girişinde araba yine durduruldu ve kimlik kontrolü yapıldı.

Şemdinli bir büyük caddeden ibaretti. Şehri bir baştan bir başa geçtiler. Önünde bomba yüklü araba patlatılan bina hayaletle dönmüştü. Camlar ve kapılar uçmuş, ön duvarların sıvaları dökülmüştü, sanki binada yangın çıkmıştı. Jandarma Komutanlığı 20 metre uzaklıktaydı. Bomba yüklü bir otomobil havaya uçmuştu. İşaretler, jandarma istikametini gösteriyordu.

Şehir turundan sonra emniyete gittiler ve emniyet müdürü ile tanıştılar. Genç, dinamik ve sempatik bir insandı. Kendilerini ayakta karşıladı. Hoş geldiniz, dedi. Yer gösterdi. Çay ikram etti. Cumhuriyet Caddesi’ndeki patlama olayıyla ilgili bilgi verdi.

“Şaşırdık. Jandarma şehrin giriş ve çıkışlarını kontrol eder. Bomba yüklü bir araç nasıl şehre girer, Jandarma Komutanlığına 20 metre mesafede nasıl bomba patlar, akıl alır şey değil. Şehirde büyük infial meydana geldi. Herkes emniyet ve jandarmadan şüpheleniyor. Silopi olaylarındaki kurguyu bilmeyen yok. PKK ile irtibatlı adamlar var. Örgüt eylemi üstlenmiyor.”

Müfettiş göğsünü yokladı. Diyarbakır’da arabasına konan bombayı ve aldığı yaraları hatırlamıştı. Göğüs kemikleri hâlâ sızlıyordu. Emniyet müdürüne doğru eğildi. Hafif bir sesle:

– Olaylar özellikle tırmandırılıyor. Biz bunun için geldik.

Müdürün yüzüne endişe dalgası yayıldı. Dudaklarını ısırıldı:

– Demek yeni patlamalar olacak.

– Korkma, tırmandıranlar da adam biz de.

Bir süre sustular.

– Başka ne alırsınız, diyerek sessizliği bozdu müdür. Birer çay daha ısmarladı.

– Sizi kaymakam ve savcı beylerle tanıştırayım.

– Yok, dedi müfettiş. Bizi kimseyle tanışırma. Emniyet lojmanlarında misafir et. Soran olursa eğitim müfettişleri gelmiş, araştırma yapacaklar, dersin.

Hüseyin, telefonunun titrediğini hissetti, sessize almıştı.

Alıp baktı. “30 AK 933 plakalı beyaz Renault çarşıya daldı.”

Hüseyin’in sinirleri gerilmişti. Ayağa kalktı.

– Bizi takip eden araba çarşıya girmiş, kalkalım.

Patlama olursa polis olay yerine geç gelecekti. Sivil ekipler çarşıya yönelecek, resmî ekip yolun başını tutacaktı.

Çarşıya inince arabanın Özipek Pasajı’na yakın bir noktada durduğunu gördüler. Üçü de birbirinden ayrı sokağa çıkmışlardı. Kimse kimseyi tanıymıyormuş gibi davranıyordu.

Hüseyin arabaya doğru yaklaştı. İçeride bir kişi vardı, pasaja doğru bakıyordu. Saatine baktı, 12’ye

geliyordu. Tam bu sırada pasajdan patlama sesi geldi. Hüseyin o tarafa yöneldi. İçerden koşarak birisi çıkıyordu. Yüzü mosmordu. Telaşlı ve kaygılıydı.

Hüseyin adamın önüne geçti. Yakasına yapıştı.

– Dur, bomba patlatan sen misin?

Adamın gözleri yerinden oynadı. Böyle bir şey beklemiyordu.

– Yok abi ya. Benim bir şiden haberim yok.

– Rengin atmış. Titriyorsun.

– Yok abi ya...

– Neden şeytan çarpmış gibi titriyorsun, yüzün kireç rengi.

Adam yakasını kurtarmaya ve savuşmaya çalışıyor, Hüseyin bırakmıyordu.

– Gel bakayım, bombanın patladığı yere gidip keşif yapacağız.

– Sen polis misin ya?..

Hüseyin, iki eliyle adamın yakasını sıktı ve sarstı.

– Ne sandın ya? Sakın kaçmaya falan kalkma. Zımbalarım!

– Ben görevliyim abi, beni bırak.

– Kim görevlendirdi?

– Komutan Ali Astsubay.

– Nerde?

– Şey, beni bırak lan!

Hüseyin, adamın kolunu arkaya büktü ve iki elini birden kelepçeleyiverdi.

Bu sırada etraf siviller tarafından sarılmıştı. Müfettiş ve Selim, bomba atıldı, bombacı yakalandı, koşun diyerek gürültüye koşan insanları yönlendiriyorlardı. Kalabalık, Hüseyin’e destek veriyordu. İçlerinden biri:

– Ulan aşağılık herif, dükkâna bomba attın ha, diye bağırdı ve adama tekmeyle savurdu. Küfürler, tekmelemler, yumruklar havada uçuşuyordu. Halk öfkeliydi. Sövüyor, sayıyor, vuruyordu:

“Ulan provokatör, utanmaz herif!”

“Aşağılık herif!”

“Alçak katil!”

Hüseyin, az ileride park etmiş olan arabaya yöneldi. Kalabalık da arabaya yönelmişti. Araba bir anda kuşatıldı. İçeride oturan adam, dışarı çıktı. Kaçmaya başladı.

– Dur ulan, dedi Hüseyin. Arkadaşın yakayı ele verdi. Dur!

– Ben emniyetçiyim, beni bırakın!

– Kim olduğunu biliyoruz, dedi kalabalıktan biri. Tutun şu köpeği!

Kalabalık, ona da küfür ve hakaretler yağdırmaya başladı.

Bu sırada polisler, olay yerine gelmiş, linci önlemeye çalışıyorlardı.

Adam, onlara doğru bağardı:

– İçeride çantam var, onu kurtarın!

Karşısındaki adamı iteledi, tekmeledi. Atılan yumrukları savuşturdu. Kalabalığı yarıp kaçmayı başardı. Öfkesi dinmeyen kalabalık, bombacıya döndü. Tekme, tokat, küfür gırlaydı.

Polis, araya girdi ve bombacıyı halkın elinden aldı, olay yerinden uzaklaştırdı. Ekip arabasına götürdü.

Kalabalık hıncını alamamıştı. İçlerinden biri bağardı:

– Kaçan herif, emniyetçiyim, dedi. Yürüyün!

Hüseyin ve müfettiş, arabayı aramaya başlamışlardı. Arabada nerdeyse küçük bir cephanelik vardı. Üç kalaşnikof, iki el bombası, on şarjör... 1 Kasım eyleminin yapıldığı yerin krokisi, Özipek Pasajı’nın ve Umut Kitabevi’nin krokisi, bir ajanda...

Çantanın içinden Hakkari Jandarma Komutanı Alb. Erhan Kubat imzalı görevlendirme yazısı çıktı. Astsubay Ali Kaya ve Astsubay Özcan İlideniz, istihbarat çalışması yapmak üzere görevlendirilmişlerdi.

Ali Kaya tim komutanı idi.

Hüseyin, görev belgesini yanındaki bir sivile verdi. Adamdan, *eylemi yapanlar jandarma görevlisi, emniyet değil*, diye bağırmasını istedi.

Belgeyi alan 25 yaşlarındaki delikanlı, görev belgesine baktı. Gördüklerine inanamıyordu.

“Ulan herifçoğlu bize yalan söylemiş!” diye bağırdı. Sonra da var gücüyle bağırmaya başladı:

“Eylemci JİTEM’ci! Eylemci JİTEM’ci! İşte belgesi! İşte belgesi!..”

Belge elden ele dolaştı. Ses, kalabalık arasında yankılandı. Emniyeti taşlamaya giden grup geri döndü. Arabanın etrafında toplanıp çıkan belgeleri incelemeye koyuldu.

Bu sırada Özipek Pasajı’nda bir kişinin öldüğü haberi geldi. Kalabalık, yeniden öfkelendi. Yürüyüşe geçtiler. “Katil JİTEM, Yaşasın Apo!” gibi sloganlar atılmaya başlandı.

Selim, olay yerine savcının gelmesini, tahkikat yapmasını istiyor, durmadan polislerle haber gönderiyordu. Aradan saatler geçmesine rağmen savcı ortada görünmedi. Telefonlara cevap vermiyordu. Cep telefonu kapalıydı, görev mahallinde yoktu.

Hüseyin ve müfettiş pasaja gidip olay yerinde inceleme yaptılar. Bombalar patlatılmış, dükkân harabeye dönmüştü. Mehmet Zahit Yılmaz isimli bir kişi ölmüş, ortalık kana bulanmıştı. Pasajda çalışanlar şoktaydı, dükkânlarının camları yere inmişti. Hüseyin, cam parçaları arasında el bombası parçaları buldu. Dükkâna Alman yapımı DM-41 tipi el bombası atılmıştı.

Çevredekileri dinledi.

Dükkân komşusu, 40 yaşlarında, ufak tefek bir adam Hüseyin’in yanına geldi, yaşadıklarını anlattı:

– İki patlama oldu begim. Ödümüz koptu. Kendimizi yere attık. Üstümüze camlar yağdı. Ortalığı duman kapladı, genzimize barut kokusu doldu. Ayağa kalktığımızda bombacı kaçmıştı. Dükkânda bulunan Mehmet Zahit Yılmaz, kanlar içinde yerde yatıyordu. Patlamayı duyup gelenler, onu yerden kaldırdılar. Kucaklayıp bir arabaya attılar, giderken yolda ölmüş.

Hüseyin ve müfettiş, birkaç kişiyi daha dinlediler. Müfettiş, anlatılanları not aldı. Hüseyin, el bombasının parçalarını topladı.

– Dükkânın sahibi kim?

– Seferi Yılmaz.

– PKK ile ilişkisi var mı?

– He, iki oğlu dağdadır.

– Hımm.

Bu sırada üniformalı polisler, delillerin karartılmaması için arabayı ve bomba patlayan pasajı kordon altına almıştı. Emniyet müdürü, olay yerine nöbetçi koydu. Sivil, resmî bütün polis teşkilatı harekete geçirilmişti. Müdür, olağanüstü bir gayret sarf ediyordu. Hem kalabalığın taşkınlık yapmasını önlemek hem de dağılmalarını sağlamak istiyordu.

Savcının gelip tahkikatı başlatması için deliller korunuyor ve savcının gelmesi bekleniyordu.

Emniyetteki itirafçı üç kişi olduklarını söylüyordu. Görevlendirme belgesinde adı geçen Özcan İl Deniz kayıptı.

Emniyete, jandarmadan telefon geldi. İtirafçı Veysel Ateş’in kendilerine teslim edilmesini istiyorlardı. Emniyet Müdürü Tacettin direndi.

“Orta yerde ölü var. İki el bombası patlamış, halk galeyana gelmiş. Adam suçüstü yakalanmış. Biz, suç delilleriyle birlikte onu savcıya teslim etmek zorundayız. Serbest bırakırsak çıkacak olaylara mani olamayız. Suçluyu bırakmak veya tutuklamak savcının bileceği bir şey.”

Telefon durmadan çalıyor, emniyet müdürü sabırla hep aynı cevabı veriyordu.

Güç savaşı başlamıştı. Jandarma ısrar ediyor, emniyet direniyordu.

Müfettiş, Hüseyin, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Selim, Emniyet Müdürü Tacettin’i cesaretlendiriyorlardı.

Müfettiş ayaktaydı. Telefonlar çaldıkça emniyet müdürü heyecanlanıyor:

“Yine jandarma, ne yapayım?”

Müfettiş, odanın ortasında durdu:

“Korkma! Boyun eğme! Yakalandılar. Ödleri kopuyor. Böyle bir şeyi beklemiyorlardı. Diren! Bu iş jandarma genel komutanına, genelkurmay başkanına, içişleri bakanına, hatta başbakana kadar uzayacak. Yakında buraya parlamenterler yağacak, başbakan gelecek. AB müfettişlerini burada görürsen şaşma! Bu iş, burada bitmeyecek. İtirafçıları kullananlar ve astsubaylara emir verenler, hesap verecek.”

Şehir durulmuyordu. Halk tedirgindi. Güpegündüz pasaja bomba atılması ve adam öldürülmesi herkesi şok etmişti.

Kalabalık sokaktaydı. Nereye gideceğini bilmiyor, caddede aşağı yukarı gidip geliyordu.

Emniyetin ısrarı sonucu nihayet savcı harekete geçti, beyaz Renault’nun bulunduğu yerde incelemelere başladı. O da tedirgindi. Jandarmadan arayıp olay yerine gitme, halk seni linç edecek, demişlerdi.

Bu sırada caddede Şahin marka beyaz bir araba görüldü. Olay yerine geliyordu. Halkın dikkati arabaya çevrildi. Arabanın içinde bir astsubay vardı. Kalabalığın kendine baktığını görünce, silahını çekti ve ateş etmeye başladı.

Kurşunu yiyen yere yığılıyordu. Tanju Çavuş, mermisi bitene kadar kurşun sıktı. Herkes yerlere serilmişti. Tabancası susunca Hüseyin, kalabalığın arasından sıyrıldı. Hızla yaklaştı. Çavuşu yumruklamaya başladı. Halk, arabanın etrafına toplanmış, arabayı tekmeliyordu. Hüseyin, kapıyı açtı ve çavuşu dışarı aldı.

– Ulan, utanmıyor musun vatandaşa kurşun atmaya? Katil herif!

Polis olay yerine gelmişti. Çavuşu linç olmaktan kurtardı.

Savcı ve kaymakam olay yerindeydi. Müfettiş, Savcı Harun Ayık’ı cesaretlendiriyordu. Polis, savcıyı korumaya aldı, etrafına kimseyi yanaştırmıyordu.

Tanju Çavuş’un kurşunları ile Ali Yılmaz adında bir kişi ölmüş, beş kişi yaralanmıştı. Halk yeniden arabanın üzerine yürüdü. Camlara vurmaya, kaportayı tekmelemeye başladı. Sokağa yeniden kargaşa hâkim olmuştu. Bağışmalar, çağrışmalar, sloganlar birbirini takip ediyordu.

Savcı zor bir işin peşine düştüğünün farkındaydı.

Telefonlar yağıyordu. Önce Hakkari Jandarma Komutanı Erhan Kubat, arkasından Van Jandarma Asayiş Komutanı Selahattin Uğurlu aradı. Bunlar yetmiyormuş gibi Jandarma Genel Komutanlığı devreye girdi. Onu Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt’ın telefonu takip etti. Astsubayları jandarmaya teslim et, diyorlardı.

Fakat öte yandan Genelkurmay Başkanlığı’ndan Albay Yener, içişleri bakanı, adalet bakanı devreye girmişlerdi. Olayı soruştur, ucu nereye dayanırsa dayansın, suçlular cezasını görecektir, diyorlardı. Adalet bakanı, olay derinlere dayanıyor, Meclis Araştırma Komisyonu kurulmasını isteyeceğiz, deliller karartılmaya çalışılırsa sorumlusu yanar, diyordu.

Bunlar yetmiyormuş gibi başbakandan telefon geldi. Soruşturmayı tarafsızlıkla sürdürün, suçluları korumayın, diyordu.

Savcı bunalmıştı. Sonunda cep telefonunu kapattı. Sabit telefona çıkmamaya karar verdi. Bir polis görevlendirdi, savcı bey meşgul, demesini istedi.

İtirafçı Veysel Ateş’ten başlayarak failleri sorgulamaya başladı. Olaya karışan üç astsubayın ifadelerini aldı. Uzun sorgu safhasının arkasından üçünün de tutuklanmasına karar verdi.

Jandarmaya tutuklama emri verdi.

* * *

Şehir kaynıyor, durulmak bilmiyordu. İki kişinin öldürülmesi, halkta büyük bir öfke meydana getirmişti. Polis, sabaha kadar caddede devriye gezdi.

Ertesi gün sabah sekizde halk, ilçe girişindeki polis noktasında yeniden toplandı. Elektrik direklerini ve tellerini sökerek yola barikat kurdu. Bir delikanlı, polis noktasını ateşe verdi. Kalabalığın içinde “yakın, vurun, yıkın” diye bağırانlar vardı. Bunun üzerine arabalar ateşe verildi. Bir grup, polislerle çatışmaya

başladı. Emniyet müdürlüğünün camları taşlarla aşağı indirildi. Kalabalık, cadde kenarına park etmiş arabalara saldırdı. Camlar kırılıyor, kaportalar taşlanıyordu. Kalabalıkta öfke patlaması meydana gelmişti. Yol kesmeler, lastik yakmalar, protestolar, sloganlar... Saldırganlar sınır tanımıyordu.

Şemdinli Belediye Başkanı Hurşit Tekin ve Yüksekova Belediye Başkanı Salih Yıldız devreye girdi. Müfettiş, başkanları toplumun önüne çıkmaya, sağduyulu konuşmalar yapmaya ikna etmişti. Aksi takdirde kalabalık tahrik edilir ve olaylar kontrolden çıkardı.

Başkanların konuşması etkili oldu. Hurşit Tekin heyecanla konuştu:

“Taşkınlıklar suçlulara değil, vatandaşa zarar veriyor. O yakılan araba sahibi mi bombayı attı? Aklınızı başınıza alın, duygularınıza hâkim olun. Provokatörlerin ekmeğine yağ sürmeyin! Şundan emin olun ki camları kıranlar, provokatörlerin ekmeğine yağ sürüyor. Genelkurmay başkanı, suçluların cezalandırılacağını söyledi. Başbakan, olay gittiği yere kadar soruşturulacak, dedi. Kendimizi cezalandırıyoruz. Herkes aklını başına alsın. Sizi sağduyulu olmaya çağırıyorum.”

Salih Yıldız, başbakanın olaya el koyduğunu, içişleri ve adalet bakanlarından olayların aydınlatılmasını istediğini aktardı. Meclis araştırma komisyonu kuruluyor, en yetkili kişiler şehre geliyordu. Bu defa yapanın yaptığı yanına kâr kalmayacaktı.

Kalabalık yavaş yavaş sakinleşti, sonra da dağıldı.

Olayların yatışmasından sonra 30 BAK 532 plakalı Ford, Hakkari yolunu tuttu. Oradan Van’a geçecekti.

Müfettiş oldukça heyecanlıydı:

“Yılanın kuyruğuna bastık. İnşallah başı da ezilir.”

Akşam 21.00 uçağıyla Ankara’ya döndüler.

Albay Yener kendilerini bekliyordu. Başbakanlıkta toplantı yapılacaktı. Toplantıya başbakan, genelkurmay başkanı, içişleri ve adalet bakanları, müsteşarları ile katılıyorlardı.

“Kahramanlar ödüllendirilecek.” diyordu. Hüseyin, ilk defa kahraman ilan edildik, diye sevindi. Müfettişe:

– Kahraman, tebrik ederim, diyerek şaka yaptı.

* * *

Başbakanlığa ulaştıkları zaman, müsteşar kendilerini kapıda karşıladı. Oldukça heyecanlıydı. Hoş geldiniz, dedi. Tebrik etti. Birlikte toplantı salonuna gittiler.

Müfettiş ve Hüseyin bu kadarını beklemiyorlardı.

Başbakan, bakanlar, genelkurmay başkanı oradaydılar.

Hepsi Hüseyin’i, müfettişi ve Selim’i tek tek tebrik ettiler.

Gözler başbakana çevrildi. Yanı başında genelkurmay başkanı vardı.

Herkes oturduktan sonra başbakan ayağa kalktı. Üzerinde ince beyaz çizgili siyah ve şık bir elbise vardı. Siyah-beyaz kravat takmıştı. Gözlerinin önünde halka oluşmuştu. Yorgun görünüyordu. Ellerini önündeki masaya dayadı. Herkesi tek tek süzdü.

“Dünden beri bütün Türkiye gözlerini Şemdinli’ye çevirmiş durumda. Ben de orayı takip ediyorum. İki gecedir uyumadım. Arkadaşlarımız benzerine az rastlanan bir kahramanlık örneği ortaya koydular. Kendilerine bazen JİTEM, bazen Özel Harp Dairesi süsü veren çeteye suçüstü yapıldı. Olayların takipçisi olacağız. Bağımsız yargı, suçlulara gereken cezayı verecek. Kendilerini kanunların üstünde görenler, bundan sonra meydanın boş olmadığını daha iyi anlayacaklar. Demokratikleşmenin peşindeyiz. Avrupa Birliği sürecindeki Türkiye’nin yolunu kesmek isteyen bu tür maceracılara pabuç bırakmayacağız.

İspanya’da olanları bütün dünya gördü. Darbe iması yapan Kara Kuvvetleri Komutanlığı’nın ikinci adamı General Mena Aguado ve onu destekleyen Albay Fernando Abalo görevinden alındı, tutuklandılar. Demokratik ülkelerde ne oluyorsa burada da o olacak. Şemdinli bir milat olacak. Jandarma içinde Gladio benzeri bir örgütlenme olduğunu hepimiz biliyoruz. Bu örgüt çözülecek. Provoke eylemler yapıp anayasal suç işleyenler ve onlardan sorumlu olanlar, yargı önünde hesap

verecek. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın. Darbe rüyaları görenler, demokrasi davuluyla uyandırılacaklar. Uyandırları zaman üzerlerinde üniformaları olmayacak. Bu ülke, darbeciler diyarı olmayacak. Amerika'daki provokasyonculara da dünyayı dar edeceğiz. Provokatörlere suçüstü yapan arkadaşlarımı tekrar tebrik ediyor, şükranlarımı sunuyorum."

Konuşmalardan sonra toplantı sona erdi. Başbakan, kahramanların yanına geldi, teker teker kucakladı, minnet ve şükranlarını ilettiler. Başbakan, müfettişe baktı ve gülerek:

– Büyükanıt, destek için ABD'ye gitti. Yahudi lobisi kendisine kucak açmış.

– Sizce destek alır mı?

– Hüseyin de biliyor ki bir tane Amerika yok. Yahudi lobisi destekler. Önemli olan burası. Allah'ın izniyle burada güçlü olan biziz. Sonra medeniyetler diyalogu başlattık. Herkesle ve her dinden insanla aramızda barış köprüleri kuracağız. Amerika'yla, Avrupa'yla, bütün dünya ile. Yolsuzluk ve çetelerle mücadele edeceğiz. Dürüst insanlara ihtiyacımız var. Gönüllere uzanan barış ve sevgi köprüleri kuruyoruz. Unutmayın, bu ülke darbecilere dar gelecek.

Uzun uzun tokalaştıktan sonra ayrıldılar.

Toplantıdan sonra Hüseyin, müfettiş ve Selim, emniyet genel müdürlüğüne gittiler. Olayın bir de delil toplama safhası vardı.

Akşam geç vakte kadar çalıştılar. Hüseyin, Ali Kaya'nın suç dosyasını oluşturmaya başladı. Müfettiş, olayın öteki boyutlarını araştırıyordu.

Hüseyin, önündeki dosyayı tamamladığı zaman saat ikiyi çeyrek geçiyordu.

Çok fena yorulmuştu, gözleri sancılıydı. Dosyaya koyduğu belgelere son defa göz gezdirmeye karar verdi:

“Ali Kaya: Kamuoyuna PKK'nın kâbusu olarak tanıtılan Mutkili Ali'nin yakın akrabalarına bakınca kime ne kadar düşman olabileceğini görmek mümkün. Kaya'nın dayısı Ubeydullah Mutlu HADEP Bitlis Teşkilat Kurucusu. Halasının oğlu İbrahim Tepe 1997 yılında Bursa Karacabey HADEP İlçe Teşkilat Başkanlığına seçilmiş. Diğer halaoğlu Nazif Tepe de HADEP Bitlis Teşkilat Üyeliği yapmış. Tepe, Bitlis ve ilçelerini mahalle mahalle gezerek oyların HADEP'e verilmesi için propaganda yapmış.

Yakınlarından Mükrim Tepe, Abdullah Öcalan'ın avukatı. Kardeşi Ayşe Tepe de PKK militanı olarak tutuklanmış.

Yakın akrabalarından bahsedince Mutkili Ali'nin çok az kişinin bildiği bir özelliği akla geliyor. Ali Kaya'nın büyükbabasının adı Alo, büyük ninesinin adı da Kutı'dır. Halasının kocası Toti Yay'dır. Toti'nin babası Bişi ve annesi de Fetro'dur. Halalarından Habo Kaya'nın kayınvalidesi Kötki ve Fari çiftinin kızı Zerif Tandoğan'dır.”

Dosyayı kapatıp müfettişe uzattı.

– Benden bu kadar.

Müfettiş masasına oturmuş, dosya karıştırıyordu. Aloihbar adlı internet sitesinde bulduğu haber ilginçti. Mutkili Ali, Org. Büyükanıt ile Kuşadası'ndaki Övgü Villa Kooperatifi'nde komşu idiler. Ulusalihanet adlı sitede yer alan bilgilere göre, paşanın damadı Yahudi idi, kendisi de Sabatayistti; ayrıca Mutkili Ali, Büyükanıt ve Jandarma Genel Komutanı Fevzi Türkeri'den destek alıyordu. Doğudaki faili meçhul olayların bir yarısını PKK, bir yarısını da çete işliyordu.

Müfettiş başını kaldırdı. Hüseyin'e baktı. Yorgun görünüyordu. Kendisi de fena yorulmuştu. Dosyayı kapattı.

– Dosya tamam, gidebiliriz.

Selim'e, iyi geceler, deyip binadan ayrıldılar.

* * *

Müfettiş, Hüseyin'i uğurlamak için havaalanına kadar gelmişti. Birbirlerini kucaklayarak vedalaştılar.

– Gecikmeyin, dört gözle dönüşünüzü bekleyeceğiz, dedi müfettiş.

Hüseyin, el sallayarak ilerledi, pasaport kontrolü yaptırdı. İçeri geçti. Yüreğinde müfettişten ayrılmanın

hüznü, Elizabet’e kavuşacak olmanın heyecanı vardı. Salonda bir süre bekledi, sağa sola adımladı. Biletler kontrol edilecek, uçağa alınacaklardı. Nihayet görevliler kapıya geldi. Hüseyin, biletini ve uçuş kartını uzatan ilk yolcuydu. Kontrolden sonra otobüsle uçağa kadar gittiler. Uçağın merdivenlerine ilk adımın atan da Hüseyin olmuştu. Hostesleri selamlayarak uçağa girdi. İçerisi henüz boştu. Koltuğunu bulup oturdu.

Önünde uzun bir yolculuk vardı. Başını arkaya yasladı, gözlerini yumdu. Son defa Amerika’ya uçtuğunu düşündü. Elizabet kendisini bekliyordu. Aylardır görüşmüyorlardı. Onu çok özlemişti. Hem ona hem de Sinan ve Katarina’ya Güllüoğlu baklavası almıştı. Sinan’a minnet borcu vardı.

Neden sonra gazete aklına geldi. El çantasına koymuştu. Bir göz atmaya karar verdi. Başlık dikkatini çekti:

“Vatana ihanet suçlaması...”

Van Ağır Ceza Hâkimi Vahit Baltacı, Şemdinli olaylarına karışan iki Astsubay Ali Kaya ve Özcan İlideniz’i, ‘vatan hainliği’ suçu olarak bilinen devletin birliğini ve ülke bütünlüğünü bozmak için silahlı isyandan tutukladı.”

Gazetenin iç sayfasını çevirdi. Birden gözleri parladı.

“Gaffar Okkan’ı JİTEM öldürdü. İsveç’te yaşayan itirafçı Abdülkadir Aygan, Gaffar Okkan’ı da Musa Anter’i de JİTEM öldürdü, ben olayların tam içindeydim, dedi.”

Yüreği sızladı. Cehennem vadisinde yaşadığı o dehşet dolu günleri yeniden hatırladı. Yiğit adam Gaffar Okkan gözlerinin önüne geldi. Birdenbire boğazı düğümlendi, kendini tutamadı. Gözlerinden akan yaşlar, yanaklarına doğru süzüldü. İlker Bey de pişman olduğuna dair mail almıştı, onu hatırladı. Oğuz Bey, yolsuzluk suçlamasıyla tutuklanmış, işten el çektirilmişti.

Gazetede Gaffar Okkan’ın şık bir resmi vardı.

Boğazı kırk boğum oldu, yutkundu. Mendiliyle gözlerini kuruladı. Mendili ıslanmıştı.

“Keşke ırkçılığın çıkmaz sokak olduğunu herkese anlatabilsek, keşke dinimizin bizi kardeş ilân ettiğini herkese öğretebilsek... Kimsenin gözyaşı akmasa, kimsenin kalbi yaralanmasa, kimse pişmanlık acısıyla kıvrınmasa...”

Gözlerini yeniden kuruladı, mendilini katlayıp cebine koydu.

Zor günler geride kaldı, diye düşündü. Fakat zor günler önlerindeydi. Ali Kaya, Özcan İlideniz ve itirafçı Veysel Ateş hakkında Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt, tanırım, iyi çocuklardır, diyecekti. Savcı Ferhat Sarıkaya zanlılar hakkında iddianame hazırlayacak, mahkeme onları 39’ar yıl hapse mahkûm edecekti.

Dava Yargıtay’a taşındığında bir el devreye girecek, davayı bozup askeri mahkemeye havale edecek, askeri mahkeme zanlıları serbest bırakacaktı. Savcı Sarıkaya ise Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu tarafından meslekten atılacak, avukatlık yapmasına bile izin verilmeyecek, adeta açlığa mahkûm edilecekti.

Hüseyin gözleri kapalı, yüreği hasret sancılarıyla sarmaş dolaş düşler görüyordu. Elizabet’i alıp geri dönecekti. Kolej müdürüyle görüşmüştü. İkisini de işe alacaktı.

Müfettiş ise başbakanın randevu almak peşindeydi.

Zira üç aydır peşinde olduğu bir haber kaynağı Gaffar Okkan’ı öldüren ölüm timini tanıdığını söylüyordu. Günlerce internet üzerinden haberleştikten sonra adama bir gece yarısı ulaşabilmişti. Başbakanla görüşmek ve özel koruma sağlanması şartıyla konuşacaktı ve ölüm timiyle ilgili bilgileri sadece başbakana anlatacağını söylüyordu. Müfettiş, sanki başbakan elinin altıdaymış gibi:

“Olur.” dedi. “Görüşmeyi sağlarım.”

Gün gelip çattı. Müfettiş, sekreteri üzerinden başbakanın müsteşarına ulaştı.

Müsteşar konuyla ilgilendi.

“Tamam.” dedi telefonla. “Saat 23.30’da başbakanın Dolmabahçe’deki ofisinde buluşalım.”

Emekli yüzbaşı olduğunu söyleyen adam, İstanbul’u daha uygun buluyordu. Görüşme yerinin İstanbul’da

olmasını özellikle istemişti.

Randevu gecesi, Dolmabahçe Camii'nin yanındaki çay bahçesinde buluştular. Müfettiş kot pantolon, beyaz gömlek, spor yelek, spor ayakkabı giymişti. Elinde tespih olacaktı. Emekli yüzbaşı öyle istemişti. Kendisi tam bir külhanbeyi gibi giyinecekti.

Müfettiş, onu ilk bakışta tanıdı. Omzunda yazlık bir ceket, beyaz tişört, kot pantolon vardı, ayakkabının ökçelerine basmıştı. Başında siyah bir kep vardı. Yönü denize dönüktü ve elindeki Oltu taşı tespihi sallıyordu.

Müfettiş yanına yaklaşıp:

– Parola, Gaffar, dedi.

Külhanbeyi, başını çevirdi.

– Tamam Okkan, diye karşılık verdi.

Kısa süre birbirlerine bakiştılar. Karanlıkta yüz hatları iyi seçilmemekle birlikte yazışmalardan, mesajlardan birbirlerini tanıyorlardı.

Birlikte saraydaki ofise doğru yürüdüler.

23.24'te ofisin kapısında kendilerini müsteşar karşıladı.

– Hoş geldiniz, dedi.

Başka bir şey konuşmadılar. Müsteşar, müfettişi uzun süredir tanıyordu. Peşreve lüzum yoktu. Yalnız yanındaki adama şüphe eder gibi mesafeli durdu.

Ofisin kapısına geldiklerinde, korumalar iki misafiri de didik didik kontrolden geçirdiler. Hem özür diliyor hem de görev icabı diyerek üzerlerini yokluyorlardı.

Nihayet ofise alındılar. Ortalıkta kimse yoktu. Beş dakikalık bir bekletilmeden sonra başbakan odayı teşrif etti. Ellerini sıktı. Masasının başına geçti. Önüne kâğıt kalem aldı. Bakışlarıyla önce emekli yüzbaşayı, sonra da müfettişi süzdü.

– Sizi dinliyorum, dedi.

Yorgun görünüyordu. Gecenin bu saatine devlet adamları, büyükelçiler ve istihbarat şeflerini ağırlamıştı. Gözlerinden uyku bal akıyordu.

– Pardon, dedi, çay veya kahve, ne içersiniz?

– Sütli kahve, dedi müfettiş.

Yüzbaşı Tozlu, aynısından alayım, dedi.

Yüzbaşı korkar gibi kısık, zor duyulabilir, düşük frekanslı bir sesle:

“Son derece gizli bir konuyu anlatacağım. Anlattıklarımı sizden başka kimse bilmemeli. Kıdemli yüzbaşayım. Adım Özcan Tozlu, 1988 tarihinden itibaren Jandarma Genel Komutanlığı bünyesinde terörle mücadelede bulundum. Özel tim organizasyonlarında, istihbarat yapılanmasında, jandarma komando timlerinin eğitiminde görev aldım. 1990'lı yıllarda Tunceli Jandarma Komando Bölük Komutanlığı, 1993'te Diyarbakır Jandarma Asayiş Komutanlığı bünyesinde çalıştım. 1994'te Şırnak Güçlükönak'ta Jandarma Komutanıyken Albay Cemal Temizöz Cizre Jandarma Komutanıydı. JİTEM'in bünyesinde 1991 yılında yolum 'Yeşil' ile kesişti. Cem Ersever komutanımdır. 1994'lü yıllarda JİTEM Güneydoğu Komutanlığını Abdülkerim Kırca üstlenmişti. Yaptığım işlerden dolayı vicdanî rahatsızlık duyarak hayır işlerine destek verdiğim için 2000 yılında YAŞ kararı ile ordudan atıldım. Bütün bunları, vereceğim sırların önemini vurgulamak için sayıp döküyorum. Söyleyeceklerime gelince...”

Konuşmasına ara verdi.

Başbakan not almaya ara verdi. Muhatabını süzdü. Konuş, der gibi baktı. Belli ki yüzbaşı daha fazla gizlilik garantisi istiyordu.

– İstersen not almayayım.

– Sizin takdiriniz fakat...

Başbakan arkasına yaslandı. Ellerini göğsü üzerinde çaprazvari birleştirdi. Müsteşarına ve odadaki iki korumasına dışarıya çıkmaları için işaret verdi.

Emekli yüzbaşıya döndü.

– Tedbirler yeterli mi, Safa Bey de dışarı çıksın mı?

– Yo hayır, bunları sizinle paylaştığıma dair bir şahidim olsun.

Arkasına yaslandı. Odaya gelip kahveleri bırakan garsonun çıkmasını bekledi.

– Gaffar Okkan’ı Genelkurmay’a bağlı Özel Kuvvetler bünyesinde yer alan Mete kod adlı Albay Levent

Göktaş timi öldürdü. Timde yedi kişi vardı. Muharebe Arama Kurtarma (MAK) timi. Olaydan bir yıl

sonra, 2002 yılında Ankara’ya Levent Göktaş’ı ziyarete gittim. Kendisinin aynı zamanda komutanıyım.

Suikastı anlattı. Tim olaydan 10 gün önce Ankara Kirazlıdere’deki MAK’ın merkezinden alınmış, bölgeye

getirilip keşif yaptırılmış. Suikast üssü olarak Sümer Camii kullanılmış. Tim, olaydan bir saat önce 7.

Kolordu Komutanlığı’na ait iki sivil plakalı Land Rover marka araçla Sümer Camii’nin arkasına

getirilmiş. Caminin arka kapısı kullanılmış, burada giyinip kuşanmışlar. Suikast Hizbullahçı kılığında,

örgütün kullandığı silahlarla yapılmış. Amaç, cinayeti Hizbullah’ın üstüne yıkmak. Suikast yeri olarak

Okkan’ın güzergâh olarak kullandığı Sezai Karakoç Caddesi ile Sümer Camii arası seçilmiş. Tim,

suikastta kullanılacak malzemelerle caminin arka kapısından içeriye alınmış ve burada kuşanmışlar. Bazı

timler caminin duvarını kendilerine siper almışlar. Olaydan sonra tekrar kolorduya götürülen ekip, burada

bir süre dinlendikten sonra sivil araçlarla havaalanına, oradan da özel askerî uçakla Ankara

Kirazlıdere’deki merkeze götürülmüş. Göktaş, özellikle motosikletli eskort polisin ölümünden büyük

üzüntü duyduğunu söyledi. Çok üzülüyorsun peki neden yaptınız, dedim. “Öyle dendi.” dedi. Sonra günah

çıkarcı gibi ekledi: “Arkadaşımsın, sana şunu söylemek istiyorum. En çok eskort görevi yapan çocuklara

yazık oldu. Delikanlı insanlardı. Feci şekilde öldüler. Bir motosikletli koruma vardı, metrelerce

sürüklendi. Feci oldu, vicdan azabı duyuyorum. Gaffar Okkan’a da yazık oldu.”

Müfettiş, elindeki tespihi evirip çevirdi. Sesini akort eder gibi öksürdü:

– Şimdilerde yurt dışında bulunan Genelkurmay Eski Tercümanı Yıldırım Beğler de Gaffar Okkan’ın C

Timi tarafından öldürüldüğünü, daha sonra suikastta görev alan tim mensuplarını taşıyan uçağın

Malatya’da düşürüldüğünü söylemişti. Yıllarca bölgede tercüman olarak çalıştı Beğler.

Başbakan düz bir sesle sordu:

– Bu işlerin Ankara ayağında kimler var?

Emekli yüzbaşı elindeki tespihi avucuna aldı. Gözlerini başbakana çevirdi:

– Siz daha iyi bilirsiniz de... Ergenekon örgütü var. Örgütün bir yerinde Albay Veli Küçük, Alb. Arif

Doğan var. Onları iyi tanırım. JİTEM yani. Sırasıyla Generaller Teoman Koman, Fevzi Türkeri, Şener

Eruygur, Şemdinli’de adam öldürenlere “iyi çocuklar” diyen Yaşar Büyükanıt, Hurşit Tolon, Doğu

Aktolga... Ergenekon yapılanması içinde Org. Çevik Bir, Org. Hasan İğsız, Org. Çetin Doğan... İtalya’da

Gladio, P2 Mason locası ile çalışmıştı. Jandarma Komutanı General De Loranzo, Gladio lideri idi.

Jandarma komutanlarını iyi analiz etmek lazım.

– Kim bu Yıldırım Beğler?

– 1995 yılında Türkiye’ye getirilmiş Kerküklü bir Türkmen. 14 yıl Genelkurmay’da kadrolu tercümanlık

yaptı. Bir dönemin kara kutusu sayılır. Şimdi Norveç’in başkenti Oslo’ya iki saat uzaklıktaki bir köyde

siyasi mülteci olarak yaşıyor.

– Olayı Hizbullah üstlenmişti, değil mi?

– Bayağı bir süre geçtikten sonra...

– Neden Okkan seçildi?

– Biz işkence yapıyorduk, Gaffar Okkan “demokratik açılımı” savunuyordu. Halkla arası iyi idi. Zeki ve

ileri görüşlü biriydi. Tedhiş ve terörle Kürt probleminin çözülmeyeceğini biliyordu. Halkı kazanmaya

çalışıyordu. Bizim gibi düşünmüyordu. Biz PKK’lı yakalayınca asıp kesiyorduk. O ise bu yolun yanlış

olduğunu biliyordu. İşkence yaparak bir yere varılmayacağını, her şeyin karşılıklı anlayış ve hoşgörüyle

olması gerektiğini düşünüyordu. Bizler ise bir kişinin arabasında Şivan Perver kaseti yakalayınca bile o

kişinin hayatını burnundan getiriyorduk.

– Uçak tam olarak ne zaman düşürülmüştü?

– 16 Mayıs 2001’de Malatya’da. CASA tipi askerî bir uçaktı. Uçakta bulunan 34 kişi hayatını kaybetti.

Büyük çoğunluğu Özel Kuvvetler’dendi. Failler temizlendi bir anlamda.

– MAK şu anda aktif mi, diye sordu başbakan.

– Bildiğim kadarıyla tasfiye yolunda. Koalisyon dönemlerinde çok rahattı. AK Parti iktidara geldi geleli yavaş yavaş tasfiye ediliyor. Önce yavaş yavaş sayı azaltıldı.

Başbakan, alnını ovuşturdu. Dirseklerini masaya dayadı. Sır söyler gibi yavaş bir sesle:

– Demokratikleşme sürecinde her türlü gizli örgüt tasfiye edilecek. Sedat Peker, Kürşat Yılmaz, Alaattin Çakıcı gibi sivil uzantılarını yok ettik. Militer kanat için sabırlı olmamız lazım. Adım adım. Önce cesur bir savcı bulmamız gerekiyor. Sonra... Mutlaka tasfiye edileceklerini de söyleyeyim.

Arkasına yaslandı. Başıyla, konu tamam, işareti yaptı.

Misafirler ayağa kalktılar.

Ofisten ayrıldıklarında saat 12.14 idi. Tozlu kepini başına geçirdi. Alnına yıktı. Caddeye geçtiler ve ilk gelen taksiye atladılar. Müfettiş, konuşmadan sonra örgütün söküleceğine dair müthiş bir ümide kapıldı. Ankara’ya o heyecanla dönüyordu.

– SON–

Not: Derin Çete Serisi’nin 5. Kitabı ***Ergenekon’un Şifreleri***’ni tavsiye ederiz.